Loveswept

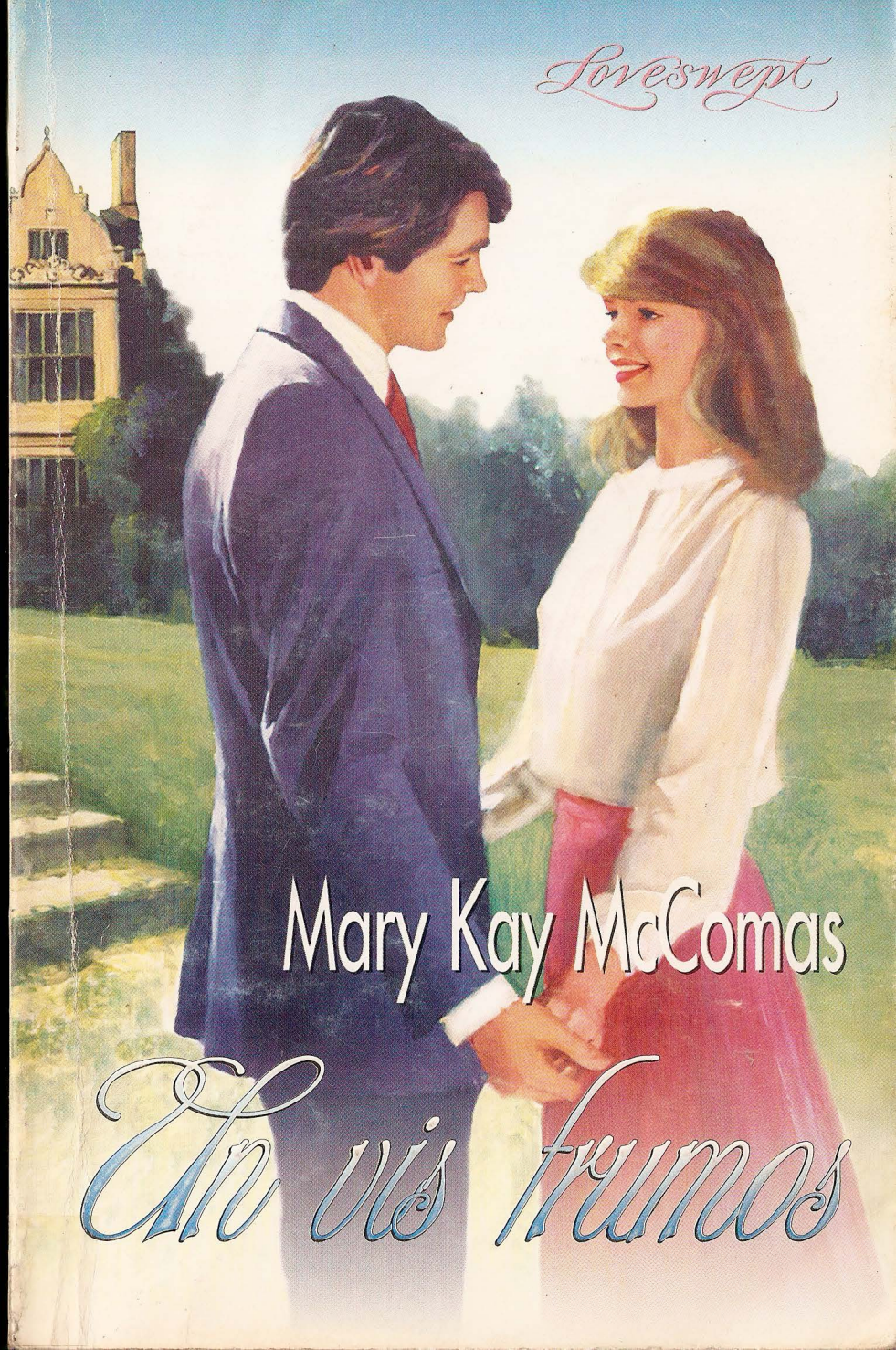

Mary Kay McComas

En vis humos

ISBN 973-95057-8-8

Capitolul 1

Webster, Kentucky, nu era un oraş prea frumos. Totuşi, străzile erau pavate, oamenii erau prietenoşi şi era cel mai îndepărtat oraş în care putuse să ajungă Ellis. De la Stony Hollow pînă aici, benzina o costase şaisprezece dolari şi unsprezece cenţi.

În oraş nu se găsea uşor de lucru. Majoritatea oamenilor de aici lucrau la o moară ce se afla la cîteva mile în josul drumului. Ellis ceruse de lucru la Webster Textiles. Numele ei fusese adăugat în josul unei lungi liste de persoane care căutau de lucru ca şi ea. Pentru că nu avea o anumită

pregătire, pentru că nu avea alte oferte de serviciu şi pentru că avea buzunarele goale, Ellis se bucura de faptul că reuşise să se angajeze cu jumătate de normă la Steel Wheel, o tavernă binecunoscută în oraş. Asta însă nu-i era de ajuns. Avea nevoie urgentă de bani. De mulţi bani. Stătea rezemată de o masă şi se gîndea la problemele ei. Fusese săracă şi singură aproape toată viaţa ei, însă parcă nu se simţise niciodată aşa de singură şi disperată. Lovea uşor cu degetele tava cu care servea clienţii şi-şi muşca buza de jos. Nu cîştiga bani destul de repede. Avea nevoie de o a doua slujbă. Se hotărî să înceapă să-şi caute alta chiar de a doua zi dimineaţă.

– Sticlele astea nu se vor duce singure la mesele clienţilor, fetiţo, îi spuse sec Tug Hogan, abia sinchisindu-se să o privească, după care îşi desfăcu o sticlă de bere. Acest bărbat solid era proprietarul singurului bar ce se numea Steel Wheel. O avertizase de la început că dacă nu va putea să ţină pasul cu luatul comenzilor şi servirea clienţilor o va concedia. Această ameninţare o sperie de-a binelea.

Nu-i plăcea deloc că lucrează într-un loc unde era înconjurată de atîtea sticle de băutură. Nu trebuia să-i pese însă de aşa ceva. La urma urmelor, o slujbă era o slujbă, iar ea nu dorea să

o piardă.

Puse repede pe tavă cinci sticle mari cu bere şi se strecură cu grijă printre mese şi clienţi, ducîndu-le unui grup de trei bărbaţi ce stăteau retraşi, lîngă mesele la care se jucau jocuri de noroc.

Uşa de la intrare se deschise brusc şi o rafală de vînt rece de iarnă o lovi, făcînd-o să se cutremure de frig. Îl privi absentă pe cel care intră. Era un bărbat înalt ce se grăbea să răspundă tuturor celor care-l salutatu. Ellis se zgribuli din nou, dorind din tot sufletul ca noul intrat să închidă repede uşa după el.

Străinul se întoarse spre ea şi o lumină slabă îi dezvălui trăsăturile. Ellis rămase cu gura căscată şi începu să simtă nişte furnicături în stomac, iar inima începu să-i bată cu putere.

Privea cu interes trupul lui bine făcut, cu umeri largi. Purta o cămaşă subţire şi o vestă matlasată. Docul albastru din care erau confecţionaţi pantalonii îi punea în evidenţă coapsele zvelte, dar totuşi musculoase. Cel mai mult însă o atrăsese chipul lui. Nimeni nu putea nega faptul că avea nişte trăsături frumoase, bine conturate. Avea învăţişarea unui bărbat onest, în care poţi avea încredere, dar şi aerul unui bărbat care nu poate avea sentimente trainice şi durabile faţă de o femeie. Putea foarte bine astăzi să o iubească şi

mîine să o părăsească. Totuşi, se putea spune că era un bărbat liniştit, cu o oarecare blîndeţe în privire. Ellis nu-şi putea lua ochii de la el. Îl privea cu respiraţia tăiată şi-l văzu zîmbind şi vorbind cu cineva.

– Hei, ţărăncuţo!

Strigătul o făcu pe Ellis să se trezească din visare şi să-şi amintească cine era şi de ce se afla acolo. „Ce prostie", se gîndi ea. Nu avea timp de aşa ceva, chiar dacă era vorba de un bărbat atrăgător. Aruncîndu-i o privire furişă lui Tug Hogan, îşi aminti că trebuia să-şi păstreze slujba cu orice preţ şi că trebuia să cîştige repede mulţi bani pentru a recupera ceea ce pierduse în Stony Hollow.

Îl privi apoi pe cel care o strigase. Era un bărbat cu ochii mici şi cu sprîncenele încruntate.

– Ai de gînd să stai acolo toată ziua? o întrebă el, făcîndu-i semn unuia din cei trei bărbaţi ce stăteau la masa alăturată. Din partea ţăranilor ăstora nu ştii la ce să te aştepţi! continuă el.

– Taci din gură Reuben, spuse unul dintre bărbaţi, dorind parcă să se scuze faţă de Ellis. Chipul acestuia i se păru oarecum familiar, însă era un străin pentru ea, aşa cum erau toţi din acea cameră slab luminată şi înecată de fum.

Acum, mai mult ca niciodată, toţi i se păreau străini. De două săptămîni de cînd se afla în

Webster, abia dacă rostise două vorbe cuiva. Învăţase de mică că dacă vorbeşti puţin nu eşti luată în seamă şi cu cît nu eşti luată în seamă, cu atît oamenilor le va păsa mai puţin de tine şi nu te vor deranja. Însă, după cîte observa ea, această regulă nu se aplica noilor veniţi în acest orăşel. Tăcerea lui Ellis născuse curiozitatea oamenilor faţă de ea.

Puse o bere pe masa celui ce o numise „ţărăncuţă" şi apoi îl servi şi pe cel care încercase să se scuze pentru purtarea celuilalt. Nici nu se uită însă la ei. Nu o deranjase faptul că i se spusese „ţărăncuţă", pentru că asta şi era: „o ţărăncuţă". O deranjase însă faptul că termenul fusese folosit ca o insultă. Ura faptul că marea majoritatea a orăşenilor aşa îl foloseau: ca pe o insultă.

– Howdy, frate, se auzi o voce ironică din spatele ei, nevastă-ta ştie că eşti aici?

– Bineînţeles, răspunse bărbatul care-i zîmbise mai devreme lui Ellis. De fapt, ea mi-a dat banii să-mi cumpăr două beri şi mi-a urat distracţie plăcută.

Toţi începură să rîdă ca la o glumă bună, după care cel numit Reuben vorbi din nou.

– Ce fel de bărbat are nevoie de permisiunea neveste-sii pentru a bea cîteva beri? Nu credeam să trăiesc să o văd şi pe asta. Bunul nostru amic,

Buck LaSalle, să fie sub talpa neveste-sii! spuse el, nerealizînd parcă tăcerea ce se făcuse în jurul lui.

Ellis puse ultima bere în faţa lui Buck LaSalle şi-l privi lung căci ştia prea bine ce poate face un bărbat atunci cînd este beat. O surprinse privindu-l cu o urmă de ironie în colţul gurii. În acelaşi timp însă, un bărbat din spatele ei începu să rîdă.

– Nu este nici un bărbat care să nu-şi dea braţul drept pentru a o lua pe Anne de nevastă. Şi tu ştii asta prea bine, Reuben Evans, spuse el, iar dacă te afli aici să te baţi cu LaSalle, mai bine mi te-ai adresa mie şi nu fratelui meu.

Ellis nu se mai putu abţine şi se întoarse spre bărbatul pe care-l văzuse intrînd mai devreme. Uitîndu-se la el, picioarele începură să-i tremure. Îl privi din nou pe Buck şi observă puternica asemănare dintre cei doi. Fratele lui Buck LaSalle era înalt cît o cămilă. Ellis fu nevoită să ridice capul pentru a-l putea privi mai bine. Nu se compara nici pe departe cu Reuben Evans. Avea o expresie blîndă şi prietenoasă. Dacă nu i-ar fi auzit mai devreme hotărîrea din glas, s-ar fi îndoit de faptul că-l provocase într-adevăr pe Evans.

– Nu vreau să mă bat cu nimeni, răspunse Reuben Evans, neîndrăznind să-l privească în ochi. Luă apoi o înghiţitură de bere, după care

continuă: Dacă fratele tău vrea să stea sub talpa nevestei, n-are decît. Cred totuşi că o femeie ar trebui să-şi vadă lungul nasului şi să ştie unde-i este locul. Se opri apoi, se apropie de Bryce şi, fixîndu-l cu o privire stăruitoare continuă: Aşa cum şi-l cunoaşte Liddy a mea.

Bryce îşi îndreptă spatele iar ochii îi luceau de furie. Ellis auzise şi ea frînturi din povestea dintre Reuben şi Bryce LaSalle. Reuben o părăsise pe Liddy şi pe cei trei copii ai lor acum doi ani şi jumătate. În viaţa Liddyei a intrat atunci, pentru puţin timp Bryce. Acesta din urmă împreună cu Liddy şi cei trei copii ai ei formaseră atunci, în ochii comunităţii, o familie. Toată lumea se aştepta la un divorţ urmat de o nouă căsătorie. Apoi însă, oarecum brusc şi fără nici o explicaţie, s-au despărţit şi au plecat fiecare pe drumul lui. Oamenii şuşoteau de cîte ori îi vedeau arătîndu-şi unul altuia în public afecţiunea şi prietenia.

Lumea din Webster ajunsese să se obişnuiască şi să accepte noile relaţii dintre ei, pînă cînd s-a întors Reuben, cu cîteva luni în urmă. Toată lumea îi povesti atunci de legătura dintre soţia lui şi Bryce LaSalle, legătură ce avusese loc în timpul în care el fusese plecat. Atunci cînd Liddy a refuzat să-l reprimească în viaţa ei şi se întorcea tot mai evident către Bryce, Reuben îşi dăduse seama că ceea ce-i povestiseră oamenii era

adevărat.

Ellis avea un sentiment ciudat. Abia dacă-i cunoştea pe aceşti oameni şi în mod sigur nu-i păsa de ei. Totuşi simţea un fel de simpatie pentru Liddy Evans şi îl simpatiza foarte sincer şi pe unul dintre cei doi bărbaţi.

Reuben, pe jumătate întors la masă pentru a mai lua o gură de bere îl privea îngrijorat pe fostul iubit al soţiei sale. Se şterse la gură cu mîneca cămăşii după care continuă:

– Liddy a mea mai încearcă să-mi scoată ochii pentru că am părăsit-o, însă nu este proastă. Uitîndu-se apoi la Ellis spuse: Nici ea nu este o ţărancă oarecare. Problema e că nu-şi vede lungul nasului şi nu se dă pe brazdă. Se ridică apoi şi, sub privirile lui Ellis, a lui Bryce şi a celor trei bărbaţi care mai erau la masă, se îndreptă spre ieşire, neacordînd nici o atenţie celor peste care dădea şi-i lovea cu cotul în drumul său.

– Stai jos Bryce şi linişteşte-te, spuse Buck.

– Jalnică creatură, comentă celălalt bărbat referindu-se la Evans. Ultimul bărbat de la masă adăugă:

– Dacă creierul lui ar fi pus în capul unei păsări, cu siguranţă că aceea ar zbura înapoi.

Bryce îşi luă privirea de la uşă şi, zîmbind forţat, căpătă expresia lui obişnuită.

– A pierdut o posibilă cină grozavă, spuse el şi

un murmur de aprobare se auzi atunci de la ceilalţi.

– Nu te-ai mai dus acolo, nu-i aşa? întrebă Buck pe un ton care te făcea să-ţi dai seama că el cunoştea de fapt răspunsul dinainte.

– Ba da, spuse Bryce aşezîndu-se şi împingînd halba de bere pe jumătate băută din faţa lui. Şi voi continua să mă duc pînă voi fi sigur că se poartă cum trebuie cu Liddy şi cu copiii.

– Asta nu mai e treaba ta, spuse Buck, sincer îngrijorat pentru soarta fratelui său.

– Mă va interesa întotdeauna soarta ei, răspunse el simplu, uitîndu-se la Ellis. Acum o vedea practic pentru prima oară. Faţa i se lumină deodată.

Mică şi fragilă, cu părul prins în coc şi avînd un aer mîndru şi elegant, fata îi amintea lui Bryce de acei îngeri deosebiţi pe care îi văzuse în pozele din Biblie. Lumina slabă din încăpere i se reflecta în părul blond, înconjurînd-o parcă într-un glob auriu. Ochii ei i se părură mai albaştri decît cerul. Doamne, era într-adevăr frumoasă. Părea un înger coborît din rai pe pămînt.

– Aia este a mea? o întrebă el zîmbind.

– Ce anume?

– Aia, spuse el arătînd cu degetul spre berea ce mai rămăsese pe tavă. Aceeaşi lumină slabă îi punea şi lui în evidenţă ochii. Erau mai verzi şi mai

calzi decît o zi toridă de vară.

Toţi îşi dădură seama atunci că fata stătuse mai mult decît trebuia lîngă masa lor. Nu le convenea deloc faptul că auzise mai mult decît ar fi trebuit. Ellis nu mai lucrase niciodată într-o cîrciumă, însă ştia foarte bine că ar fi trebuit să pună berile pe masă şi să plece fără să caşte gura la discuţiile clienţilor. Fusese un gest nepoliticos din partea ei să rămînă acolo şi să asculte conversaţia lor.

Dîndu-şi seama de aceasta, Ellis luă berea rămasă pe tavă, o puse pe masă şi dădu să plece.

– Am auzit eu că bătrînul Tug a angajat de curînd o mică şi frumoasă domnişoară, cu ochii albaştri precum cerul şi părul blond ca aurul, îl auzi ea pe Bryce spunînd. Tu trebuie să fii Ellis.

Fata se întoarse şi-i văzu pe ceilalţi bărbaţi de la masă zîmbind şi plecînd ochii de parcă ar fi fost nişte martori incomozi la un moment intim dintre doi îndrăgostiţi. Îl privi apoi pe Bryce şi observă mulţumirea şi încîntarea din ochii lui. Simţi atunci, fără să ştie de ce, o mulţime de furnicături în stomac.

– Numele meu este Bryce LaSalle, spuse el cu o voce gravă şi blîndă. Iar el este fratele meu Buck.

Ellis încuviinţă din cap cînd îi fură prezentaţi şi

ceilalţi bărbaţi de la masă: Jim, Doles şi Pete Harper.

– Iar pe mine mă cheamă Ellis, spuse ea după un moment de tăcere.

– De unde eşti, Ellis? o întrebă Buck. Între timp Bryce începuse să o privească stăruitor.

– Din Stony Hollow. Ellis se gîndi că nu ar fi trebuit să-şi spună numele şi localitatea de unde venea, însă pentru un moment i se păru că acei bărbaţi ştiau dinainte cum c cheamă şi de unde vine. Sînt de la ţară, mai spuse ea, grăbindu-se parcă să apere termenul de „ţăran" în faţa lor.

– La naiba! Nu sîntem oare toţi ţărani? spuse Buck rîzînd.

Ceilalţi, în afară de Bryce, începură să rîdă. Acesta din urmă însă o privea cu un interes crescînd. Ellis declarase că este o fată de la ţară cu atîta demnitate, încît îl trecură fiori pe şira spinării aşa cum îl treceau doar cînd asculta imnul naţional pe patru iulie.

– Unii dintre noi sînt mai ţărani decît alţii, spuse el încet.

Ceea ce spusese Buck era adevărat. Oamenii în general considerau că cei care locuiesc în inima munţilor Apalaşi erau cu toţii ţărani. Făceau însă distincţia între cei care locuiau în apropierea explorărilor miniere, a oraşelor în care existau fabrici de textile sau comunităţi de fermieri şi

aceia care se stabiliseră în micile văi dintre munţi. Aceştia din urmă se stabiliseră acolo de circa două sute de ani şi refuzaseră orice formă de modernizare a vieţii lor.

Ellis nu avea strămoşi direcţi din cea de-a doua categorie, însă muntele făcuse parte atît de mult din viaţa ei, încît se simţea cu adevărat o descendentă a lor. Era săracă şi nu mai puţin educată decît alţii, însă nu-i era ruşine să o recunoască.

Ridică bărbia şi, dorind să-i lase pe cei de la masă să discute despre diferenţele dintre ei, îi întrebă, rămînînd cu privirea asupra lui Bryce:

– Mai doriţi ceva?

Între timp Bryce se gîndea: „Ce mai fată minunată! Mică de statură, cu un chip pur şi inocent... şi, totuşi are mai multă putere de caracter decît au zece bărbaţi la un loc!" Continuînd să o privească curios, şi fiindcă nu ştia cum să o abordeze, îi răspunse:

– Nu, domnişoară, mulţumim.

– Chemaţi-mă dacă mai doriţi ceva, spuse ea întorcîndu-le spatele. Simţea că prinsese curaj pentru prima dată de cînd plecase din Stony Hollow.

Îi era dor de acest sentiment. De sentimentul că are sub picioare pămînt tare. În Stony Hollow toate acţiunile şi intenţiile ei erau bine chibzuite

dinainte. Supravieţuirea fusese o altă regulă pe care o învăţase dinainte. Îşi amintea de vremurile cînd ani la rîndul se simţise nesigură şi neajutorată, ani în care nu-şi putuse controla singură viaţa. Însă situaţia se schimbase de cînd... ei bine, cu cîtva timp în urmă cînd se decisese să-şi hotărască singură destinul.

Ellis zîmbi, amintindu-şi parcă de ceva plăcut.

– Ai strîns sticlele goale de pe mese? întrebă Tug, plictisit şi indiferent ca de obicei.

– Da domnule, spuse ea, mai aruncînd o privire furişă pentru a fi sigură.

– Bine, atunci ia sticlele din lăzi şi aşează-le frumos în raft!

– Da domnule, spuse ea într-o suflare, căci se obişnuise demult să primească ordine fără să i se spună „te rog frumos" sau „mulţumesc". Nici căratul obiectelor grele sau munca în frig nu erau ceva nou pentru ea.

De fapt, îi plăcea mai mult nenorocita asta de muncă manuală decît să aştepte după clienţi. Asta îi oferea mai mult timp de gîndire, putea să-şi facă planuri mai uşor şi nu trebuia să fie politicoasă sau să răspundă la întrebări.

„Ce voise oare să spună acel Bryce?" se gîndea ea, în timp ce intra în magazia friguroasă din spatele barului. Deja se auzise că bătrînul Tug angajase o fată nouă. Se întreba cîţi alţi oameni

mai auziseră acest lucru. Oare întreg orăşelul ştia că o nouă angajată lucrează la Steel Whell? Oare ei ar spune asta oricărui străin ce poposeşte în orăşel?

Luă o ladă mare de bere, o trase spre uşă şi un sentiment de îngrijorare o cuprinse din nou. Avea de gînd să lucreze mai mult şi mai bine pentru a face rost de banii de care avea atîta nevoie. Bryce LaSalle. Numele îi trecu prin minte ca un cuţit rece prin inimă. Nu. Nu se putea gîndi la el. Ceva o atrăgea la acest bărbat însă nu-l putea lăsa să-i pătrundă în minte şi în suflet. Nu acum. Poate într-o zi, după ce va avea destui bani, după ce va fi în siguranţă şi îşi va cumpăra o căsuţă. Asta dacă el va mai fi pe aproape.

– Te pot ajuta să cari asta?

– Poftim? sări Ellis. Auzind vocea lui Bryce, inima i se opri parcă şi-i venea să sară în sus de bucurie. Nu, spuse ea repede, uitîndu-se în direcţia şefului ei. Nu, nu pot.

– Lasă-mă să te ajut. Este prea greu pentru tine.

– Nu, nu este, spuse ea întorcîndu-se şi încercînd să ridice lada.

– La naiba! Eşti prea slabă şi firavă pentru aşa ceva. O să-ţi rupi spatele dacă o s-o ridici.

– Mulţumesc pentru ofertă, dar nu pot, îi răspunse ea politicos doar pentru simplul motiv

că el era un client şi trebuia să-i vorbească frumos.

– Dar nu mă deranjează, spuse el. Găsise însă un prilej de a sta de vorbă cu ea şi era nerăbdător să afle cît mai multe.

– Însă mă deranjează pe mine, spuse ea cu toată energia. Adăugă apoi răspicat: Nu am nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule LaSalle. Mă pot descurca foarte bine şi singură.

– Să ştii că este o diferenţă între a dori să poţi şi a putea într-adevăr, îi răspunse Bryce. Refuzul fetei îl încurcă. Orice altă fată şi-ar fi dat ochii peste cap, ar fi rîs prosteşte şi l-ar fi lăsat pe el să care lada de bere.

Ellis dădu să-i spună că nici nu dorea şi nici nu avea nevoie de ajutorul lui, cînd îşi aminti deodată unde se afla.

– Vă rog, spuse ea. Lăsaţi-mă să-mi fac treaba.

Ca şi mai înainte, el o studia curios. Se dădu un pas înapoi, după care ridică din umeri.

– Îmi pare rău. Nu am avut intenţii rele, spuse el, după care plecă.

Ellis ar fi vrut să-l cheme înapoi, însă el ajunsese deja la masa lui. Ar fi vrut să-i explice cît de importantă era această slujbă pentru ea şi cît de mare nevoie avea de bani. Nu dorise să-l jignească. Gîndindu-se la asta îşi aminti că nimeni

nu se mai oferise să o ajute pînă atunci. „Este un bărbat ciudat" se gîndi ea, aplecîndu-se din nou aspra lăzii şi simţind o căldură ciudată în tot corpul.

Bryce era consternat. Cum ar fi putut el să intre în vorbă cu ea dacă nici măcar nu îl lăsa să o ajute? Toate fetele din oraş erau înebunite după el. Asta de cînd fratele lui ieşise din categoria „rivalilor", şi anume, de cînd se căsătorise cu Anne. Erau destui bărbaţi care doreau să fie în locul lui. De ce oare Ellis nu se îndrăgostise de el la prima vedere?

Se hotărî să nu-i mai vorbească deocamdată. Aşa şi făcu, cu excepţia cîtorva mulţumiri atunci cînd Ellis mai aduse un rînd de bere la masa lui. Asta nu însemna însă că fata nu-l mai interesa.

În scurt timp Ellis nici nu mai ţinea minte de cîte ori se uitase spre masa lui şi îl prinsese privind-o fix. Bryce era un bărbat atrăgător. Pe faţă şi pe gît simţea o căldură neobişnuită, mîinile îi tremurau, iar în abdomen simţea un nod mare ori de cîte ori îl privea. Era nervoasă şi emoţionată. Era ciudat felul în care el îi pătrunsese în suflet. Nu putea spune că nu-i plăcea asta. Întrebîndu-se cum era el, ce gîndea oare despre ea şi cum ar fi dacă ar atinge-o, uita de problemele ei. Pentru ea, toate minutele cînd se gîndea la el erau ca nişte minivacanţe: revigorante şi reconfortante.

Problemele îi reveneau însă repede în minte, spulberînd clipele minunate cînd se gîndea la el şi cînd visa cu ochii deschişi. Prea repede îi spulberau sentimentul de fericire cînd se simţea tînără şi în putere. Prea repede îngrijorarea şi lupta lăuntrică îi puneau stăpînire pe minte şi pe suflet.

Fusese o uşurare psihică pentru ea momentul în care Bryce plecă împreună cu fratele şi cu prietenii lui, cu puţin timp înaine de închiderea barului, tîrziu în noapte. Această balansare permanentă între visele frumoase şi problemele ei fusese istovitoare. Era sigură că odată ce el îi va dispărea din faţa ochilor, se va putea concentra asupra singurului lucru ce o preocupa de fapt: banii.

– Vino mîine şi fă curăţenie în camera din spate, îi spuse Tug Hogan în timp ce ea-şi punea pardesiul prea subţire pentru acea vreme şi se pregătea să plece.

– Domnule Hogan?

– Da, răspunse el, continuînd să numere banii şi nesinchisindu-se să se uite la ea.

– Ştiţi... aveţi idee dacă se mai pot găsi şi alte slujbe cu jumătate de normă pe aici? Undeva unde să pot lucra în timpul zilei. Ceva ce aş putea face înainte să vin aici.

– La restaurantul lui Looty, şi nu întîrzia mîine, îi răspunse Tug pe tonul lui obişnuit.

Ellis îşi dăduse seama că şeful ei nu tolera întîrzierile şi lenevia. Răspunsul lui fusese un nou avertisment pentru ea.

– Nu, domnule. Mulţumesc, spuse ea. Noapte bună.

Cum Tug nu se obosi să-i răspundă, Ellis deschise uşa şi păşi în bezna de afară. Se simţea obosită şi îmbătrînită înainte de vreme. Abia dacă observa că afară începuse să ningă cu fulgi mari şi pufoşi. Cum începuse să-i fie frig şi cum nu avea nimic mai gros de îmbrăcat, adăugă zăpada la lunga ei listă de nenorociri. Picioarele îi îngheţaseră deja cînd se urcă în cabina camionetei, rugîndu-se ca acesta să pornească mai repede. Ştia unde era buba. Patru apăsări pe pedala de ambreiaj şi cîteva pe accelerator, aduceau de cele mai multe ori la viaţă maşina. Oricum, cea mai bună piesă a maşinii era radiatorul. El mergea indiferent de vreme şi anotimp.

Aşteptă să se încălzească motorul, strîngîndu-şi mai bine pardesiul pe lîngă ea şi întrebîndu-se la ce oră se deschide a doua zi restaurantul lui Looty. Trebuia să-şi mai şi spele cîte ceva. Trecu pe lîngă Webster Textiles şi ajunse în mahalaua oraşului. Privea zăpada ce se aşternea repede pe şosea şi continua să se gîndească la lunga ei listă

de probleme, urmînd drumul ce ducea spre sud-est, spre zona muntoasă. Pe primul plan se afla găsirea unei locuinţe, iar pe locul doi, o altă slujbă, chiar şi o a treia dacă o ţineau puterile.

Încetini maşina la o curbă binecunoscută de ea, întorcînd la dreapta şi continuînd să meargă. După ce înaintă cam două sute de metri în pădure, se opri. Nu ştia nici ea de ce cotea şi venea aici mereu. În ultimele două săptămîni, oprea maşina mereu în acelaşi loc. Niciodată nu mai zărise vreo altă maşină oprind pe drumul ăsta prăfuit şi plin de hîrtoape.

Blocă uşa şi lăsă motorul să meargă pentru a se menţine căldura din maşină, după care îşi goli buzunarele. La lumina slabă din interiorul maşinii numără optsprezece dolari şi treizeci şi cinci de cenţi. Oftă, căci abia strînsese admirabila sumă de o sută douăzeci şi nouă de dolari şi optzeci şi unu de cenţi. Închise ochii şi-şi sprijini capul de geamul maşinii. Se gîndea supărată că-i va trebui o veşnicie să strîngă banii de care avea nevoie. Obosită şi descurajată simţi cum o podidesc lacrimile. Totuşi nu era o plîngăcioasă şi nu avea de gînd să se lase bătută cu una cu două. Aşa că se abţinu şi nu plînse.

Se aplecă şi scoase de sub bancheta din spate o geantă în care se afla toată averea ei după care puse şi banii cîştigaţi în ziua ce tocmai

se încheiase.

Mai avea mult pînă să strîngă suma de bani de care avea nevoie pentru a se întoarce în Stony Hollow, însă era adevărat că acum avea mai mulţi bani decît văzuse ea vreodată. De obicei era mîndră de ceea ce cîştiga. Însă acum şi-ar fi dorit să cîştige mai mult şi să nu mai sufere atît.

I se făcuse foame, dar nu-i păsa. Puse din nou geanta în ascunzătoare, ridică apoi de jos o pătură şi se înveli. În maşină se aflau toate lucrurile ei.

Era un lucru mărunt ce-i schimbase complet viaţa cu cinci ani în urmă. Acelaşi lucru o încurajase şi dăduse un sens faptelor ei atunci cînd mintea şi trupul ei doreau să se dea bătută şi să renunţe. Acelaşi lucru o făcu acum să se încurajeze singură. Aşa că blocă toate uşile de la maşină, opri motorul şi se înveli mai bine cu pătura. La acelaşi lucru se gîndi atunci cînd închise ochii să se culce şi cu acelaşi lucru în minte se trezi a doua zi de dimineaţă.

Capitolul 2

– Hei! E cineva aici?

Ellis sări ca arsă. Abia dacă apucase să închidă ochii. Vocea îi răsunase ca un clopot în ureche. Bătăile tari şi rapide în geam nici nu se comparau cu bătăile inimii ei.

– Am armă, strigă ea în întuneric, nedeschizînd portiera. Începuse să tremure de parcă temperatura din maşină scăzuse brusc sub zero grade. Pleacă sau am să-ţi zbor creierii fără să clipesc.

Doamne, ce şi-ar fi dorit să aibă într-adevăr un pistol. Omul ce stătea lîngă maşină era mai mare şi mai întunecat decît un cer fără stele. Luna, pe

jumătate acoperită de nori, o împiedica să vadă bine şi făcea ca omul de afară să apară şi să dispară ca o nălucă.

– Nu. Aşteaptă, nu trage. Nu vreau să-ţi fac rău, se auzi din nou vocea bărbatului, în mod evident îngrijorat de pistolul ei inexistent. I se părea deci normal ca cineva care opreşte maşina în pustietatea asta să aibă un pistol.

– Cine eşti şi ce vrei? spuse ea, rugîndu-se ca el să nu-i observe teroarea din glas.

– Eu... am zărit farurile de la maşina ta de pe drumul principal. Ştiu că drumul ăsta nu mai este folosit şi m-am gîndit că ţi s-a întîmplat ceva.

– Ei bine, nu mi s-a întîmplat nimic. Acum şterge-o.

– Bine, plec.

Ellis se holbă în întuneric să vadă vreun semn de mişcare. Nu-şi putea da seama dacă el plecase într-adevăr sau rămăsese pe loc. Se sperie din nou cînd bărbatul începu iarăşi să-i vorbească.

– Ai de gînd să dormi aici? o întrebă el.

– Asta nu e treaba dumitale, domnule. Acum ia-o din loc. Nu vreau să te împuşc, însă o voi face dacă nu te aud plecînd pînă număr la zece, spuse ea strîmbîndu-se la felul cum sunase minciuna ei.

În ultimii ani, minciuna devenise un mod de

viaţă pentru ea. Totuşi, nu era o mincinoasă din fire. De cîte ori spunea vreo minciună, se ruga ca nimeni să nu-şi dea seama de asta.

– Te întreb pentru că... ei bine, pentru că sînt urşi şi lincşi în această parte a pădurii. Şi în această perioadă sînt mai mereu înfometaţi.

Doamne, lui Ellis nu-i plăcea deloc cînd oamenii o credeau proastă. Ştia şi ea foarte bine că sînt urşi în această parte a pădurii. Totuşi ar fi preferat mai bine compania unor urşi decît aceea a unor oameni.

– Unu, începu ea să numere.

– Ţi se va face frig. Cum ai de gînd să te încălzeşti?

– Radiatorul merge. Doi.

– Să ştii că poţi muri din cauza fumului.

Ştia şi ea asta, că doar nu venise atunci cu pluta.

– Trei.

– Aşteaptă, spuse el. Să ştii că nu tot ce soseşte noaptea pe neaşteptate este Moş Crăciun. Eu sînt singura ta şansă.

– Patru.

– Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te! spuse el mai mult enervat decît înspăimîntat. Nu pot să te las aici singură. De ce nu rămîi în oraş... la McKee's sau la vreun motel? Mă pot duce, dacă vrei, să-l scol pe Jimmy McKee.

– Cinci.

– Bine, bine. Spune-mi măcar cine eşti. Trebuie să-i spun şerifului cînd va veni aici mîine dimineaţă. Familia ta va dori să ştie cum ai murit, spuse el oprindu-se puţin. Eu mă numesc Bryce LaSalle şi locuiesc la opt mile în josul rîului.

Oh, nu. De ce tocmai el? se întrebă ea.

– Şase.

– Cunosc pe toată lumea din împrejurimi şi pe cîţiva din apropiere locului acesta, însă pot spune sigur că nu recunosc camioneta asta.

– Şapte, ţipă ea căci se temea că el este pe cale să-şi dea seama cine se află în maşină.

– Nu eşti de pe aici, Ellis! Nu-i aşa că tu eşti înăuntru?

– Opt.

Uşa maşinii începu să se hîţîne.

– Deschide uşa, Ellis. E frig aici, să ştii.

– Atunci du-te acasă.

– Plec după ce stăm de vorbă.

– Nu avem ce să ne spunem. Pleacă.

I se păru că-l aude înjurînd, însă atunci cînd el vorbi suficient de tare ca să-l poată înţelege, din tonul lui se simţea doar o uşoară ameninţare.

– Dacă plec acum, mă duc direct la şerif şi îi spun să vină să te verifice. Vrei tu asta?

Nu, nu dorea asta. Nu-şi putuse da seama dacă ameninţarea lui fusese adevărată sau nu,

însă nu dorea să rişte şi să atragă atenţia şerifului şi a legii asupra ei. Ştia foarte bine şi faptul că Bryce băuse, aşa că încerca acum să-şi dea seama dacă cele două beri pe care le băuse îl făcuseră să-şi piardă minţile sau nu. Riscînd enorm, deschise totuşi uşa şi un vînt rece o cuprinse pînă la oase.

– Lasă pistolul, spuse Bryce, îngrijorat de faptul că Ellis are un pistol invizibil îndreptat spre el. Nu ai nevoie de el.

– Nu sînt proastă, domnule. Abia dacă te cunosc, aşa că am să păstrez pistolul. Spune ce ai de spus şi pleacă, spuse ea uimită de propriile-i cuvinte.

Peste cei doi se aşternu tăcerea. Se auzeau doar pîrîiturile crengilor care îngheţaseră şi se loveau unele de altele. Trecură cîteva momente tensionate după care Ellis vorbi din nou.

– Hai, intră. E frig afară.

Era destul de ciudat, însă nu-i mai era frică de el. Îşi strînse picioarele în pătură şi se mută pe celălalt scaun, făcîndu-i şi lui loc. Se simţea ca un copil închis într-o cutiuţă împreună cu un uriaş. Sentimentul nu dură mult căci nu mai era un copil.

– Ce naiba faci singură aici? întrebă el buimăcit. Nu-şi putea da seama dacă era surprins sau îngrijorat de faptul că o descoperise singură

în pădure.

– Încercam să dorm, spuse ea cu îndrăzneală.

Ştia că nu-i putea zări trupul, căci era învelită în pătură şi nu i se vedea decît puţin chipul în întuneric. Simţea însă că el încearcă să o vadă şi să o studieze, aşa cum făcuse şi mai înainte în Steel Wheel.

– Nu ai unde să dormi? o întrebă el blînd. Încă nu te-a plătit Tug?

– Nu e treaba ta dacă m-a plătit sau nu, spuse ea, gîndindu-se că e mai bine să nu-i spună de mica ei avere ascunsă sub scaun. Ştia că oamenii săraci au un avantaj: hoţii ştiau foarte bine că aşa cum nu poţi scoate sînge dintr-o stîncă, aşa nu poţi scoate bani de la un om sărac, aşa că nu-şi mai pierdeau timpul cu ei, încercînd să-i jefuiască, căci nu aveau de ce. Nici unde dorm nu te priveşte, continuă ea pe acelaşi ton. Aşa că de ce nu te dai jos din maşina mea şi nu te duci la treburile tale?

– Te pricepi la vorbă, nu-i aşa? o întrebă el.

Bryce îi admira curajul şi tăria de caracter, însă Ellis depăşise cu mult stadiul acesta.

– Dacă doreşti doar să stai de vorbă cu cineva, ai greşit adresa. Am treburi mai importante de făcut, aşa că lasă-mă-n pace.

– Ştii, chiar asta am de gînd să fac, îi răspunse el pe acelaşi ton. Nu-mi plac femeile cu gura

mare şi drept să-ţi spun m-am cam săturat de insultele tale. Eu am încercat să te ajut şi să fiu politicos. Încep însă să cred că ar fi mai simplu să chem şeriful să te azvîrle în închisoare în noaptea asta.

– Nu poţi face asta. Nu am făcut nimic rău şi ai spus chiar tu că nu mai foloseşte nimeni drumul ăsta.

– Ai auzit vreodată de vagabondaj?

– Nu sînt o vagaboandă!

– Atunci înseamnă că ai ceva bani!

– Am o slujbă! susţinu ea, dîndu-i de înţeles că este pusă la punct cu legile despre vagabondaj.

Bryce nu mai zise nimic, iar Ellis tăcu satisfăcută. Îşi puse mîinile în sîn şi aşteptă următoarea lui mişcare.

Îl auzi mai degrabă decît îl văzu orbecăind prin întuneric, după care beculeţul din maşină se aprinse şi-i lumină trăsăturile frumoase, făcînd-o să simtă din nou acele furnicături în stomac. Doamne Dumnezeule! „Este cel mai frumos bărbat de pe pămînt" se gîndea ea. Vechile sentimente pe care le trăise atunci la bar, cînd îl văzuse pentru prima oară, îi umplură din nou mintea.

– Ai de gînd să-mi consumi bateriile? îl întrebă ea încercînd să fie calmă, căci el începuse să o privească din nou stăruitor. Ellis se cutremură

căci recunoscuse lumina din ochii lui. Era aceeaşi privire plină de dorinţă cu care era atît de obişnuită, iar senzualitatea şi dorinţa lui nu puteau fi puse la îndoială.

Adunîndu-se şi tuşind puţin, Bryce adăugă:

– Nu te pot convinge dacă nu te pot vedea.

– Cine te-a rugat să faci ceva pentru mine?

Presimţind o capcană în această întrebare, îi spuse:

– Unde-ţi e pistolul?

– Nu am nici un pistol.

Admirîndu-i isteţimea şi prezenţa de spirit, Bryce nu mai spuse nimic. Asta o făcu pe Ellis să adauge:

– Am însă un cuţit, aşa că... se auzi vocea ei ce voia să pară cît mai convingătoare.

– Arată-mi-l, spuse el.

– Fă vreo mişcare greşită şi-l vei vedea imediat, spuse ea de data aceasta nesigură.

– Ce faci aici în Webster? o întrebă el de parcă nici nu auzise ameninţarea ei.

– Muncesc.

– Dacă-ţi promit că nu o să ţi-i fur, ai să-mi spui dacă ai vreun ban sau nu?

– Nu, n-am să-ţi spun.

Bryce oftă şi o privi din nou stăruitor.

– La naiba! Eşti mai încăpăţînată ca un catîr! Mama ta nu te-a învăţat niciodată să nu respingi o

mînă ce ţi se întinde?

– Nu am cunoscut-o niciodată şi nu am nevoie de ajutorul nimănui.

Bryce închise ochii, făcînd efortul de a rămîne calm, spre uimirea lui Ellis, care se aştepta la un cu totul alt comportament din partea lui după ce-l întărîtase atîta.

– Bine. Să presupunem că ai destui bani să închiriezi o cameră în oraş. Ai închiria una? o întrebă el după un timp.

– Nu.

– De ce nu?

– De ce să arunc banii cînd pot să dorm foarte bine şi în maşină?

– Dacă ai avea un milion de dolari, ai închiria o cameră la hotel? o întrebă el repede şi precipitat, căci începuse să-şi piardă răbdarea.

– Sigur că aş închiria una dacă aşa avea un milion de dolari, răspunse ea surprinsă de izbucnirea lui şi de absurditatea întrebării.

– Deci nu dormi aici pentru că-ţi place.

– Bineînţeles că nu.

– Atunci înseamnă că-ţi economiseşti banii, spuse el. Vreau să spun dacă cumva îi ai.

Ellis tăcu cîteva clipe, nefiind sigură cum să-i răspundă la întrebare fără să-i dea vreo informaţie, aşa că dădu afirmativ din cap.

– De ce nu mi-ai spus asta de la început?

– Pentru că nu era...

– „Nu era treaba mea" continuă el, încheind cea mai des folosită expresie a ei.

Privirile lor se întîlniră, se ciocniră şi părură că înţeleseseră totul unul despre celălalt. Începură să rîdă.

Ellis nu mai întîlnise pe nimeni care să semene cu Bryce. Chipul şi trupul lui erau parcă un foc cu care ea putea să se joace fără să se ardă. Treaba asta o intriga.

– Ce este? întrebă ea căci el continua să o privească în felul acela ciudat.

– Eşti într-adevăr frumoasă, cînd zîmbeşti, spuse el cu o voce blîndă şi seducătoare.

Ellis părea tînără şi inocentă. Deodată îl străfulgeră un gînd.

– Ai vîrsta necesară pentru a putea lucra la Wheel?

– Să nu te păcălească chipul meu copilăros, domnule, spuse ea vizibil supărată căci considera că acesta este defectul ei cel mai mare. Sînt destul de mare să fac aproape orice, exceptînd să mor de bătrîneţe.

Bryce era totuşi suspicios.

– Destul de mare să ai voie să bei orice în statul ăsta?

– Aproape. Însă faptul că nu am voie să beau încă lichior nu este prea important, nu-i aşa?

– Tug te va jupui de vie dacă nu ai încă douăzeci de ani, o avertiză el. Ţine foarte mult cont de asta.

– Tu însă nu-i vei spune, nu-i aşa? îl întrebă ea, uitîndu-se pe fereastră, căci nu mai putea să-l mintă fără ca el să nu observe.

În statul Kentucky optsprezece ani era limita de vîrstă pentru a bea bere, douăzeci de ani era vîrsta limită la care puteai bea sau servi băuturi mai tari decît berea şi trebuia să ai douăzeci şi unu de ani pentru a bea alcool. Ellis nu se gîndise niciodată la asta, căci crezuse că atunci cînd ai nevoie urgent de o slujbă, vîrsta nu mai contează.

Bryce scormonise şi-şi băgase nasul în treburile ei, încă de cînd bătuse prima oară în geamul maşinii. Tăcerea lui nu-i plăcea. O privire furişă spre el o făcu să-şi dea seama că o privea din nou stăruitor.

– O să am treabă mîine dimineaţă, aşa că... dacă nu ai de gînd să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala... spuse ea.

– Îmi ceri să plec? o întrebă el rîzînd.

– Da.

– Aşa mă gîndeam şi eu, spuse el. Ochii îi luceau, căci îl pufnea rîsul. Fiind pe punctul de a pleca, se întoarse din nou spre ea spunînd: Cred că n-ai accepta bani de la mine pentru a-ţi închiria o cameră. Asta fără supărare. Ai putea să mi-i

înapoiezi cînd vrei. Nu e nici o grabă.

– Ce-i asta? Milă? strigă ea profund jignită.

– Scuze. Era doar o idee. Nu ar fi trebuit să mă ofer să te ajut.

– Nu am nevoie de mila nimănui.

– Ştiu. Îmi pare rău, spuse el. Făcuse o mişcare greşită. Ştia asta acum. Ellis era prea mîndră pentru a accepta chiar şi cel mai mic ajutor din partea lui, însă nu se putea împăca cu gîndul de a o lăsa acolo singură, neajutorată şi moartă de frig. Chestia aia cu pistolul a fost bună, continuă el. M-ai făcut să tremur puţin de frică.

– Chiar aşa? îl întrebă ea. Afirmaţia lui o măgulise şi o luase drept compliment. Nu era obişnuită să fie lăudată, însă începuse deja să-i placă.

– Da, chiar aşa. Însă cu cuţitul ai dat-o în bară.

La asta Ellis se gîndi că e mai bine să nu comenteze. După ce o mai privi o dată lung, spuse:

– Noapte bună, Ellis!

Ellis îşi lipi urechea de geam şi auzi zgomotul paşilor lui pe zăpada proaspăt căzută. Zîmbi. Îl plăcea pe Bryce LaSalle mai mult decît îi plăcuse orice alt bărbat pe care-l cunoscuse pînă atunci. Era mare, puternic, chipeş, însă ceea ce-i plăcuse cel mai mult era faptul că rîsese, o ascultase şi nu se mîniase atunci cînd îl enervase. Îi mai

plăcuse felul cum o făcuse să se simtă în siguranţă. Noile sale sentimente le abordă însă cu precauţie.

– Trezeşte-te, Ellis! îşi spuse ea cu voce tare, restabilindu-şi priorităţile şi trecîndu-l pe Bryce la capătul listei. Nu avea timp să-şi umple capul cu poveşti. Avea responsabilităţi pe care îşi promisese că şi le va rezolva. Avea planuri măreţe cu viaţa ei, iar Bryce LaSalle nu intra în niciunul dintre ele.

Se aşeză din nou pe locul ei şi dădu drumul la motor pentru a se mai încălzi puţin. Căldura o făcea să se simtă bine. Era sigură de faptul că el reuşise să o înveselească puţin. Gîndurile îi alunecau fără să vrea la Bryce. Se cutremură căci îşi aminti de senzaţiile pe care le avea atunci cînd se afla în preajma lui. El îi tăia pur şi simplu respiraţia, iar inima-i bătea nebuneşte ori de cîte ori se afla în preajma lui.

Effie Watson îi spusese odată, că ceva din trupul femeii îi spune dacă a venit momentul să se unească cu un bărbat sau nu. Senzaţia odată născută, creşte pe zi ce trece şi poate face o femeie să-şi piardă minţile. Nu o dată Effie îi spusese că ea se născuse din această senzaţie. Oare senzaţia pe care o avea atunci cînd se afla în preajma lui Bryce, era aceeaşi senzaţie de care îi vorbise Effie? Gîndul acesta o preocupa

într-adevăr. Ştia că din unirea unei femei cu un bărbat se năşteau copiii. Pentru moment, un copil nu era ceea ce ea numea o alternativă mai bună la planul ei.

– Ellis?

– Da, răspunse ea tresărind, căci văzu din nou o siluetă întunecată lîngă geamul maşinii.

– Eu sînt, spuse Bryce.

– Începi să mă calci pe nervi, spuse ea, lăsînd geamul în jos.

– Te-ai speriat? o întrebă el ironic.

– Nu. Mă... mă gîndeam. Ce mai vrei acum?

– Ascultă, cred că te pot ajuta, spuse el şi cînd văzu că Ellis îşi dădu ochii peste cap, ca semn că-i mai spusese de o mie de ori că nu are nevoie de ajutorul lui, continuă: Bine, bine. Las-o baltă.

Chiar dacă motorul mergea, făcînd zgomot, Ellis îi auzi totuşi paşii îndepărtîndu-se. Curiozitatea o făcu să strige după el.

– Aşteaptă, spuse ea, deschizînd uşa de la maşină dar fără să se dea jos. Ştiu că n-ar fi trebuit să te întreb, dar cum anume te-ai gîndit să mă ajuţi? Sau mai bine lasă. Uită că m-ai întîlnit. Nu vreau să-ţi pierzi timpul gîndindu-te la mine.

– Nu se mai poate face nimic. Mi-ai pătruns deja în minte.

Doamne, ce fericită era să-l audă spunînd asta. Îi venea să ţipe de bucurie.

– Spune mai repede ce ai de spus, că intră tot frigul în maşină.

– Mă întrebam dacă te-ai gîndit să-ţi iei o a doua slujbă. Eu aş avea o propunere. Nu este o slujbă permanentă, numai două luni. Nu te plăteşte mult, însă îţi oferă o cameră şi ceva de mîncare.

– Despre ce fel de slujbă este vorba? Ce anume trebuie să fac?

– Gătit, curăţenie, nu cine ştie ce. Cumnata mea va avea în curînd un copil. Lucrează toată ziua la moară şi ajunge acasă foarte obosită. Am auzit-o odată vorbind cu fratele meu că ar dori să plătească pe cineva pe o perioadă scurtă, pentru a-i ajuta, îi spuse el. Simţea o nevoie teribilă să-l ia de acolo pe micuţul înger şi să-l protejeze. Nu ştia sigur de ce, însă aşa simţea.

– Mă vor lăsa să locuiesc în casa lor? întrebă ea. Sînt bogaţi?

– Ei bine, nu, recunoscu el, adăugînd imediat: dacă accepţi însă să-ţi oprească o parte din salariu, te vor lăsa să stai acolo. Casa este mare, iar pe fratele meu îl cunoşti – este un băiat de treabă. Cît despre Anne, soţia lui, este pîinea lui Dumnezeu, spuse el oprindu-se puţin. Îţi va fi recunoscătoare dacă o ajuţi, spuse el cu o voce blîndă dar convingătoare. Ellis începu să dea înapoi. Însărcinată? Ea nu mai auzise de vreo

femeie care să aibe nevoie de ajutor înainte de naşterea copilului.

– Dacă este însărcinată şi obosită, cum se face că mai lucrează încă la moară? întrebă ea căci presimţea că este ceva putred în oferta lui.

– Anne este sănătoasă tun. Atîta doar că oboseşte repede.

– Ei bine, dacă poate să-şi facă singură treaba atunci înseamnă că nu mai are nevoie de...

– Buck nu vrea să o lase să facă efort, spuse el frecîndu-şi mîinile căci îngheţase de frig. Şi este puţin cam emoţionat de naşterea copilului. Dacă nu ar trebui să muncească pentru a face rost de bani, cred că ar sta cu ea acasă toată ziua pentru a veghea să nu i se întîmple nimic.

„Ce chestie ciudată!" Ellis se gîndea să accepte slujba doar pentru a se amuza pe seama lui Buck. Oricum, chiar dacă era amuzată, asta nu însemna că nu este cu picioarele pe pămînt. Iarna venise şi nu exista nici o şansă de ameliorare a vremii pentru încă cîteva luni de acum încolo. Ştia că s-ar fi simţit mai în siguranţă dacă ar fi avut o casă unde să stea. Mai ştia că nu-şi putea ţine promisiunea pe care o făcuse faţă de ea şi nu-şi putea lua înapoi ceea ce-i aparţinuse cîndva, dacă s-ar fi îmbolnăvit, rănit sau ar fi păţit ceva mai rău. În afară de asta nu părea prea greu să faci curăţenia după doi oameni care nu erau

acasă mai toată ziua.

– Am să fac tot ce pot să o ajut pe cumnata ta, însă presimt că asta nu este tot ceea ce trebuie să fac.

– Asta o veţi stabili voi mîine, spuse Bryce, gîndindu-se că trebuia să le spună neapărat lui Buck şi lui Anne despre planul lui. Cum începură să-i clănţăne dinţii de frig, spuse repede: Ei bine, urmează-mă! Nu este departe de aici.

– Nu merg cu tine în seara asta, spuse ea bănuitoare.

– De ce nu? Ah, Doamne! De ce nu era ea frumoasă, independentă şi mîndră, fără să fie însă şi încăpăţînată? se gîndea el.

– Chiar nu ştii cît e ceasul? Precis dorm la ora asta.

– Asta n... nu este o problemă. Îţi pot arăta chiar eu c... camera şi-ţi pot face c... cunoştinţă cu ei mîine dimineaţă.

– Şi dacă nu mă plac? Dacă cumnata ta s-a gîndit să plătească pe altcineva?

– Nu s-a gîndit la altcineva şi îi va plăcea de tine. La naiba! Îi era foarte frig. Deja nu-şi mai simţea degetele de la mîini şi picioare.

– Nu ai de unde să ştii asta. Şi în afară de asta, nu e frumos să înnoptezi în casa cuiva fără acordul său, după care să-l mai întrebi şi de o slujbă. Pînă şi ţăranii ştiu că nu este frumos să

procedezi aşa.

– Nu-i va de... deranja că dormi acolo. Ştiu şi ei că afară e foarte frig c... chiar dacă tu nu r... realizezi încă asta. De fapt acolo locuiesc şi eu, iar tu poţi sta ca invitată a mea.

– Şi tu locuieşti acolo? Of, nu se gîndise niciodată că va locui sub acelaşi acoperiş cu el. Îngrijorarea şi plăcerea se ciocneau din nou în mintea ei. Oare senzaţia aceea care făcea o femeie să-şi piardă minţile, senzaţie despre care-i povestise Effie Watson, era la fel de dureroasă ca naşterea unui copil?

– Dacă vrei, mă voi muta de acolo, îi spuse el sesizînd ezitarea ei. La naiba! Ar fi fost în stare să se mute şi din stat numai să nu mai stea acolo amîndoi, în frig.

– Ce-ai spus?

– Mai am o casă. M... mă pot muta acolo. Oricum, nu m-am mutat în casa lor mare decît pe perioada iernii.

– Ştiu şi eu... ezită ea căci nu dorea nici să-l facă să plece din propria lui casă, dar nu voia nici să fie într-o permanentă luptă cu sentimentele ei.

– Deci te-ai decis să nu vii în noaptea asta, nu-i aşa?

– Da.

– Bine, atunci vino mîine dimineaţă. Vei vedea casa şi te vei decide atunci. E bine aşa? o întrebă

el repede căci tremura tot şi era nerăbdător să obţină un răspuns afirmativ de la ea. Numai un „da“ să audă şi ar fi murit fericit.

– Bine, am să vin.

– Minunat, spuse el, mormăind ceva în barbă şi blestemînd vremea de afară. Eu plec, că am îngheţat tot. Încuie toate uşile. Voi veni să te iau mîine foarte de dimineaţă, spuse el şi plecă.

Capitolul 3

Ellis se trezi foarte devreme, îngheţată şi înţepenită, aşa cum se trezise şi cu o zi în jurmă. În cabina camionetei nu mai era loc să arunci un ac, darămite să te întinzi şi să te odihneşti ca lumea. Totuşi era entuziasmată. Cuiva îi păsase de ea. Cu mintea şi simţurile ei, anticipa sosirea lui Bryce.

După ce porni maşina şi se încălzi puţin, căci tremura toată, luă un vas, îl umplu cu zăpadă, o lăsă să se topească şi se spălă repede. Îşi puse haine curate, după care începu să-şi pieptăne părul des şi blond, ce-i trecea de umeri. Dorea

din tot sufletul să poată dormi într-un pat călduţ, în care să se simtă în siguranţă. Se gîndise la asta toată noaptea. De asemenea, dorea din tot sufletul să-i fie pe plac familiei LaSalle. De aceea se aranjase puţin în dimineaţa aceea.

Nu ar fi recunoscut în ruptul capului că ar fi dorit să se afle în compania unor oameni. Îşi spunea în gînd că oamenii sînt egoişti şi că te pot face să suferi. Totuşi se hotărîse să se mute în casa familiei LaSalle.

„Nu, îşi mai repeta ea, nu am nevoie de nimeni." Momentele de nesiguranţă, de teamă şi de singurătate erau acum simple amintiri. Mîncare şi un pat bun era tot ceea ce-şi dorea ea de la familia LaSalle. Şi le va căpăta muncind cinstit. Crampele de la stomac îi reveniră: ori de foame, ori din cauză că era prea nerăbdătoare.

Se sui din nou în maşină şi începu să privească pădurea luminîndu-se. Îşi aminti toate evenimentele petrecute cu o seară în urmă. Oare se întîmplaseră cu adevărat? Sau fuseseră alte vise prosteşti de-ale ei?

Uitîndu-se pe fereastră şi văzînd urmele din zăpadă, îşi aminti de fetiţa plină de speranţă, de dragoste şi de încredere în oamenii care formau universul ei. Îşi aminti de faptul că moartea înăbuşise această încredere în oameni, iar dragostea se veştejise şi fusese luată şi dusă departe de

curentul vieţii. Îi mai rămăsese doar speranţa, însă şi ea fusese biciuită şi călcată în picioare, de fiecare posibilitate ratată, pînă cînd îşi dăduse seama că singura ei speranţă era dorinţa de a supravieţui.

Soarele abia începuse să lumineze vîrfurile munţilor, cînd Ellis se gîndea deja că Bryce nu va veni şi că fusese o prostie din partea ei să creadă în vorbele unui străin.

La fel cum cineva aruncă ceva la care ţinuse, dar care s-a stricat şi nu mai poate fi folosit sau reparat, la fel şi ea încetă să se mai gîndească la Bryce şi la oferta lui. Se hotărîse să încerce să găsească ceva de lucru la restaurantul lui Looty, aşa că ar fi bine să fie acolo foarte devreme, înainte să se deschidă.

Fără să mai aştepte, porni maşina şi ajunse pe drumul principal. Mergea spre oraş, cînd, din direcţie opusă, văzu venind o maşină. Îl recunoscu pe şofer la cîteva secunde după ce o depăşise. Acesta întoarse repede maşina şi goni după ea, intenţionînd probabil să o forţeze să oprească.

După părerea lui Ellis, Bryce avea un fel propriu de a reacţiona şi răspunde la diferite provocări. În ciuda acestui fapt, nu se aştepta să-l vadă coborînd amuzat din maşină şi îndreptîndu-se spre ea. Era într-adevăr un bărbat neobişnuit.

– Te-ai răzgîndit în legătură cu slujba? întrebă el, după ce Ellis deschise geamul de la maşină. Sau te-ai gîndit că nu o să mă ţin de cuvînt?

– Şi de ce mă rog frumos aş avea încredere în tine? îl întrebă ea cît se poate de sincer.

– Pentru că nu am făcut nimic care te-ar putea face să crezi că nu sînt o persoană de încredere, spuse el înţepat.

Ei bine... nu, nu făcuse nimic rău, dar totuşi, nu trecuseră nici măcar douăzeci şi patru de ore de cînd îl cunoştea.

Dacă în momentul acela Ellis ar fi pornit maşina, Bryce avea de gînd să se suie imediat la volan şi să o ajungă din urmă. Toată noaptea se gîndise la ea şi nu putuse să închidă un ochi. Din cauza ei era să răcească. Totuşi, această fată îl fascinase mai mult decît o făcuseră multe alte femei. Aşa că ar fi meritat osteneala dacă ar fi fost să alerge după ea.

– În legătură cu slujba. Am vorbit cu Anne şi doreşte să te vadă.

– Presupun că i-ai spus totul despre mine.

Îl enerva faptul că Ellis îl credea atît de josnic încît să o descrie ca pe o ţărăncuţă săracă, care lucrează la Steel Whell şi doarme în maşină.

– Cum aş fi putut să fac asta cînd nici măcar nu ştiu totul despre tine? spuse el oprindu-se puţin, după care adăugă: încă. Spusese „încă"

de parcă faptul că nu o cunoştea era un inconvenient temporar. De asemenea spusese asta privind-o scrutător. Zîmbea aşa cum zîmbeşte un anchetator, atunci cînd găseşte o modalitate să te facă să vorbeşti.

Ellis însă se răţoi:

– Ai de gînd să mă duci odată la cumnata ta sau nu?

– Da, să trăiţi. Tuşi de cîteva ori după care continuă: Vezi că se face o cotitură pînă-n josul drumului.

Cotiră la dreapta şi la stînga pe un drum murdar de munte, după care ajunseră la o casă la fel de mare ca şi cea a lui Johnson din Stony Hollow. Era o casă frumoasă, cu o intrare largă. Era proaspăt zugrăvită, bine întreţinută şi se distingea prin strălucire. Pur şi simplu te înveselea. Zăpada aşternută pe alee şi pe crengile copacilor îi dădeau un aer de poveste.

Ellis parcă maşina lîngă cea a lui Bryce, pe o mică pantă ce ducea spre casă. Cum se dădu jos din maşină, o rafală de vînt îi tăie parcă faţa şi-i ciufuli părul. Se înfăşură mai bine în pardesiul ei de lînă, prea mare pentru ea şi, luptîndu-se cu vîntul, îl urma pe Bryce pe micuţa alee pietruită ce ducea spre intrarea în casă. Cînd îl ajunse din urmă, îl auzi tuşind din nou.

– Nu ai de ce să fii emoţionată, îi spuse el

privind-o atent. Îţi va plăcea Anne.

– Nu sînt emoţionată, minţi ea fără să clipească. Cel mai rău lucru pe care îl pot spune ei este „nu". Dacă vor spune „nu", tot voi avea timp să ajung devreme la restaurantul lui Looty.

– Ai o întîlnire cu cineva acolo? întrebă el imediat.

– O ce?

– O întîlnire. Te întîlneşti cu cineva să iei micul dejun acolo? o întrebă el. Nici nu-i trecuse prin minte pînă atunci că Ellis ar putea fi interesată de cineva şi că acel „cineva" ar fi putut să o invite la masă. Totuşi continuă: Dacă da, am putea merge mai tîrziu s- o cunoşti pe Anne...

– Nu mă duc acolo să iau masa – nu mai luase masa de dimineaţă de cînd plecase din Stony Hollow – mă duc acolo să-mi caut de lucru.

– O altă slujbă? În afară de asta şi cea de la bar?

– Dacă o să rezist...

– Ai necazuri? o întrebă el privind-o cercetător.

Întrebarea lui păruse mai degrabă o ofertă de ajutor decît o acuzare, însă aceasta nu împiedică panica să se instaleze în sufletul ei şi nici latura ei defensivă să iasă la iveală imediat.

– Bineînţeles că nu am necazuri, spuse ea părînd indignată pentru a-l convinge. Ce-ţi veni să mă întrebi aşa ceva?

– Nu ştiu, mi-a venit aşa dintr-o dată, spuse el după ce tuşi din nou.

– De ce? „Cu ce-am greşit oare?", se întrebă ea.

– Nu ştiu, spuse el, căutînd cuvinte să se explice. După cîte observa, se gîndise numai de bine la ea toată noaptea. Faptul că ea nu ar fi aşa cum se aştepta el, nu-i trecuse prin cap. De exemplu, nu se gîndise că fata ar putea avea un iubit. Apoi mai era şi comportamentul ei ciudat. Era uluitor să observe ce putea face o fată frumoasă dintr-un bărbat. Nu prea vorbeşti, continuă el. Nu eşti prietenoasă. Vrei să ocupi toate posturile din oraş. Ai bani şi totuşi preferi să mori de frig în rabla aia a ta de maşină. Toate astea mi se par ciudate, mai ales că ele sînt acţiunile unei fete aşa tinere ca tine.

– Nu vorbesc pentru că nu am ce să-ţi spun, spuse ea pe un ton isteţ, oprindu-se în mijlocul aleii. Nu sînt prietenoasă pentru că nu am prieteni aici. Muncesc pentru că am nevoie de bani. Şi am nevoie de bani pentru că mi-am făcut planuri în legătură cu viitorul meu. Ce ţi se pare aşa de ciudat? se răţoi ea.

Uimit, Bryce se opri şi o privi cu gura căscată, zîmbind ironic şi clipind des.

– Buck probabil îşi va lua cîmpii, însă cu siguranţă că Anne va fi înnebunită după tine,

spuse el pe un ton admirativ. Şi îmi pare rău dacă te-am jignit. Nu am făcut-o intenţionat.

Ei bine, asta era culmea! Bryce era într-adevăr cel mai admirabil bărbat pe care-l cunoscuse vreodată. Nu-i venea să creadă că cineva îi ceruse scuze. Asta nu i se mai întîmplase niciodată.

– Am şi uitat, spuse ea, întorcîndu-şi privirea, căci nu ştia cum să se comporte în noua situaţie. Auzîndu-l că tuşeşte din nou îl întrebă: Eşti bolnav cumva?

– Sînt doar puţin răcit. Spune-mi şi mie, te rog, despre visurile tale, spuse el, atingîndu-i uşor mîna şi începînd să meargă din nou.

– Nu sînt visuri! Sînt planuri. Este o diferenţă.

– Bine, spune-mi despre planurile tale de viitor, spuse Bryce, încercînd să fie prietenos, însă Doamne, ce fată arţăgoasă mai era!

– Planurile mele nu sînt treaba ta, spuse ea privindu-l fix. Simţind însă că ar trebui să-şi ceară scuze pentru tonul cu care vorbise, adăugă: Ele nu mă privesc decît pe mine.

Pentru a doua oară în cîteva minute, Bryce o uimi din nou cu reacţiile lui, căci în loc să se enerveze, el nu făcu nimic altceva decît să dea din cap şi să spună:

– Bine, hai să ne grăbim atunci ca să poţi ajunge şi la Looty's. Mă simt de parcă aş ţine în loc progresul.

În loc să bată mai întîi la uşă, Bryce intră în casă strigînd:

– Anne? Buck?

Îl apucă o nouă repriză de tuse. De data asta fu mai lungă şi o îngrijoră realmente pe Ellis.

După ce putu să respire, Bryce arătă cu degetul într-o direcţie spunînd:

– Mă duc să beau apă, mă întorc imediat.

Ellis îl lăsă să plece şi-şi concentră toată atenţia asupra interiorului casei. Mai văzuse case frumoase şi mobilate modern în reviste. Totul din acea casă i se părea minunat. Cît despre ea, trăise toată viaţa într-o cocioabă ce nu avea nici măcar preşuri pe jos.

Mobila masivă din casa în care se afla, perniţele curate, mesele şterse de praf, podeaua ce strălucea de curăţenie, covoraşul din camera principală, şemineul ce răspîndea o căldură plăcută, totul era o încîntare pentru ochiul ei. O atrăgeau în mod special, nu mobila şi celelalte lucruri din casă, ci faptul că, deşi nu erau prea bogaţi, cu dragoste şi grijă, ei făcuseră din această casă un adevărat cămin, un loc paşnic şi frumos. Ei aveau ceva ce Ellis îşi dorise dintotdeauna, dar nu credea să aibă vreodată. Totuşi nu putea să nu-şi dorească să...

De la etaj, se auziră paşi care-i opriră gîndurile. Văzu o femeie însărcinată coborînd scările.

Se putea vedea de la o poştă că era sănătoasă tun, exact aşa cum îi spusese Bryce şi era însărcinată în luna a şasea. Cînd o văzu pe Ellis zîmbi.

– Tu eşti Ellis, nu-i aşa? o întrebă Anne LaSalle. Avea ochii albaştri, strălucitori şi binevoitori. Bryce mi-a spus că eşti cea mai drăguţă fată de pe lume.

Ellis se întoarse să vadă dacă mai era cineva în spatele ei. Oare chiar spusese Bryce aşa despre ea?

Fără să primească vreun răspuns, Anne continuă:

– Eu sînt Anne LaSalle şi sînt încîntată să te cunosc, Ellis, spuse ea, întinzîndu-i mîna.

Abia dacă se atinseră, căci erau interesate în a se studia una pe cealaltă. Anne o privea prietenos pe Ellis. În ochii ei nu se citea milă sau vreo părere formată dinainte. Nu era nici privirea unei patroane ce-şi priveşte de sus angajata şi nici aceea a unei femei măritate ce primeşte cu răceală în casă o intrusă. Erau doar Anne şi Ellis, două femei simple. Puteau foarte bine să se împrietenească sau vieţile lor să se despartă şi fiecare să meargă pe drumul ei.

Ele aleseseră însă prietenia.

– Bună dimineaţa, doamnă, spuse Ellis, răspunzîndu-i la salut.

– Oh, nu, spuse Anne, rîzînd descurajată. Te

rog să-mi spui Anne. „Doamnă" mă face să mă simt mai bătrînă decît munţii ăştia. Se opri puţin, apoi continuă: Bine, arăt eu acum la fel de mare ca ei, dar oricum... spuse ea uitîndu-se la burta ei mare.

– După ce se va naşte copilul, o să vă fie dor de momentele acestea, spuse Ellis zîmbind.

Anne se mîngîia pe burtă, părînd că se gîndeşte la cuvintele lui Ellis. Fu aproape tristă un moment.

– N-ar trebuit să fiu atît de îngrijorată, nu-i aşa?

– Nu, doamnă, n-ar trebui, spuse Ellis, observînd că Anne o priveşte gînditoare. Adăugă apoi repede: Trebuie să vă spun că toate mamele pe care le-am cunoscut mi-au spus ceea ce v-am spus şi eu şi sînt sigură că şi dumneavoastră veţi spune la fel.

– Eu nu mă prea pricep la copii. Nici măcar nu am mai ţinut unul în braţe pînă acum.

– Asta vine de la sine, iar altele le veţi învăţa repede, spuse Ellis încercînd să o liniştească.

– Bine că mi-ai spus, rîse Anne. Tu ai mîncat, Ellis, că eu sînt moartă de foame?

– Tu eşti întotdeauna moartă de foame, se auzi vocea lui Buck. O întreagă companie de soldaţi poate mînca pe săturate o săptămînă din ce mănînci tu la o singură masă. Hei, Ellis, îmi pare bine că te avem printre noi, îi spuse el după ce-şi

sărută soţia pe obraz.

– Şi mie îmi pare bine.

– Trebuie să-i spuneţi repede ce aveţi să-i spuneţi, se auzi şi vocea lui Bryce, ce tocmai venise de la bucătărie. Vrea să se angajeze şi la Looty's.

– Atunci, hai să nu mai stăm aici. Vom discuta în timpul micului dejun, sugeră politicos Anne.

– Închipuieşte-ţi, lui Anne îi este din nou foame, îi spuse Buck fratelui său, care chicotea.

– Atunci trebuie să o hrănim mai des. Ultima oară cînd a pierdut o masă, a început să muşte din mobilă.

Anne le aruncă o privire scrutătoare, după care, luînd-o de braţ pe Ellis, spuse:

– Vezi ce am eu de îndurat zilnic? Te rog, spune că vei locui la noi pentru un timp. Am nevoie urgent de ajutor.

Ellis era condusă la bucătărie. Nu ştia ce să spună. Nimeni nu se mai purtase atît de frumos cu ea.

– De ce fel de ajutor aveţi nevoie? întrebă Ellis cît se poate de serios.

Anne o făcu pe Ellis să se relaxeze. Încă o dată se convinsese de faptul că bărbaţi cum sînt fraţii LaSalle nu întîlneşti pe toate drumurile şi că Anne era norocoasă că se îndrăgostise de un bărbat căruia nu-i era ruşine să o trateze ca pe o

egală.

– Am nevoie de cineva care să mă ajute la întreţinerea casei şi la gătit. Ştii să găteşti? o întrebă Anne.

– Bineînţeles. „Oare nu ştie orice fată care a depăşit vîrsta de şapte ani?" se gîndea Ellis.

– Anne a fost o yankee înainte de a se căsători cu Buck, spuse simplu Bryce.

Explicaţia simplă dată de Bryce făcu lumină în mintea lui Ellis. Deşi războiul dintre nord şi sud se terminase cu mulţi ani în urmă, sudiştii erau convinşi că numai ghinionul îi făcuse să piardă războiul.

– Aş! spuse Ellis înţelept, cred că pot face orice treabă dacă-mi spuneţi exact ce anume. Nu am stat mult timp prin şcoală, însă ştiu să gătesc, să spăl, să facă curat, să sap, să sparg lemne, să...

– Vai de mine, spuse Anne rîzînd. Mă vei face să mă simt prost că nu te opreşti. Nu-ţi va veni să crezi cîte am făcut pentru a-l determina pe Buck să se căsătorească cu mine. Nu mai voia, pentru că aflase că nu ştiu să sap şi să sparg lemne. Te rog, nu-i aminti că a făcut o afacere proastă însurîndu-se cu mine.

Ellis deschise gura să spună că nu dorise să o jignească, însă Anne îi făcu cu ochiul şi-i zîmbi. După cîte putea observa, Buck şi Bryce

chicoteau şi ei ceea ce o zăpăci şi mai mult. Erau cei mai neobişnuiţi oameni pe care-i întîlnise. Pur şi simplu o fascinau.

Îşi putea da seama cu greu cînd vorbesc serios şi cînd glumesc. Ceea ce ştia sigur era faptul că ei se înţelegeau foarte bine, ţineau unul la celălalt, lucru ce îi unea pe toţi trei. Ellis nu fusese obişnuită să vadă oameni atît de fericiţi.

Sub supravegherea lui Anne, Ellis ajută la prepararea micului dejun, în timp ce bărbaţii discutau ce să-i ceară în schimbul salariului şi a faptului că-i asigurau locuinţa. Îi spuseră atunci că o vor plăti, însă ea refuză orice fel de plată. Pînă la urmă ajunseră la concluzia că nu e mare lucru de făcut. Ca să fie sinceră, ea ar fi trebuit să-i plătească pentru că-i oferiseră un pat şi un acoperiş. Din fericire pentru ea, Ellis nu era atît de sinceră.

Cei patru au luat apoi masa. Lui Ellis îi plăcea să o audă pe Anne vorbind, căci avea un accent de nordistă. Anne vorbea întotdeauna ca la carte, cum s-ar spune, la fel cum se vorbea şi în cărţile care aparţinuseră mamei lui Ellis. Era întotdeauna politicoasă şi prietenoasă. Era totuşi amuzantă, căci Ellis se obişnuise cu limbajul de la ţară.

După ce terminară de mîncat, Ellis începu să strîngă masa.

– Lasă că o strîng eu, spuse Bryce luînd de pe

masă farfuria lui şi pe cea a lui Anne. Ellis rămase împietrită de uimire, uitîndu-se la el. Încetează să te mai holbezi aşa, mai spuse el, astăzi e rîndul meu la vase.

– El şi cu Buck s-au obişnuit să facă cu rîndul la bucătărie cu mulţi ani înainte de a veni eu, o lămuri Anne. Aşa că cine eram eu, să vin şi să le stric obiceiurile?

Amîndoi bărbaţii părură surprinşi de explicaţia lui Anne.

– Aşa îţi aminteşti tu? îl întrebă Buck pe fratele său, întinzîndu-i şi farfuria lui.

– Nu, mie mi s-a părut că de cînd a venit ne-a stricat într- adevăr toate obiceiurile, cu excepţia acestuia.

Privirea plină de umor şi de dragoste a lui Buck o linişti pe Anne.

– Îţi aminteşti de ziua în care mi-a spus că este soţia mea şi nu vreo fată răsfăţată? mai întrebă Buck.

– Parcă a fost ieri, răspunse Bryce.

– Şi mi-a mai spus că dacă ea munceşte cot la cot cu noi la moară, atunci şi noi trebuie să facem treburile casnice cot la cot cu ea.

Anne zîmbi, amintindu-şi probabil de asta, însă nu comentă deloc.

– Şi să nu uităm faptul că nici acum nu poate să spargă lemne, îi reaminti glumeţ Bryce.

– Ei bine, cum nici eu nu pot să nasc un copil, înseamnă că sîntem chit, spuse Buck, după care adăugă: Bineînţeles m-aş simţi mai bine, ba chiar aş fi în stare să merg pe cioburi dacă şi ea ar învăţa să meargă desculţă şi să sape.

Anne era o adevărată orăşeancă din nord, de aceea era ţinta glumelor. Aceştia rîseră cu poftă pînă ce dădură cu ochii de Ellis.

– Rîdeţi de mine? îi întrebă ea înţepată şi nesigură, căci, deşi nu îi erau adresate ei, glumele lor o făceau să se simtă şi mai „ţărăncuţă" decît era. Îi venea să plîngă şi să-i scuipe în ochi în acelaşi timp.

– Nu, oh nu, răspunseră ei imediat, căci acum îşi dădură seama că ceea ce spuseseră putea fi folosit împotriva lui Ellis şi se simţeau vinovaţi. Urmă o scurtă tăcere tensionată după care îi explicară că nu doriseră să rîdă de ea, ci doar să glumească puţin pe seama lui Anne. Explicaţiie lor o liniştiră.

Bryce vorbi primul.

– Ar trebui să te mai înveselşti şi tu puţin, Ellis, îi spuse el continuînd să strîngă masa. Noi aşa obişnuim să o mai înveselim pe Anne, căci îi este tare frică de naşterea copilului. Vezi tu, cu optsprezece luni în urmă ea a împiedicat transformarea oraşului Webster într-un oraş fantomă prin părţile astea şi nu este un singur suflet în oraşul

ăsta, inclusiv eu şi Buck, care să nu creadă că Anne este cel mai bun om de pe pămînt. Noi o tachinăm pentru că asta este modalitatea noastră de a-i spune că o iubim. Glumele noastre n-au avut nimic de-a face cu tine, mai spuse Bryce, după care luă din cui pardesiul lui Ellis şi o ajută să şi-l pună. Ea se îmbrăcă umilită şi confuză în acelaşi timp. Oare i se întinsese pardesiul pentru a pleca, ca pedeapsă că nu le înţelesese glumele? Din cauză că ea ştia pînă atunci că oamenii sînt răi şi nu glumeţi? Nu avusese intenţia să-i facă să se simtă jenaţi. Oare ar fi trebuit să se scuze sau nu? Avea o presimţire că putea să-şi ia adio de la patul călduţ pe care şi-l dorise atît de mult.

– Sîmbăta este aglomerată la Looty's, îi spuse Bryce. Ar fi mai bine să te grăbeşti. Poţi să-ţi despachetezi lucrurile cînd te întorci.

Ellis se întoarse să-l privească cu atenţie. Nimic nu o făcea să-şi dea seama că este supărat sau furios. Dimpotrivă, îi zîmbea încurajator.

– Mult noroc, Ellis, îi spuse Anne. Atît ea cît şi Buck o priveau cu un zîmbet amabil şi prietenesc, uimind-o şi mai mult.

Ellis le mulţumi, simţindu-se datoare să le răsplătească generozitatea. În acelaşi timp îşi rotea privirea prin bucătăria dezordonată.

– Nu acum, îi spuse Anne. Nu te uita aşa la

vasele lui Bryce, căci te va pune pe tine să le speli, iar el se va dezobişnui şi nu va mai fi în formă după naşterea copilului. Fugi şi ocupă postul ăla de la Looty's şi, cînd te vei întoarce, vom face o listă cu lucrurile pe care va trebui să le faci tu pînă la naşterea copilului, deci pînă ce mă voi ocupa eu de toate din nou.

Ellis dădu din cap aprobator şi dădu să plece. Se întoarse însă brusc şi spuse:

– Mulţumesc pentru masă. Şi-mi pare rău că am făcut tărăboi puţin mai devreme. Spunînd asta ieşi şi răsuflă uşurată. Era o dimineaţă rece de iarnă. Întoarse iarăşi capul căci îl auzi din nou pe Bryce tuşind în spatele ei.

– Te simţi bine? o întrebă el după ce-i trecu tusea.

Era gata să spună că-i este bine, însă nu-i era deloc şi dorea să-i spună atîtea!

– M-am făcut de rîs, spuse ea stînjenită. Cum el nici nu negă nici nu o încurajă, Ellis continuă, iar cuvintele-i ieşeau parcă singure din gură: Sînteţi foarte curioşi. Vă tachinaţi, rîdeţi unul de altul şi totuşi nici unul dintre voi nu se supără. Nu v-aţi supărat nici pe mine!

– Te-ai fi simţit mai bine dacă ne-am fi supărat?

Ellis se gîndea. Într-adevăr, nu-i plăceau oamenii supărăcioşi, şi nici cei care se mîniau

repede. Pe de altă parte, nici nu ştia cum să se poarte cu ei. Totuşi şi amabilitatea o făcea să se simtă oarecum... ciudat.

– Poate mi-ar fi plăcut mai mult, spuse ea.

Bryce începu să rîdă. Îşi băgă mîinile în buzunare şi păşea alături de ea pe aleea pietruită.

– Ei bine, în primul rînd, nu ai făcut nimic rău care să ne supere şi să ne enerveze. În al doilea rînd, ai să te obişnuieşti cu noi. Să nu spui că nu te-am avertizat, spuse el, după care făcu un semn cu capul înspre casă şi continuă: Cît despre ei, se tachinează şi se împung mai rău decît ai văzut tu în dimineaţa asta. Sînt îndrăgostiţi nebuneşte unul de altul, aşa că se sărută şi se îmbrăţişează mai toată ziua fără ruşine, însă ai să te obişnuieşti şi cu asta după o vreme...

Ellis se cutremură, însă nu din cauza frigului. Braţul lui îi încolăcise mijlocul.

– Facem asta cînd ne place de cineva, spuse el.

Oare asta însemna că o place? Ei, bineînţeles că o plăcea, altfel n-ar fi ajutat-o atît, însă... în ce fel o plăcea? Cît de mult sau cît de puţin? Ceva sigur ştia însă. El stătea îngrozitor de aproape de ea. Toţi muşchii corpului, împreună cu nervii, îi erau încordaţi la maximum, iar inima-i bătea nebuneşte.

– Tu ce faci cînd îţi place de cineva, Ellis? o

întrebă el blînd, căci îi sesizase tresărirea şi stînjeneala la atingerea lui. Ellis nu-l respingea căci şi-ar fi dat el seama şi şi-ar fi retras mîna. I se păru însă că ea nu mai fusese atinsă nicidoată aşa şi asta îl uimea.

Ellis plecă ochii şi se gîndea la întrebarea lui. Nu cunoscuse mulţi oameni în viaţa ei pentru a-i putea spune care era comportamentul ei faţă de aceştia. Erau doar cîteva persoane pe care le iubise cu adevărat şi fără rezervă. Însă să-i placă de cineva?

Lui Ellis îi plăcea să vadă soarele reflectîndu-se în apă, făcînd-o astfel să strălucească, îi plăcea mirosul unei zile de primăvară după ploaie. Îi plăcea rîsul copiilor şi gustul caramelelor. Îi plăceau duminicile însorite şi... îi plăcea Bryce, admise ea în cele din urmă cu greutate. Era ceva ce ea nu mai simţise pentru nimeni pînă atunci.

Îl plăcea într-adevăr pe Bryce. Îi plăcea felul cum se comporta, încrederea lui în oameni şi faptul că glumea tot timpul. Îi plăcea faptul că era devotat familiei şi prietenilor săi, dorinţa lui de a ajuta chiar şi un străin care se afla la ananghie. Îi plăcea faptul că ştia să-şi stăpînească sentimentele, îi plăcea răbdarea şi persistenţa lui în a încerca să o înţeleagă.

Tusea lui îi întrerupse gîndurile.

– Mai bine-ai intra în casă, îi spuse ea.

Bryce nu avea de gînd să insiste pentru a obţine nu răspuns de la ea. Îşi dăduse seama că Ellis nu-şi dezvăluia cu uşurinţă sentimentele. Îi ură noroc în obţinerea slujbei la Looty's, o sărută rapid pe buze, căci nu putuse rezista tentaţiei, se întoarse apoi brusc şi plecă.

– Îţi mulţumesc, strigă Ellis îmbujorată.

– Pentru ce? o întrebă el, întorcîndu-se.

– Pentru... pentru că-ţi pasă de mine.

– Plăcerea este de partea mea, îi spuse el, zîmbind scurt. Lui Ellis zîmbetul acesta i se păru cel mai dulce şi mai frumos zîmbet din lume.

Capitolul 4

Looty Miller avea şaizeci de ani şi era ocupată pînă peste cap.

– Eşti bolnăvicioasă? o întrebă femeia. Corpul ei robust trecu pe lîngă Ellis, lăsînd în urmă un miros de grăsime şi ceapă. Turnă repde cafeaua în ceşti şi o servi unor bărbaţi ce se aşezaseră puţin mai devreme la masă.

– Nu, doamnă, spuse Ellis, uitîndu-se la mîinile femeii. Păreau că zboară deasupra mesei. Se mişcau cu o iuţeală demnă de invidiat. Femeia aşeză repede pe o masă şerveţele şi linguri, după care puse şi sare şi zahăr.

– Ştii să citeşti şi să scrii? o întrebă femeia, ducîndu-se repede la un grătar. Întoarse şunca şi ouăle cu o mînă, iar cu cealaltă puse pîinea în prăjitor.

– Puţin.

– Ia citeşte aici, îi spuse femeia întinzîndu-i un meniu.

– „Bine aţi venit la Looty's..." citi ea încet şi rar.

– Mai tare!

– „Micul dejun: un ou, şuncă sau cîrnăcior, pîine prăjită sau biscuiţi – un dolar şi şaptezeci şi cinci de cenţi. Două ouă, şuncă sau... "

– Cînd poţi începe?

– Chiar acum.

– Pune-ţi şorţul acela atunci, îi spuse Looty, în timp ce servea micul dejun unor clienţi. Timp de doi ani am avut-o ca angajată pe nepoata soţului meu, însă întîrzia întotdeauna sau nu se sinchisea să-mi spună atunci cînd nu venea deloc. Aşteptam un moment prielnic să o dau afară, însă nimeni nu mă întreba de o slujbă pentru că nu-şi închipuia că-mi voi concedia ruda. Cum ziceai că te cheamă?

– Ellis, doamnă.

– Ei bine, Ellis, am nişte veşti pentru nepoata soţului meu. Ea nu-mi este rudă de sînge şi m-am săturat de faptul că nu mă pot baza pe ea deloc. Ţi-ai ales o zi bună să-ţi cauţi de lucru, fetiţo. Tu

serveşte jumătatea aceea a camerei, îi spuse ea, arătîndu-i partea dreaptă, iar dacă ai necazuri, strigi.

– Da, doamnă.

În curînd erau două albine zumzăind şi alergînd încolo şi încoace în restaurant. Ellis lua comenzile şi servea în partea dreaptă a camerei, iar Looty gătea şi lua comenzile din partea stîngă.

Aglomeraţia cu micul dejun mai dură încă o oră, pînă ce oamenii se mai împuţinară. Looty prinse astfel prilejul să-i arate locul unde trebuia să pună banii încasaţi şi să-i explice totul despre treaba pe care trebuie să o facă.

Sîmbătă se muncea pe rupte, căci majoritatea oamenilor din oraş alegeau această zi pentru a merge la cumpărături şi a discuta afaceri, iar la moară se lucra numai cu jumătate din muncitori. De cele mai multe ori ceilalţi veneau să ia masa aici. Duminica era la fel de aglomerată. Oamenii se opreau aici după ce ieşeau de la biserică. Aglomeraţia din nopţile de vineri şi sîmbătă varia în funcţie de filmul care rula la cinematograf, de locurile unde se dansa şi de orele pe care le aveau elevii la şcoală. În restul timpului, clienţii ei constau în cîţiva oameni ce veneau aici în mod constant, însă o ţineau pe Looty destul de ocupată pentru a avea nevoie de un ajutor.

– Trebuie să vă spun că mai muncesc într-un

loc cu jumătate de normă, spuse Ellis, nevrînd să existe vreo neînţelegere. În două locuri de fapt. Domnul Hogan m-a angajat în barul său. Lucrez zilnic după-amiaza de la şase sau chiar noaptea de vineri şi sîmbătă, dacă nu apare vreuna din angajatele sale permanente, cu excepţia duminicii, cînd sînt liberă.

Din cauză că orele de maximă aglomeraţie coincideau atît la bar cît şi la Looty, acesteia din urmă nu-i prea conveni, însă înainte de a se hotărî o întrebă:

– Ziceai ceva de două slujbe...

– Da, mai dau o mînă de ajutor şi familiei LaSalle. Îi cunoaşteţi pe Buck şi pe Anne LaSalle?

– Îi cunosc foarte bine, spuse ea. Îi ajuţi pînă se va naşte copilul?

– Da, doamnă, şi încă nu ştiu ce am de făcut şi cît timp voi avea la dispoziţie pentru a-mi îndeplini obligaţiile de acolo. Este important pentru mine căci de acolo primesc mîncare şi un pat, aşa că...

– Cît de mult îţi doreşti slujba asta, fetiţo? o întrebă femeia studiind-o cu atenţie.

– Foarte mult, doamnă.

Looty continua să o privească şi să se gîndească.

– Deschid aici la şase fix în fiecare dimineaţă. Vii aici cînd termini treaba la familia LaSalle, însă nu mai tîrziu de ora opt. Te ţin pînă la unsprezece

jumătate, cînd te poţi duce la bar, îi spuse ea făcîndu-i programul. Probabil că vrei şi tu timp liber, aşa că duminica poţi lucra jumătate de zi.

– Nu, doamnă. Vreau să spun... că nu-mi displace să lucrez toată ziua. Am... am nevoie de bani.

– Ai şi tu nevoie de odihnă, spuse femeia hotărîtă. Cealaltă jumătate de zi i-o voi da acelei fete bune de nimic, ştii tu, nepoatei soţului meu, căci trebuie să-i mai acord o şansă. Între timp, te voi supraveghea să văd cum te descurci. Nu-mi convine să munceşti mai puţin aici şi mai mult în celelate două locuri.

– Da, doamnă, spuse Ellis, mîndră de faptul că muncea acum în trei locuri. Gîndurile ei călătoreau departe, pînă după crestele munţilor, la Stony Hollow. Se simţi atunci mulţumită şi plină de speranţă la gîndul că se va putea întoarce acolo în curînd.

Lucră la Looty's pînă la unsprezece şi jumătate, după care se duse la Steel Wheel să facă acelaşi lucru. Nici nu observă cînd trecură orele amiezei. Nici măcar nu-i era foame. Dacă ar fi să spună adevărul, micul dejun pe care-l luase la familia LaSalle a fost mai mult decît mîncase ea în două săptămîni. De fericită ce era nici nu mai observă zgomotele produse de stomacul ei gol.

Pînă seara, buzunarele ei nu erau tocmai

ticsite cu bani, însă erau de două ori mai grele decît fuseseră cu o seară în urmă. La fel se simţea şi ea: de două ori mai obosită. Durerea din picioare şi spate îi aminti de o seară în care nu pututse dormi mai deloc, căci fusese nevoită să doarmă în cabina maşinii. Amintindu-şi însă de patul care o aşteaptă în casa familiei LaSalle, zîmbi.

– Zîmbeşti oare pentru că te gîndeşti la mine? se auzi o voce cunoscută din spatele ei.

Ellis se întoarse calmă şi liniştită de parcă s-ar fi aşteptat să-l vadă. Genunchii i se înmuiaseră însă de tot şi nu scoase nici o vorbă. Se prefăcea că se uită la Tug Hogan care-i punea pe tavă cîteva sticle de bere, însă chipul blînd al lui Bryce punea încet stăpînire pe mintea ei. Înghiţi în sec, dorind parcă să-şi mai încetinească bătăile inimii.

– Te gîndeşti la cît de frumos şi fermecător sînt? o întrebă Bryce tachinînd-o.

– Ai o părere prea bună despre tine. Eu nu-mi pierd vremea gîndindu-mă la tine, spuse ea, ridicînd vocea pentru a o putea auzi mai bine.

– Ah! ţipă deodată Bryce punîndu-şi mîna la inimă şi cerînd parcă ajutorul lui Tug. Sîngerez cumva Tug? îl întrebă el, după care se întoarse spre Ellis. Ai mai văzut vreodată vreo fată mai afurisită?

– N-am observat că e afurisită pînă să-mi spui

tu, spuse el privindu-l pe sub sprîncenele-i stufoase.

– Crede-mă, spuse Bryce parcă îndurerat. Îţi vine să crezi că ea nu mă consideră un bărbat frumos şi încîntător după toate cele ce am făcut să o conving? Ce trebuie să facă oare un bărbat pentru a-i atrage atenţia? îl întrebă el pe Tug, gemînd parcă de durere.

Tug se uită la Ellis, care se înroşise toată, apoi se întoarse către Bryce.

– Încearcă comandînd o bere.

Rîsul lui Bryce se transformă într-o tuse. Abia după cîteva secunde bune putu să vorbească şi să rîdă din nou.

– Asta este într-adevăr o gîndire tipică pentru un proprietar de cîrciumă. Mi-ai dat o idee bună. Adu-mi şi mie o bere, îi spuse el lui Ellis.

Muşcîndu-şi buza de jos, Ellis se mişca printre mese, printre picioarele clienţilor şi printre scaune, ducînd şi luînd comenzi. Oare Bryce venise într-adevăr să o vadă? Sau a venit doar să bea ceva? Oare voia într-adevăr să-i atragă atenţia sau o tachina din nou, glumind şi flirtînd în felul care-l prindea atît de bine?

Ellis nu o uită nici pe Liddy Evans. Nu voia să se bage în chestia asta. Relaţiile lui Bryce cu femeia altui bărbat îl privea numai pe el. Totuşi Ellis nu-l învinuia. Relaţia lui cu Liddy nu o considera

un păcat.

Bryce se încinsese la vorbă cu Tug şi nu-i mai vorbi, totuşi Ellis simţea privirea lui urmărind-o oriunde se ducea. Primea şi ducea comenzile simţindu-se închisă şi urmărită de sus de cineva.

Timpul se scurgea încet. Ellis continua să spere că el va pleca fără să-i mai vorbească, însă se aştepta totuşi să-i mai spună ceva. Rămase dezamăgită căci el tot nu-i vorbea. Toate simţurile ei erau încordate la maximum.

De cîte ori trecea pe lîngă el, Bryce îi atingea piciorul cu genunchiul iar ea sărea ca arsă gata să leşine.

– Lăzile de bere se golesc, îi spuse Tug, punînd patru sticle de bere şi un pahar pe tava ei. Să te duci să mai aduci.

– Da, domnule, spuse Ellis, ducînd comenzile şi ducîndu-se la magazie.

Lua cîte patru sticle, cîte două în fiecare mînă, şi le aşeza frumos în rafturile ce erau amenajate între magazie şi intrarea în bar. Aproape terminase cînd îl văzu pe Bryce privind-o lung prin geamul uşii.

– Aş aprecia foarte mult dacă nu te-ai mai uita aşa după mine, îi spuse ea cu jumătate de gură, neprivindu-l direct. Apoi se rezemă puţin de perete.

– De unde ştii că m-am uitat la tine? o întrebă

el cu o voce joasă pentru a nu fi auzit de ceilalţi.

– Te-am văzut.

– Aha! Asta înseamnă... că te-ai uitat şi tu după mine, spuse el mulţumit de perspicacitatea lui. Ce coincidenţă, nu crezi?

Ellis nu spuse nimic, însă adevărul se citea cu uşurinţă pe obrajii ei care-i luaseră parcă foc. Intenţionînd să-i spună vreo două se întoarse, însă după ce-l privi în ochi, nu mai scoase o vorbă. Întoarse capul, neştiind ce să-i spună.

– Ah, Ellis, spuse el, rîzînd încetişor, tu nu ai deloc simţul umorului? Nu eşti sigură ce să-mi spui nu-i aşa?

Ellis se uită la el şi se hotărî să fie sinceră.

– Tu eşti cea mai neobişnuită persoană pe care am întîlnit-o.

– Cum aşa?

Ca în mai toate situaţiile, lui Ellis i se păru greu începutul.

– Nu... nu ştiu. Aşa pur şi simplu, spuse ea. Lui Ellis nu i se păruse niciodată uşor să-şi exprime sentimentele. Nici nu-şi mai amintea de cîte ori nu fusese întrebată ce simţea despre un anumit lucru ori persoană şi ea nu ştiuse ce să răspundă.

– Ei bine, nu te porţi de parcă ţi-ar fi frică de mine, spuse el mai mult pentru sine. Tuşi de două ori, după care o întrebă: Deci, nu-ţi plac bărbaţii în general, sau numai cu mine ai ceva?

Îi plăcea de el... Pînă la un anumit punct, bineînţeles. Atît cît îşi putea permite să-i placă de cineva. Totuşi...

– Nu. De fapt, cred că-mi place de tine, spuse ea încet şi cu grijă. Te-ai purtat frumos cu mine şi-ţi mulţumesc. Ezită o clipă, după care continuă: Nu ştiu însă de ce?

– De ce? Mai întrebi de ce?

– Da. De ce ai fost bun cu mine? Nu fac parte din familia ta. Nici măcar nu mă cunoşti. Tot aştept... se opri apoi brusc şi întoarse privirea.

– Ce aştepţi?

Ellis îşi plecă ochii. Nimeni nu-i dăduse nimic niciodată fără să se aştepte la ceva în schimb. De cele mai multe ori i se dăduse de mîncare, i se oferise un adăpost sau haine în schimbul muncii ei. Însă de cele mai ulte ori i se cerea să mai facă şi altceva.

– Ce aştepţi, Ellis? o întrebă el din nou pe un ton blînd, însă suspiciunea lui creştea. Crezi că am fost drăguţ cu tine pentru că vreau să te fac să te culci cu mine? Asta crezi tu?

Ellis nu se putea uita la el, însă îl lăsă să ghicească adevărul. Ce altceva ar fi putut vrea de la ea un bărbat ca Bryce LaSalle?

– De obicei mă gîndesc mult înainte să mint pe cineva, Ellis, îi spuse el, apropiindu-se, căci voia să fie auzit mai bine. Dar pe tine nu vreau să te

mint, spuse el făcînd o scurtă pauză. Cred că tu eşti cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o în viaţa mea şi desigur că mi-ar plăcea să te am în preajmă. Adevărul este însă că nu vreau asta dacă tu gîndeşti că-mi eşti datoare cu ceva.

Ellis îl privea fix şi nu-i vena să creadă căci observase că el vorbea cu cea mai mare sinceritate. În ochii lui nu se citea nici o urmă de ironie, iar pe buzele lui nu se vedea nici un zîmbet. „Oare ce gust au buzele astea?“ se întrebă ea. La gîndul acesta genunchii i se înmuiară, iar inima începu să-i bată cu putere.

– Atunci de ce? îl întrebă ea. De ce eşti aici? De ce mă ajuţi şi de ce eşti atît de bun cu mine?

Bryce începu să rîdă încet de parcă şi ea îl pusese în încurcătură cu această întrebare aşa cum făcuse şi el cu întrebarea lui mai înainte.

– Pentru că aşa vreau eu, spuse el. Aşa spune şi Biblia: Că e mai bine să oferi decît să primeşti. Mă simt mai bine atunci cînd ofer ajutor decît cînd îl primesc.

– Deci... m-ai ajutat pentru că ţi-a fost milă de mine, spuse ea. Cuvîntul „milă“ i se opri parcă în gît.

– Nu! spuse el repede. Nu e asta. Doar că...

– Nu am nevoie de mila ta, spuse ea profund jignită.

– Milă? spuse el, înecîndu-l tusea.

– Nu am nevoie de ajutorul nimănui. Sînt puternică şi pot să-mi port şi singură de grijă.

Bryce se aplecă mai mult ca să o poată vedea mai bine.

– Bine. Cum vrei tu, însă ai înţeles totul greşit. Faci cum vrei, mică arţăgoasă ce eşti! I-am spus lui Anne să nu-şi mai facă griji din cauza ta, spuse el vizibil afectat. Supărat şi enervat sînt cuvinte mai potrivite pentru a-l descrie. I-am spus să nu se mai gîndească la o fiinţă atît de neprietenoasă ca tine, dar nu, am fost nevoit să mă dau jos din pat, după ce că sînt bolnav, spuse el tuşind, şi să vin pînă aici să văd ce mai faci şi cum o duci!

– Să vezi ce mai fac? Cum aşa?

– Anne nu a crezut că Looty îţi va da de lucru chiar de azi. Te-a aşteptat să te întorci şi să despachetezi. Spera să te odihneşti puţin înainte să vii aici.

– Să mă odihnesc? Ellis nu se mai culcase după-amiaza de cînd avea trei ani. Totuşi... fusese drăguţ din partea lui Anne că-şi făcuse griji din pricina ei.

– Aşa este Anne, spuse Bryce amuzat de parcă ar fi crezut-o nebună. I s-a părut că erai obosită de dimineaţă, că n-ai mîncat cît trebuia şi că eşti cam slabă. Încîntătorii lui ochi verzi începură să o cerceteze din cap pînă-n picioare şi să-i observe formele. Pari obosită şi cam slăbită.

Însă dacă ceea ce mi-au spus Looty şi Tug despre tine este adevărat atunci...

– Sfinte Dumnezeule! Ai vorbit tuturor despre mine?

– Nu, spuse el ţîfnos. Am treburi mai bune de făcut, afurisită domnişoară. După cum vezi, sînt cam bolnav. Mă simt ca dracu' şi tot ceea ce vreau să fac este să mă culc, îi mai spuse el. Însă ţin la Anne şi a trebuit să o ascult şi să vin să văd dacă eşti bine. Aşa că te-am căutat mai întîi la Looty's. Crezi că mi-a plăcut să stau şi să o ascult cum te lăuda că eşti cea mai harnică angajată pe care a avut-o pînă acum? De parcă pe mine mă interesa treaba asta! Apoi am auzit aceeaşi placă de la Tug cînd am venit aici. Aşa că spune-mi ce planuri ai pentru ca eu să-i pot spune lui Anne la ce oră vii acasă.

Ellis era de-a drèptul uimită. În ciuda aparenţelor tocmai i se făcuseră mai multe complimente.

– Au spus ei asta despre mine? îl întrebă ea mirată.

Bryce continua să o privească şi să o studieze cu binecunoscutul lui interes. Bucuria ei bruscă îl zăpăcise de tot.

– Da, aşa au spus, spuse el încet şi blînd de parcă nici nu ar fi fost enervat puţin mai devreme.

Ellis tăcu un moment pentru a savura mîndria şi satisfacţia pe care le simţea, după care îşi

aminti de altceva.

– Îmi pare rău că am îngrijorat-o pe Anne. Era vorba să facem lista cu îndatoririle mele. Ar fi trebuit să o sun de la Looty's, spuse ea ezitînd şi gîndindu-se la siguranţa şi căldura patului ce ar fi putut-o aştepta. Rosti apoi tare. Cred că ar trebui să mă mut şi s-o las pe Anne să angajeze pe altcineva care o poate ajuta mai bine. Nu sînt sigură că o mai pot ajuta aşa cum trebuie acum cînd sînt prinsă cu celelalte două slujbe.

– Asta vei stabili tu cu Anne, spuse Bryce, încercînd să o facă pe Ellis să vină acasă în seara aceea, căci acolo intra în funcţiunea arta de a convinge a lui Anne. Amîndouă puteţi discuta asta la cină, mai spuse el.

– Nu, nu putem.

Sprîncenele lui negre se ridicară mirate.

– Vezi tu, tocmai asta e, spuse ea simţindu-se vinovată că acceptase o slujbă pe care nu o putea îndeplini. Aici la domnul Hogan pot munci şi peste program. Eu am nevoie de bani mai mult decît am nevoie de un pat.

– Ai de gînd să lucrezi optsprezece ore pe zi? o întrebă el iritat.

– Atît cît am să pot, spuse ea, simţindu-se oarecum ciudat căci el continua să o privească insistent. Ţi-am spus că am mare nevoie de bani. Am nevoie de ei urgent. Iar cumnata ta ar face

mai bine dacă ar angaja pe cineva pe care poate conta.

– Cît timp ai de gînd să lucrezi în halul ăsta? o întrebă Bryce. De cîţi bani ai nevoie? Bryce mai văzuse bărbaţi care munceau aşa mult pentru a plăti taxele de spitalizare, datoriile la jocuri sau avocaţi, însă numai atunci cînd datoria era urgentă. Eşti sigură că nu te-ai băgat în vreo încurcătură? mai întrebă el.

Nu era treaba lui de cîţi bani avea ea nevoie, pentru ce-i trebuiau sau cum îi cîştiga, însă ea se simţea oarecum datoare cu o explicaţie.

– Am nevoie de 1535 dolari şi 87 de cenţi.

– Vrei să-ţi cumperi o maşină nouă?

– Nu, totuşi cred că o să am curînd nevoie de alta. Camioneta trebuie reparată şi mă tem că eu nu sînt un mecanic aşa bun.

– Atunci de ce ai nevoie de atît de mulţi bani?

– Este ceva personal, îi răspunse ea, încercînd să-i vorbească frumos. O datorie pe care o am de plătit pentru a recupera ce este al meu, de drept.

Bryce clătină din cap.

– Nu poţi munci pînă la epuizare pentru a plăti o datorie, spuse el gîndindu-se bine.

– Nu muncesc pînă la epuizare!

– Pe naiba că nu. Uită-te la tine. Eşti palidă, slabă şi abia dacă te mai poţi ţine pe picioare de

obosită.

– Sînt bine!

– Pe naiba eşti bine, spuse el după care se întoarse şi-l strigă pe Tug. Hei, Tug! Ai nevoie de Ellis toată noaptea sau poate pleca mai devreme?

– Nu! spuse ea înnebunită cînd îl văzu pe Tug apropiindu-se. Nu, nu-i spune nimic. Nu este treaba ta.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Tug.

– Nu, totul este în regulă, spuse ea hotărît.

– Ba da, spuse Bryce la fel de vehement. Îi vine rău. Are nevoie de odihnă.

Lui Ellis îi venea să intre în pămînt de ruşine căci Tug începuse să o privească cu atenţie.

– Nu, sînt bine, mă descurc, reuşi ea să spună.

– Ştiu, spuse Tug, însă nu mai am nevoie de tine după miezul nopţii.

– Dar eu am nevoie de bani, spuse ea, deşi Tug îi întorsese spatele şi plecase. Vocea lui Ellis abia dacă se mai auzea, pentru că-şi dăduse seama că nu mai are nici un rost să insiste. Se întoarse spre Bryce aruncînd fulgere din priviri. Uite ce-ai făcut acum, scrîşni ea.

– Tug este un băiat de treabă. Nu te-ar fi lăsat să pleci dacă nu ar fi atît de limpede şi vizibil că eşti epuizată. Încercă să o mai înveselească căci i se păruse că a văzut lacrimi în ochii ei, mai înainte

să-i închidă şi să încerce să se abţină, aşa că spuse: Tug nu are nimic cu tine. Din contră, îi place cum munceşti.

– Şi cu banii cum rămîne? îl întrebă ea, refuzînd să se lase păcălită de vorbele lui.

– Cît de mulţi bani mai poţi tu cîştiga în două ore într-un loc ca ăsta? Şi oare merită să te îmbolnăveşti pentru el? întrebă el. Unde-ţi este capul, pentru numele lui Dumnezeu!

– Capul meu îşi vede de treburile lui, spuse ea observînd un client ce îi făcea semn cu mîna. Asta te sfătuiesc şi pe tine. Să-ţi vezi de treburile tale şi să mă laşi în pace, auzi?

– Bine, spuse el, căci Ellis deja se întorsese să plece. Să vii repede acasă. Anne se culcă devreme, aşa că voi fi nevoit să te aştept eu să-ţi arăt camera.

Ellis se întoarse să-l înfrunte.

– Nu te deranja. Nu voi accepta slujba, aşa că nu voi veni să înnoptez acolo. O voi suna chiar eu pe Anne să-i spun.

– Foarte bine, spuse el. Continuă să faci ceea ce faci iar eu o să-mi văd de treburile mele.

Bryce ieşi din bar cu mîinile crispate. Încercarea lui de a o face să-şi bage minţile-n cap, eşuase. Ellis era pur şi simplu diavolul în persoană. Arăta ca un înger, însă era cea mai încăpăţînată, mai răutăcioasă şi mai enervantă fată pe

care o văzuse vreodată.

Ellis... Ellis şi mai cum? Care naiba era celălalt nume al ei? se întrebă el oprindu-se brusc şi întorcîndu-se spre bar, cu o flacără de inspiraţie arzîndu-i în ochi.

Ellis dorise să rămînă singură. Acum însă nu mai voia. Se bucurase să-l vadă plecînd, acum însă nu era deloc bucuroasă. Fusese mînioasă însă niciodată nu se mai simţise atît de bine. Simţea că este cineva căruia-i pasă de ea. Se îmbolnăvise la stomac din cauza emoţiilor. Bryce o scotea din minţi, o făcea să verse flăcări pe ochi şi pe gură, să ţipe de enervare, să plîngă de fericire şi să-şi smulgă părul din cap din cauza nesiguranţei. Îi venea să le facă pe toate dintr-o dată.

Nu se simţea deloc bine cînd, după şase ore, ieşi din bar şi se gîndi că va trebui să-şi mai petreacă o noapte dormind în maşină. Ar fi putut să-şi petreacă noaptea într-un pat cald, îşi aminti ea. Dădu din cap şi se încurajă singură, spunîndu-şi că nu-i putea fi de mare ajutor lui Anne şi, mai important, cu cît creştea distanţa dintre ea şi Bryce cu atît va fi mai bine pentru ea.

Se urcă în maşină şi îşi frecă mîinile înainte să pună mîna pe cheia de contact. Terminase întreg ritualul de pornire a maşinii, cînd îşi dădu seama că ceva nu este în regulă.

Pătura lipsea. La fel şi geanta în care se afla toată averea ei. Un ţipăt de groază îi scăpă, în timp ce scotocea prin maşină să o găsească.

Prea uimită şi îngrozită ca să plîngă, se opri o clipă încercînd să-şi calmeze bătăile inimii şi să respire regulat. De ce ar jefui cineva o persoană atît de săracă? Banii? Hai, ar mai fi înţeles, însă şi pătura aia veche? Cărţile mamei ei? Tablourile şi restul...

Capul îi zvîcnea îngrozitor. Un adevărat hoţ i-ar fi furat numai banii şi nu s-ar fi încurcat cu lucruri neînsemnate şi fără valoare. Deodată se lumină. Numai Bryce putea face una ca asta doar aşa să-i facă în ciudă.

Capitolul 5

În ciuda vremii de afară, drumurile nu erau înzăpezite. Maşina lui Ellis lua curbele, urca şi zbura pe şoseaua ce urca tot mai sus spre zona muntoasă. Nu găsi de la început intrarea ce ducea spre proprietatea familiei LaSalle însă, chiar şi după lungi căutări, se pomeni pe aleea principală într-un timp record.

Ellis era destul de mînioasă să răstoarne totul în calea ei. Bătu însă timid şi cu teamă la uşă. Dacă ar fi să luăm în considerare starea în care se afla, ar fi trebuit să spargă uşa. Ar fi vrut să o deschidă cu piciorul, însă Bryce o deschise

înainte de a avea ocazia să mai bată a doua oară.

– Ia te uită, spuse el. Ai găsit casa destul de uşor. Îmi plac femeile descurcăreţe, spuse el zîmbind.

– Dă-mi lucrurile, scrîşni ea. Era un hoţ chipeş. Întreaga ei fiinţă reacţiona la vederea lui. Însă, să-l ia naiba! Era un nebun care ar trebui băgat într-un ospiciu. Ellis ar fi vrut să-i tragă o bătaie zdravănă. Ar trebui să te împuşc, continuă ea.

– Cu ce? Cu imaginarul tău pistol? o întrebă el, nesinchisindu-se să-şi ascundă mulţumirea şi încîntarea. De ce nu mă înjunghii? Aşa ai economisi nişte gloanţe, rîse el.

– Am avut încredere în tine! urlă ea. Te-am considerat un prieten şi iată cum te porţi cu mine. Te pretezi să-mi iei tot ceea ce am eu pe lumea asta.

– Pe naiba ţi-am luat! Şi ţine cont: cu tine nu se poate sta de vorbă aşa ca între prieteni. Tuşi apoi tare. Hai intră şi ţipă la mine cît pofteşti. E frig aici.

– Dă-mi lucrurile!

– Nu, vino mai întîi înăuntru.

Ei bine, era într-adevăr frig afară şi Ellis ştia că pierduse prima luptă cu el. Păşi în casă mai rigidă şi mai dreaptă decît un stejar. Îşi văzu lucrurile puse undeva pe un scaun. Banii ei erau puşi deasupra. Se repezi la ele şi verifică să vadă dacă

nu-i lipseşte ceva. Bryce se aplecă şi el să vadă şi se ridică cînd observă că Ellis este satisfăcută de faptul că nu-i lipsea nici un bănuţ. Ea-şi băgă banii în buzunarul pardesiului după care se uită la el. Bryce nu se simţea bine deloc. Era palid.

– Asta zic şi eu încredere, spuse el. Chiar credeai că ţi-am furat ceva?

– Da, aşa am crezut.

Bryce îşi clătină capul.

– Eu doar am adus calul, sau mai bine zis măgarul, la apă. Nimic altceva, spuse el tuşind. Abia se mai ţinea pe picioare. Fără să-şi dea seama, Ellis făcu un pas înainte pentru a-l ajuta, însă el o opri spunînd: Am vrut ca tu să locuieşti aici. Am stricat totul acolo la bar şi-mi pare rău. Nu am vrut să mă bag în treburile tale. Eu... se opri căci tusea îl înecă. Continuă apoi: Eu am vrut doar să te ajut. Îmi cer scuze.

– Poftim?

Bryce o privea cu o expresie care-i spunea că nu mai poate repeta tot ceea ce spusese mai înainte. Spuse totuşi:

– Am spus că-mi pare rău.

Nici un copil, nici o femeie şi în mod sigur nici un bărbat nu-i mai ceruse scuze vreodată. Dumnezeu ştie că ea le rostise de multe ori, însă nu visase niciodată ca cineva să i le spună ei, mai ales de două ori în aceeaşi zi.

– Eşti bolnav, spuse ea simţind în piept o durere ciudată.

Bryce o înţelese însă greşit.

– Am spus că-mi pare rău şi asta este tot ceea ce vei auzi de la mine în seara asta. Ia-ţi lucrurile şi pleacă dacă asta vrei într- adevăr. Nu-mi mai pasă unde vei dormi.

– Nici nu te poţi ţine pe picioare, spuse ea hotărît. Îl luă apoi de mînă şi-l ajută să se aşeze pe canapea.

Bryce gemu. Se părea că poziţia orizontală îi pria căci îi apăru puţină culoare în obraji.

– Am stat aseară mult timp în frig, spuse el oarecum dezinteresat.

– Ar fi trebuit să pleci atunci cînd ţi-am spus. Pun pariu că asta ai dori şi tu acum să fi făcut ieri, spuse ea punîndu-i mîna pe frunte. Bryce clătină uşor capul. Pur şi simplu ardea. Căldura pe care el o răspîndea în jur o sperie. Îşi permise şi mai zăbovi cu mîna pe fruntea lui.

– Mîini reci şi inimă caldă, mormăi el, zîmbind uşor.

– Cred că delirezi, spuse ea încet.

– Că te aud vorbindu-mi încet şi dulce, da, cred că delirez, spuse el deschizînd puţin un ochi pentru a o vedea răspunzînd. Cum ea nu spuse nimic el continuă: Era doar un vis plăcut, asta-i tot.

– Febra asta este ca un fel de pedeapsă pentru tine. Ar fi trebuit să fii în pat. Ai luat vreun medicament?

– Iau unul imediat. Lasă-mă să mai stau întins puţin, apoi voi pleca.

– Să pleci? Unde?

– La cealaltă casă despre care ţi-am vorbit. Mi-am luat lucrurile şi le-am dus din nou acolo în dimineaţa asta. Credeam că o să stai aici şi voiam să nu te simţi stînjenită de mine, spuse el oftînd. Voi pleca într-o clipă.

– Nu poţi conduce în halul ăsta!

– Bine, mă voi duce pe jos.

– Cît ai de mers? Unde este cealaltă casă? Eu una n-am mai văzut o casă pe o distanţă de o milă de aici.

– Casa este în pădure, la două sute de metri, în spatele ăsteia. E un loc drăguţ şi este toată a mea.

A încerca să-l ducă acasă în starea lui, ar fi tot atît de greu cît ar fi încercat să tragă de un cal mort, se gîndea ea, Ar fi fost inutil; nu ar fi putut. Bryce avea de două ori greutatea ei şi era tot atît de slăbit şi de neajutorat ca un copil.

– Unde ai dormit noaptea trecută?

– În camera mea. Sus, la etaj.

– Haide, spuse ea încercînd să-l ridice. Observă atunci că Bryce avea frisoane. Haide, am să

te ajut să urci sus. Trebuie să te bagi în pat. Ai frisoane.

– Dar tu? Doar nu ai de gînd să dormi din nou în maşina aia afurisită, nu-i aşa? o întrebă el încercînd cu greu să se ridice.

– Poate nu în seara asta. Fii atent la scări, îi spuse ea, punîndu-i o mînă pe după gît şi încercînd să-l ţină drept. Ai luat ceva pentru febră?

– O aspirină. Nu cred că a fost suficient.

– Niciodată nu e suficient, spuse ea ţinîndu-se de balustradă. Şi unde naiba a dispărut familia ta? Ei nu ştiu că eşti bolnav?

– Asta m-a apucat după ce ei s-au culcat, spuse el agăţîndu-se cu toată puterea de ea şi încercînd să respire. Rîse încet, apoi tuşi spunînd: Le-am spus că ţi-am luat lucrurile. Le-am spus şi că vei veni aici cu o falcă-n cer şi alta-n pămînt şi i-am avertizat spunîndu-le să nu coboare chiar dacă o să mă audă ţipînd.

– De parcă aş fi putut să-ţi fac ceva rău, spuse ea. Haide. Cu cît ajungem mai repede cu atît te vei putea culca mai repede.

– Foarte frumos din partea ta că mă ajuţi, Ellis, spuse el şi, după ce se opri puţin, continuă: Cred însă că tu nu faci asta doar ca să mă vezi în pat.

Oare nu ăsta era motivul pentru care îi spusese ea că-l duce? „Probabil deliră din cauza febrei", se gîndi ea.

– Ba da, îi spuse ea. Ai nevoie de... se opri, căci Bryce izbucnise într-un hohot de rîs. Rîdea şi se ţinea cu mîinile de burtă. Ellis stătu nemişcată cîteva secunde, gîndindu-se că Bryce a înebunit de tot, pînă cînd îşi aminti de mica lor discuţie de la bar.

Gîndindu-se că el nu este atît de bolnav pe cît crezuse ea, Ellis speră ca el să plesnească acolo pe scări din cauză că o făcuse să se îngrijoreze degeaba ca o proastă.

– Oh, Ellis, ai fost dulce, spuse el rîzînd în hohote. Ar trebui să ai şi tu puţin simţul umorului.

– Prostule!

– Îmi pare rău, spuse el, deşi Ellis putea spune sigur că nu era aşa. Sînt într-adevăr bolnav, zise el şi continuă, căci Ellis îi făcuse vînt nelăsîndu-l să o atingă: Să ştii însă că nu mi-am pierdut încă minţile. Ştiu de ce voiai să mă ajuţi. Îţi era milă de mine, spuse el aplecîndu-se să o vadă mai bine. Eu sînt actul tău de caritate pe ziua de azi, nu-i aşa? Spun asta pentru că ştiu că tu nu ajuţi pe cineva doar pentru că ai încredere în el şi crezi că oamenii ar trebui să se ajute între ei... Oops, spuse el căzînd peste ea. Ei, cred că acum sîntem în aceeaşi barcă, spuse el rîzînd.

– De ce nu mai taci odată? spuse ea abia mai putînd să respire, căci Bryce căzuse cu toată greutatea pe ea. Ellis încercă apoi să-l împiedice

să se rostogolească pe scări. Fii atent ce faci, îl avertiză ea.

– Sînt! Şi-mi place asta, spuse el cu o voce blîndă şi seducătoare.

Ellis se chinuia să-l privească în ochi. Depistă acolo o lumină cunoscută. În ciuda a toate acestea, Bryce avea totuşi febră. Panica o cuprinse repede, iar în gură simţi un gust sărat. Era gata să ţipe dar se abţinu.

– Care este camera ta? întrebă ea după ce putu să mai respire puţin şi încercă să se calmeze.

În acel moment, Bryce se depărtă puţin de ea să o poată privi.

– Ellis?

– Ce? spuse ea preocupată să-l urce o dată scările.

– Uită-te la mine. Cînd ea-l privi încercă să o fixeze mai bine. În ochii lui se citea îngrijorarea. De ce tremuri aşa? o întrebă el.

– Eşti greu. Nu cred că te mai pot ţine mult, spuse ea încercînd la rîndul ei să-l privească fix. Se gîndea că privirea unui om care are febră seamănă foarte mult cu aceea a unui om beat. Hai, spuse ea apoi, încercînd să zîmbească, mai avem puţin.

– Te-am speriat?

– Bineînţeles că nu, minţi ea. Am reuşi, să ştii,

dacă te-ai strădui şi tu puţin.

– Ellis?

– Ce e?

– Nu mă minţi! Uită-te la tine! Tremuri ca o frunză în bătaia vîntului.

– Asta pentru că începi să mă enervezi din nou, spuse ea aproape tăios. Crezi că n-am altceva mai bun de făcut decît să mă lupt cu tine pe scările astea?

Bryce o împinse brusc după care se aşează în genunchi şi îşi luă capul în mîini.

– Te-am speriat, spuse el cu tristeţe. Ai să-mi spui dacă am să fac vreodată ceva care să te facă fericită?

Ellis rămase cu gura căscată, pe jumătate de uimire, pe jumătate de groază. De ce ar vrea Bryce LaSalle să facă ceva care să o facă fericită? De ce i-ar păsa de ea? Mai important însă, în momentul acela, era faptul că trebuia să facă ceva să-l urce mai repede, sus, aşa că măsura cu privirea distanţa pe care o mai aveau de străbătut pînă sus.

– Eşti cea mai ciudată femeie pe care am cunoscut-o vreodată, spuse Bryce deodată.

Ellis nu se mai putu abţine. Începu să rîdă tare.

– Ţi se pare amuzant? o întrebă el privind-o fix.

Zîmbind amuzată, Ellis se aşează lîngă el.

– Eu tocmai gîndeam acelaşi lucru despre tine, spuse ea.

– Într-adevăr? zise şi el, zîmbind. Asta este într-adevăr amuzant, pentru că eu nu mă consider ciudat deloc.

Ellis rîse din nou.

– Rîsul tău este ca o muzică pentru mine. Ai un rîs plin de viaţă şi energie, spuse el devenind serios. Şi jur pe ce vrei tu că nu am mai văzut nimic mai frumos decît chipul tău atunci cînd rîzi.

Oh! Cuvintele lui făcură să i se înroşească şi albul ochilor, iar inima să-i bată nebuneşte. Simţea furnicături în tot corpul şi, ciudat, îi venea să plîngă. Doamne! Bărbatul acesta îi spusese cele mai neobişnuite lucruri în cele mai ciudate momente. Îi puse din nou mîna pe frunte. Ardea tot.

– Voi rîde din nou pentru tine mîine, însă pînă atunci trebuie să-ţi scadă febra. Dacă nu, creierul ţi se va încinge, îi spuse ea punînd în mod greşit cuvintele lui pe seama delirului. „În condiţiile astea un om poate spune orice" se gîndea ea.

– La naiba! spuse el de parcă fusese jignit şi nu mai putea tolera asta. Iarăşi începi! Răstălmăceşti tot ce spun şi nu mă crezi niciodată!

– Ei bine, cînd vorbeşti în felul acesta mă gîndesc la orice, spuse ea încercînd să-l ridice din nou. Eşti într-adevăr un bărbat neobişnuit!

– Cel puţin nu sînt arţăgos aşa ca tine.

– Ha! De cîte ori deschid şi eu gura tu începi să spui toate prostiile.

– Ba nu. Poţi să întrebi pe oricine vrei. Sînt vestit pentru înţelepciunea şi calmul meu.

– Ţi-a făcut vreun rău fetiţa asta? se auzi vocea lui Buck din capul scărilor. Te-am auzit ţipînd şi-am venit cît am putut de repede.

Ellis şi Bryce se întoarseră amîndoi spre el. Avea părul ciufulit şi era în pijama.

Amîndoi, Ellis şi Bryce, spuseră deodată:

– Doamne, ce bine că te văd. Am nevoie de ajutor.

– Spune-i şi ce calm şi înţelept sînt, mai spuse Bryce.

– Este înţelept şi calm, spuse Buck coborînd şi ajutînd-o pe Ellis să-l urce pe Bryce cele cîteva trepte care mai rămăseseră pînă sus.

– Ea crede că numai ea ştie totul, se plînse Bryce căzînd ca un om mort şi închizînd ochii gemînd.

– Oh, nu-i prea frumos din partea ta, spuse Anne, care se alătură grupului.

– Are febră mare. Cred că delirează, spuse Ellis uşurată şi încîntată să-i vadă pe Anne şi pe Buck. Încercam să-l duc sus şi să-l bag în pat.

– Însă nu pentru ce credeţi voi şi nu pentru că mă place, spuse Bryce de acolo de jos şi fără să

deschidă ochii. Face asta pentru că îi este milă de mine.

Ellis oftă şi-şi dădu ochii peste cap.

– Adevărul este că eşti cam tras la faţă, frăţioare, spuse Buck, aplecîndu-se să-l vadă mai bine, după care îl ridică de jos şi-l duse spre o uşă de pe stînga.

– Am răcit stînd în frig aseară, le explică Bryce. Abia dacă-şi dădea seama ce se întîmplă cu el. Mă dor oasele. Vreau să mor. Poate că ar fi trebuit să o las să mă împuşte.

Anne coborî să ia nişte prosoape şi se întoarse.

– Să o laşi să te împuşte? întrebă ea, urmîndu-i pe cei doi şi intrînd în camera lui Bryce. O rugă în tăcere pe Ellis să o ajute să facă patul.

– Ellis...

Ellis se roşi toată cînd Anne şi Buck o priviră amîndoi.

– Aş fi putut, însă nu aveam pistol, se scuză ea.

– Nu are nici cuţit, spuse Bryce, în timp ce Buck îl lungi pe pat şi-i scoase cizmele. Însă poate jupui şi un porc cu limba aia a ei ascuţită, mai adăugă el.

Anne începu să rîdă. Apoi îi zîmbi lui Ellis.

– Dacă n-aş şti că este bolnav, m-aş distra de minune, spuse ea. Nu cred că l-am mai auzit

vreodată vorbind atît de mult.

– Asta-i prea de tot, spuse Ellis uimită. Îmi mănîncă zilele pur şi simplu şi tot el...

– Bryce? Oh, nu Ellis. Este cel mai dulce şi mai amabil bărbat din lume, zise ea şi, după ce-l auzi pe Buck mormăind nemulţumit, adăugă: În afară de tine, iubitule.

Buck îşi privi soţia cu atîta dragoste, încît o făcu pe Ellis să se simtă în plus. În acel moment ea-şi dorea ca măcar o dată în viaţa ei să-i zîmbească şi ei cineva aşa.

După ce făcură patul, îl aşezară mai bine pe Bryce, care mormăia şi gemea în continuare: Ellis îl privea pe Buck cum desfăcea încet nasturii de la cămaşa lui Bryce, cum îi dădea şosetele şi pantalonii jos. Privea hipnotizată trupul lui frumos. Deşi era iarnă mai avea încă pielea bronzată din vara ce trecuse.

– Mă dus să aduc o aspirină şi nişte cîrpe, o auzi ea pe Anne spunînd. Asta o aduse la realitate. O urmă pe Anne care ieşise repde din cameră.

– A... mai luat o aspirină mai înainte, reuşise ea să spună, căci nu voia să se bage acolo unde nu-i fierbea oala, dar voia să fie de ajutor, să facă ceva. Nu am ajutat cu nimic pînă acum. Am vrut doar să-l duc în camera lui. Pot... pot să stau eu să am grijă de el? Cred că-l pot ajuta.

– Bineînţeles că poţi. Să aduc nişte gheaţă? Cred că este...

– Unde este pivniţa?

– Pivniţa?

– Da. Aveţi vreun hambar sau ceva asemănător?

Anne îi dădu informaţiile pe care le ceruse şi îi arătă lui Ellis unde erau. O privi plină de uimire pe Ellis cum taie cepe şi le pune într-un vas cu apă clocotită. Apoi îi aduse o cîrpă, aşa cum îi ceruse, deşi nu ştia la ce îi trebuie. O urmărea cu atenţie pe Ellis cum pasă ceapa, o acoperi cu zahăr şi amestecă pînă se transformă într-un sirop gros. Îmbibînd cîrpele în acel sirop, Ellis se întoarse în camera bolnavului.

– Voi puteţi să vă duceţi liniştiţi la culcare, spuse Ellis, am să rămîn eu cu el.

– Ştii, spuse Anne, eu mă gîndeam să-l ducem la spital.

Scepticismul lui Anne o răni pe Ellis. În Stony Hollow era obişnuită cu asta, însă acum pentru că venea din partea lui Anne durea parcă mai tare. Îl privi pe Bryce. Tremura, nu mai era palid, însă avea febră în continuare. Imaginea pieptului său gol o fascina şi o răscolea.

I-ar fi putut trece prin cap că dacă l-ar fi dus la spital, ar fi putut şi ea să mai doarmă vreo patru ore pînă dimineaţă. Era epuizată. Ştia însă că nu

va reuşi să doarmă dacă nu făcea ce-i dictrează conştiinţa.

– V-am spus că nu am cine ştie ce puteri tămăduitoare, însă am mai tratat răceli pînă acum, le spuse ea. Febra lui nu va mai dura mult. Îl pot vindeca eu, însă dacă vreţi să-l duceţi la spital, duceţi-l. Este alegerea voastră.

Buck îşi sărută soţia, o îmbrăţişă spunînd:

– Du-te la culcare, Annie. Trebuie să te odihneşti. O voi ajuta eu pe Ellis, spuse el, şi cum Anne ezita, continuă: Haide, du-te. Ellis se va descurca.

„Ellis se va descurca. Las-o pe Ellis să facă asta." Aşa îi spunea lui Anne ceva dinăuntrul său. Şi aşa Ellis ştia să gătească, să facă curat, să sape, să taie lemne, însă cînd Buck spuse „Ellis se va descurca" nu-i căzuse tocmai bine. Însă la urma urmelor doar de asta avea de gînd să o plătească pe Ellis.

Cînd Buck spuse acele cuvinte, asta reprezentase mai mult decît un vot de încredere. Era ca şi cum el spusese că asta este o treabă pe care numai Ellis o poate face, de aceea este important să o lase pe ea să o facă.

– Mă pot descurca într-adevăr, spuse Ellis, mulţumindu-i din priviri lui Buck pentru încrederea acordată şi zîmbindu-i lui Anne. „Este din nord, de aceea nu se pricepe să trateze un bolnav. Noi

ăşta din sud, care sîntem mai mult ţărani decît orăşeni ne pricepem mai bine", se gîndea Ellis.

– Bine. Să mă chemi dacă ai nevoie de mine, spuse Anne zîmbind.

Dacă Anne nu prea credea în metodele de vindecare ale lui Ellis, avea însă deplină încredere în soţul său. „Asta se vede de la o poştă" îşi spuse Ellis. După ce Anne ieşi, Ellis şi Buck se treziră amîndoi deasupra patului unde zăcea Bryce.

– Cataplasmă de ceapă, nu-i aşa? o întrebă el. Ellis aprobă după care Buck continuă: Atunci am face mai bine să i-o dăm mai repede. Acum cînd este prea slăbit să se poată lupta.

Ellis descoperi că Buck se pricepea foarte bine să trateze bolnavii. Amîndoi îmbibară cîrpe în acea soluţie de fiertură de ceapă, după care înfăşurară cu ele pieptul şi spatele lui Bryce, legîndu-l strîns.

Îl mai acoperiră cu încă două pături şi în timp ce Buck ţinea strîns capul bolnavului, ea luă o lingură de fiertură de ceapă şi i-o turnă pe gît.

– Ueah! Ce-mi faceţi? ţipă Bryce încercînd să se împotrivească. Deschise ochii brusc şi îi rotea de la Ellis la Buck şi invers, după care îi închise din nou. Mirosul ăsta, boscorodea el. Mă ustură ochii de la el.

– Închide gura şi încetează să te mai plîngi,

spuse Buck. Ceapa miroase urît, însă cea care te îngrijeşte este frumoasă. Aşa că stai liniştit şi savurează clipa.

Pe chipul lui Bryce apăru un zîmbet forţat.

– Ea crede că-mi este datoare, spuse el. De aceea mă îngrijeşte. Altminteri m-ar lăsa aici să mor.

– Mă, da multe mai ştii tu, spuse Ellis, gîndindu-se acum dacă merita să-şi piardă somnul pentru unul ca el. Doamne, cum putea oare un om atît de bolnav să fie atît de certăreţ şi atît de fermecător în acelaşi timp? Te poţi duce la culcare dacă vrei, îi spuse ea lui Buck. Am să rămîn eu aici. Oricum, cred că Bryce va adormi în curînd.

Buck putea fi întru totul de acord cu ea. Îi zîmbi şi fără să mai spună ceva ieşi. După ce uşa se închise, Ellis răsuflă uşurată ştiind că acum nu trebuia decît să aştepte să-i scadă febra. Cu foarte mare grijă pentru a nu-l deranja, se lungi lîngă Bryce, nemaiavînd altceva de făcut decît să reflecteze la ultimele evenimente din viaţa ei şi mai ales la seara asta.

Ar fi fost minunat dacă ar fi putut să creadă fiecare cuvînt pe care Bryce îl spusese şi să creadă că el nu a avut vreun motiv ascuns pentru care a fost atît de drăguţ cu ea. Ellis dorea din toată inima să creadă că el o plăcea nu pentru că

vroia să se culce cu ea, nu pentru că îi era milă de ea, nu pentru că i-ar fi putut folosi lui la ceva în viitor, ci că o plăcea pur şi simplu pe ea, Ellis, ca pe o persoană cu gînduri şi cu sentimente proprii.

Nimeni nu putea spune că o cunoaşte bine pe Ellis. Nu-şi dăduse seama cînd devenise o prefăcută, însă în Stony Hollow ceea ce simţea, gîndea şi făcea în spatele oamenilor se deosebea foarte mult de felul cum se comporta ea în prezenţa lor.

La şapte ani află adevărul despre naşterea ei şi-şi putuse da seama de ce nu-şi găsea locul nicăieri şi de ce nu i se părea că aparţine cuiva. Femeia căreia obişnuise să-i spună mamă era mama adevărată a trei băieţi puţin mai mari decît Ellis. Era o văduvă care locuia împreună cu fratele ei mai mare şi se numea Effie Watson.

Effie fusese cea mai bună persoană pe care o cunoştea. Effie îi spuse lui Ellis adevărul despre naşterea ei numai atunci cînd ea o întrebase, însă întotdeauna se purtase cu Ellis aşa cum se purta cu propriii ei copii. Nu făcuse nici o diferenţă între ei, de aceea se certa mai mereu cu fratele ei.

Mama ei adevărată era o tînără ce făcea parte din clasa de mijloc şi venise în munţii din estul statului Kentucky pentru a preda copiilor săraci. După cîte spunea Effie, Stephanie Ellis nu fusese deloc pregătită pentru ceea ce găsise aici. Effie o

sfătuise de atîtea ori să renunţe la comportamentul ei de mică bogătaşă şi la standardele ridicate pe care le pretindea copiilor la învăţătură. Ea venise acolo într-adevăr să-i ajute, însă oamenii nu o plăceau, spunînd că-i priveşte cu un aer de superioritate. De aceea nu avea deloc prieteni.

Effie însă părea că o înţelege şi erau bune prietene. Stephanie îi preda băiatului ei mai mare, iar Effie încerca să-i explice modul de viaţă şi felul cum gîndeau locuitorii de acolo. Asta o făcea să se mai înveselească puţin şi să-i mai înţeleagă. Cînd totul mergea mai bine, Stephanie descoperi că era însărcinată.

Refuză să spună numele tatălui. Vestea se răspîndi cu iuţeala fulgerului în toate părţile, izolînd-o complet de întreaga comunitate. Bărbaţii nu voiau să fie acuzaţi că au ceva de-a face cu copilul, femeile erau geloase pe bărbaţii lor şi îşi protejau fiii, iar cele tinere o ocoleau de frică să nu cadă şi ele în dizgraţie. Numai Effie, o văduvă al cărei fiu era prea mic ca să fie implicat, a rămas în continuare prietena lui Stephanie.

Această din urmă muri a doua zi după ce născuse înainte de termen o fetiţă bolnăvicioasă şi slăbuţă. Cum nimănui nu-i păsa dacă fetiţa trăia sau moare şi pentru că-şi dorise dintotdeauna o fetiţă, Effie a păstrat-o în ciuda vehemenţei fratelui ei, botezînd-o Ellis.

Fratele lui Effie toleră în cele din urmă prezenţa lui Ellis. Într-o zi, la şcoală, un coleg, Tommy Lee Tucker, povesti tuturor că ea era un copil din flori. Aşa descoperi Ellis motivul pentru care „unchiul" nu o iubise niciodată aşa cum îi iubea pe ceilalţi nepoţi ai lui.

În momentul acela ceva îi întrerupse firul amintirilor. Bryce se dezveli brusc dorind apoi să-şi dea jos şi bandajele cu care îi erau înfăşurate pieptul şi spatele. Blînd dar hotărît, Ellis îl împiedică, ţinîndu-i mîinile. Bryce la rîndul lui nu se împotrivi.

– Sstt! Odihneşte-te acum, îi spuse ea încet. Trebuie să-ţi economiseşti puterile pentru mai tîrziu, pentru a lupta cu febra şi cu răceala din corp.

– Ellis, murmură el slab după care tuşi puternic.

– Culcă-te la loc, Bryce, spuse Ellis învelindu-l din nou pînă la bărbie. Bryce scoase mîna stîngă şi mai înainte să-l poată opri o cuprinse de mijloc.

– Ellis.

– Da, eu sînt, spuse ea. Însă nu începe să te lupţi din nou cu mine. Nu eşti deloc în formă, aşa că te pot lua la bătaie imediat dacă-mi faci greutăţi.

– Eşti dură ca o stîncă, nu-i aşa? şopti el cu ochi închişi.

– Cîteodată aşa trebuie să fiu.

– De ce? întrebă el, însă nu mai auzi răspunsul căci adormi cu mîna pe mijlocul lui Ellis. Aceasta i-o dădu încet la o parte, îl înveli şi-l luă de mînă. Dintr-un impuls începu să i-o mîngîie; o dată şi încă o dată, căci contactul cu el o fascina. Pielea lui era fină şi caldă. Chiar şi cînd dormea şi corpul îi era relaxat, muşchii lui ieşeau în evidenţă. Erau impresionanţi. Ellis rămase mută, contemplîndu-l.

Se întreba cum s-ar simţi dacă Bryce ar strînge-o în braţele lui puternice. Oare ar atinge-o încetişor şi i-ar şopti la ureche vorbe frumoase? Oare o va săruta tandru? Oare ochii lui vor străluci de dragoste şi fericire? Oare îi va păsa lui de ea, o va proteja şi îveseli?

Ellis sări din pat căci simţi mîna lui arzînd ca un cărbune încins. Imediat Bryce începu din nou să delireze, spunînd:

– Fierbinte. Prea fierbinte.

– Ştiu, murmură ea, simţindu-se vinovată de ceea ce gîndise mai devreme. Chiar dacă Bryce ar fi avut cea mai mică înclinaţie să simtă sau să facă un singur lucru din ce-şi imaingase ea, Ellis nu ar fi trebuit să uite nici măcar o secundă că are o datorie sacră faţă de cineva care însemna totul pentru ea. Şi mai era şi Liddy Evans...

Înmuie o cîrpă în apa rece şi-i tamponă obrajii şi fruntea. Mult timp ea îi răcori în felul acesta

fruntea şi îi mîngîie părul, crezînd că el doarme. Cînd o luă de mînă, Ellis tresări şi-l privi să vadă dacă deschisese ochii. Nu o făcuse.

– Ellis?

– Da.

– Mulţumesc.

Ellis simţi că are un nod îngît. Încercă să înghită însă degeaba. Doamne! Ce prostie, se gîndi ea. Luă o cîrpă cu mîna cealaltă. O băgă în apa rece şi începu din nou să-i tamponeze fruntea.

Mîna lui într-a ei îi atrase apoi atenţia şi o făcu să se gîndească din nou la trecut.

Degetele lui Effie Watson erau scurte şi groase şi pline de bătături, precum cele ale lui Bryce. Erau însă mîini deosebite. Ele o pieptănau pe Ellis, ele îi împleteau părul blond, lung şi des, ele îi cuprindeau obrajii înainte de culcare cînd venea să o sărute.

Pînă la unsprezece ani mîinile acelea o protejaseră şi avuseseră grijă de ea. Effie încercase să se revanşeze faţă de Ellis revărsîndu-şi toată dragostea, încercînd parcă să contrabalanseze prejudiciile şi răutatea oamenilor. O făcuseră pe Ellis să se simtă iubită, dorită, însă nimic nu mai fusese ca mai înainte odată ce ea aflase adevărul.

Îi era dor de Effie. Simţea şi acum cu aceeaşi intensitate durerea pe care o simţise în acea

dimineaţă blestemată cînd Effie avusese accidentul. Fiecare om din Stony Hollow primi cu durere vestea că un copac căzuse peste biata şi buna femeie. Nimeni însă nu avea nici un cuvînt de mîngîiere pentru tînăra fată a cărei inimă şi al cărei viitor muriseră odată cu Effie.

Familia lui Effie nu se putea descurca fără ea. Un bărbat nu putea creşte singur copiii. Găsindu-se în imposibilitatea de a munci pentru a-şi hrăni şi îmbrăca cei patru copii, fratele lui Effie a fost nevoit să apeleze la familia lui pentru ajutor. Cea de-a doua soră a lui fusese de acord să-i primească pe băieţi în casa ei, însă Ellis era o străină pentru ea, fiind pe deasupra şi copil din flori.

– Promit să fiu cuminte, plînse Ellis agăţîndu-se de fratele ei mai mare şi sperînd să o ia cu el. Promit că voi munci din greu şi nu voi mînca nimic.

– Dă-i drumul, spuse unchiul Cal repede. Tu nu poţi să mergi.

– Dar nu face rău nimănui, spuse Bobby îndurerat.

– Vom avea noi grijă de ea. Vom împărţi mîncarea cu ea, plînseră ceilalţi băieţi. Mai ales cel mic plîngea şi-şi ştergea nasul cu mîneca cămăşii.

– Ea nu este de-a noastră, spuse Cal. Nu ne

este rudă. Faylyn nu o cunoaşte aşa cum o cunoaştem noi, spunea el încercînd să o ia pe Ellis din braţele fraţilor săi. I-am promis mamei voastre că voi avea grijă de ea şi am să mă ţin de cuvînt.

Inima lui Ellis era sfîşiată. Unchiul Cal le promisese că-i va aduce înapoi cît se poate de repede, însă ei ştiau că nu se va întîmpla aşa. Nimic nu va mai fi ca înainte.

Capitolul 6

Ellis îl auzi pe Buck mai înainte ca acesta să atingă clanţa uşii. Stătea lîngă fereastră după ce se plimbase încolo şi încoace prin cameră, cînd acesta băgă capul pe uşă.

– A trecut deja o oră. Nu e timpul să schimbăm cîrpele?

– Le-am schimbat singură acum o jumătate de oră. Te aşteptam, spuse ea, luînd de jos o oală în care fiersese ceapa.

– Ar fi trebuit să mă chemi, spuse Buck ducîndu-se la pat să vadă cum se mai simte fratele său.

– Nu am avut de ce, spuse Ellis admirînd îngrijorarea şi preocuparea lui Buck pentru fratele

lui. Bandajele trebuie schimbate din cînd în cînd pentru ca febra să-i scadă treptat. Trebuie să mai încălzesc asta însă mi-era teamă să-l las singur între timp.

– S-a comportat bine?

– Niciodată n-ai să vezi un pacient bun, spuse ea zîmbind. Păcat că nu este aşa şi atunci cînd este sănătos.

– Nu este?

Ellis intenţionase să facă o glumă, căci în ciuda a ceea ce credea despre Bryce, ea aprecia întotdeauna o glumă bună. De data asta reuşi să-l zăpăcească pe Buck. Era ca şi cum ei vorbeau despre două persoane diferite.

– Nu, nu este. Cel puţin cu mine, spuse ea. Este băgăreţ, neascultător şi face o tragedie din cele mai mărunte lucruri, spuse ea, gîndindu-se apoi o clipă. Rîde atunci cînd nu trebuie, este înţelegător şi iertător atunci cînd ar trebui să se enerveze şi... Nu vreau să vă vorbesc de rău fratele, însă este imprevizibl, nu poţi să ştii niciodată ce are de gînd să facă în secunda următoare.

Buck rîse oarecum forţat.

– Ei bine, dacă cineva se poate descurca cu el, cred că tu eşti aceea, spuse el uitîndu-se la Bryce. Dar să ştii că nu este nici pe jumătate rău aşa cum ai spus tu. Îţi vei da seama de asta cînd îl vei cunoaşte mai bine.

Ellis nu răspunse. Nu avea de gînd să se încurce cu el şi în mod sigur nu va avea timp să-l cunoască mai bine. Trebuia să cîştige prin muncă mulţi bani, iar el îi stătea în cale... răscolindu-i gîndurile, inima, sentimentele.

Îi înlocuiră din nou cîrpele. Ceapa din oală mai fusese fiartă o dată. Buck o întrebă dacă o mai poate ajuta cu ceva şi cum Ellis răspunse „Nu" se întoarse să se culce din nou.

– Eşti sigură că nu vrei să te odihneşti şi tu un pic? o mai întrebă el cînd ajunse la uşă. Te-aş putea chema dacă s-ar întîmpla ceva.

– Mulţumesc, însă nu va mai dura mult. Am să rămîn eu.

Ellis nu mai spera să vadă vreodată patul pe care-l visase atît. Bryce mai tresărea din cînd în cînd, însă asta era normal. Mai bombănea şi se plîngea că-l doare sau că bandajele sînt prea fierbinţi sau că-i este frig, după care adormea la loc.

În următoarea oră, Ellis stătu pe scaunul de lîngă geam, uitîndu-se în gol. Se poate să fi aţipit o secundă sau două, însă era trează cînd pe hol se auziră din nou paşii lui Buck. Schimbară compresele ca şi mai înainte. Bryce începuse să transpire abundent. Dormi însă, în următoarea oră respirînd regulat, fără tresăriri şi treziri scurte. Febra scăzuse.

Cu puţin înainte de ivirea zorilor se trezi, făcu

cîteva încercări de a se da jos din pat, însă nu putu din cauza lui Ellis care-i interzise categoric.

– Cum poţi fi atît de frumoasă şi totuşi atît de rea? se plînse el furios.

– Mai încet. Ai să trezeşti pe toată lumea. Vorbeşti atît de tare încît ai putea scula şi un mort.

– Mă simt ca un mort, spuse el nemulţumit, lăsîndu-se să cadă pe perne. Spune-mi ceva, Ellis. Ceva frumos care să mă facă să uit starea în care sînt.

– Vrei să-ţi spun o poveste? îi spuse ea, amintindu-şi că şi ei îi plăceau poveştile

– Da. O poveste despre Ellis. Povesteşte-mi şi mie visurile tale.

– Ţi-am mai spus. Nu am visuri, doar planuri, spuse ea hotărîtă. O urmă de îndoială îi pătrunse însă în suflet. Nu se gîndise niciodată că planurile ei se vor transforma în simple vise.

Bryce o studie în tăcere. Trecură cîteva secunde lungi pînă să-i răspundă.

– Atunci spune-mi şi mie planurile tale.

– Planurile mele...

– Despre bani. Ce ai de gînd să faci după ce-ţi plăteşti datoria? Ai de gînd să cumperi o casă mare şi frumoasă şi una din limuzinele acelea? Sau ai de gînd să te muţi în California şi să te îmbraci toată în bijuterii şi blănuri. Eşti destul de frumoasă pentru a deveni un star al cinematografiei.

– Iar tu eşti un prost de dai în gropi.

– Spune-mi ce ai de gînd să faci cu toţi acei bani. Jur să nu spun nimănui.

Obosită să tot discute în contradictoriu, Ellis se aşează lîngă el.

– Închide ochii, spuse ea, căci dorea să-l facă să mai doarmă puţin. Banii pe care eu încerc să-i strîng acum sînt importanţi pentru că... ei bine, aşa. Sînt importanţi. Trebuie să mă întorc în Stony Hollow să recuperez ceea ce este al meu. După asta vreau să iau totul de la capăt şi să-mi clădesc o nouă viaţă, spuse ea cu patos. De vreme ce nu mă cunoşti, bănuiesc că-ţi făcusei impresia că vreau o casă mare, că-mi place fastul, luxul. Însă nu este adevărat. Am citit şi eu odată într-o revistă despre California... Sînt unele lucruri pe care aş vrea să le văd acolo, însă nu cred că mi-ar plăcea să locuiesc acolo. Nici în New York. Adevărul este că-mi place să locuiesc într-o regiune muntoasă unde aerul este curat şi oameni mai puţini.

Ellis îi mai tamponă puţin faţa şi fruntea după care continuă:

– Vezi tu, eu nu prea mă ataşez de oameni pentru că ei nu prea mă plac.

– De ce?

Există unele persoane care ar dori să mintă, însă ele nu ştiu să se prefacă aşa că adevărul ar

ieşi oricum la iveală. La fel era şi Ellis. Ea ştia că dacă nu spune adevărul acum va fi luată drept mincinoasă incurabilă mai tîrziu.

– Eu sînt un copil din flori şi am fost nevoită să sufăr pentru păcatul mamei mele toată viaţa.

După această confesiune a ei se aşternu tăcerea. Se întoarse să-l privească în ochi căci nu-i era ruşine de condiţia ei. Bryce o privea din nou, nu cu dispreţ, aşa cum se aştepta Ellis, ci înţelegător ca şi cum ar fi ştiut fiecare detaliu al vieţii ei mai înainte de a i-l spune ea.

– Spune-mi despre planurile tale, spuse el încet şi simplu, închizînd din nou ochii.

„Asta-i tot?" se întrebă ea. Mîndră cum era, pregătise o mulţime de cuvinte grele la adresa lui, asta dacă el ar fi reacţionat cum se aştepta ea. Însă nu fusese să fie aşa. Oare lui nu-i păsa pe cine invita în casa lui? se mai întrebă ea.

– M-am gîndit să-mi fac o căsuţă pe aici, pe undeva. În această zonă muntoasă. Să fie un loc liniştit, departe de oameni. Undeva unde nimeni nu mă cunoaşte. Să fie însă un loc unde să-mi pot cîştiga singură existenţa, nu să depind de cineva şi să fie în apropierea unei şcoli. Musai să fie şi o şcoală, spuse ea hotărît.

Ellis tăcu, gîndindu-se cît de importantă este educaţia la un om şi regretînd că nu a urmat şi ea o şcoală.

– O şcoală? insistă Bryce, pe jumătate adormit.

– Vreau să merg la şcoală. Vreau să obţin o diplomă, spuse ea. Nu sînt sigură ce voi face cu ea, însă probabil că voi şti după ce termin liceul. Vreau deci să termin liceul şi apoi, dacă va mai fi ceva deosebit, ce aş vreau să mai ştiu, poate voi urma şi o facultate. Anne a fost la şcoală, nu-i aşa? întrebă ea după o mică pauză.

– Da, mormăi el.

– Este deşteaptă, nu-i aşa?

– Foarte.

– Îmi place felul cum vorbeşte. Vorbeşte ca o persoană cu educaţie.

– Vorbeşte mult.

– Şi tu la fel.

Bryce deschise numai un ochi şi o privi printre gene.

– Anne spune că în casa asta este o linişte îngrozitoare. De aceea obişnuieşte să dea drumul la radio spunînd că înnebuneşte toată ziua să audă cum se aşează praful pe mobilă.

– Nu mai spune! Atunci se poate ocupa ea de tine în locul meu. Mie întotdeauna ai ceva să-mi reproşezi.

– Ţie am ce, ei nu.

– Vrei să asculţi şi restul planurilor mele sau nu?

– Da, spuse el închizînd ochii. O şcoală, o căsuţă, fără oameni.

Ellis se gîndea cît anume din planurile ei să-i dezvăluie, cînd Buck intră în cameră.

– Cum se simte? întrebă el. L-am auzit bombănind puţin timp mai înainte însă m-am gîndit că dacă aveai nevoie de mine mă chemai.

– Febra i-a scăzut, iar el este iar morocănos şi ţîfnos, spuse ea mai mult în glumă decît în serios. De fapt îi plăcuseră ultimele minute ale discuţiei lor. Este minunat să ai cui să-i împărtăşeşti planurile tale de viitor şi să observi că acesta ascultă cu interes. Cred că a venit timpul să plec, mai spuse ea.

– Nu! ţipă Bryce sărind din pat.

– Unde ai de gînd să pleci? întrebă Buck mult mai calm decît fratele lui. Nu ai dormit toată noaptea.

– Ştiu şi eu asta, spuse ea ridicîndu-se. Însă am o slujbă. Nu ar fi frumos să întîrzii.

– Unde, la Looty's? Aş putea să o sun şi să-i explic. Îţi va da o zi liberă, căci vezi tu... Bryce este singurul tînăr din oraş care-i place.

Ellis îl privi dispreţuitoare.

– Flirtezi şi cu Looty?

– Face nişte biscuiţi minunaţi, spuse el culcîndu-se la loc. Te vei întoarce aici după ce termini?

– Cred că ar trebui să dormi, Ellis, spuse Buck. Eşti epuizată.

– Nu te mai strădui, Buck, spuse Bryce tăios.

Nu te poţi contrazice cu ea. Are planuri cu viaţa ei. Tot ce putem face noi este să adunăm bucăţelele care vor mai rămîne din ea, căci după cum arată nu mai rezistă mult.

– Dacă ai, îmi poţi prepara nişte terebetină, îi spuse ea lui Buck ignorînd cele spuse de Bryce. Fă-l să rămînă în pat şi să doarmă. Şi dă-i să bea multă apă. Nu mai are nevoie de bandaje, însă ar trebui să ia ceva pentru tuse la interval de cîteva ore sau îşi va da afară plămînii.

– Tu ai gustat vreodată din porcăria aia pe care mi-ai băgat-o pe gît aseară?

– Iar tu ai tăcut vreodată mai mult de cinci minute?

Ambii bărbaţi erau foarte tăcuţi din fire. Cîteodată stăteau zile întregi fără să-şi vorbească. Buck zîmbi căci ştia ce anume dăduse naştere şi întreţinea logoreea fratelui său.

În mintea lui Ellis, un duş apărea ca cea mai bună soluţie de a o revigora după o noapte de nesomn. Prima ei baie adevărată o revigoră şi o ţinu trează la lucru. Acum însă, fără ea, Ellis începu să resimtă cele trezeci şi şase de ore de

nesomn.

Ea singură o rugase pe Looty să lucreze mai mult, iar cînd femeia îi spusese ferm că ar trebui să mai aibă şi puţin timp liber ea refuză. Avea nevoie de bani, însă pe la amiază abia îşi mai putea tîrî picioarele. Era moartă de oboseală şi abia-şi mai putea ţine ochii deschişi.

Nu ştia cum va ajunge la familia LaSalle, însă cînd coti pe drumul ce ducea spre casă, simţi noi puteri în corp. Era bucuroasă că are unde să se ducă şi cu cine să vorbească.

– Ellis, spuse Anne din uşă. Nu trebuie să baţi la uşă de cîte ori vii acasă. Acum locuieşti aici. Îi deschise uşa larg, după care o luă pe după umeri şi o pofti în casă. Ţi-am pus lucrurile în fosta cameră a doamnei LaSalle, a doua uşă pe stînga. Nu am redecorat-o încă, însă patul e bun. Asta este tot ceea ce contează acum. Arăţi foarte obosită.

Ellis dădu doar din cap, oftă şi o lăsă pe Anne să vorbească.

– Ţi-e foame? Hai să-ţi încălzesc ceva de mîncare. Supă vrei?

– Mulţumesc, însă am ciugulit ceva la Looty's, spuse Ellis, deşi nu mîncase nimic. Face nişte biscuiţi minunaţi.

Anne rîse.

– Ştiu, aud despre ei toată ziua.

– Cum se mai simte Bryce? întrebă ea în timp ce Anne o conducea sus.

– Pare mai bine, deşi tuşeşte încă. Nu voi mai dispreţui niciodată o ceapă, spuse Anne rîzînd. Cum ai învăţat să vindeci un om răcit şi cu febră?

– Spui că mai tuşeşte? mai reuşi Ellis să întrebe.

– Da, însă siropul de tuse îi face bine. Nu pot să spun că-l condamn cînd spune că nu-i place, sucul ăla de ceapă îmi face greaţă doar cînd mă uit la el, rîse Anne.

– Unde este Bryce? întrebă Ellis oprindu-se pe scări.

– În camera lui, spuse Anne care îşi dăduse seama că Ellis nu are chef de rîs.

Cum o auzi, Ellis o luă repede la fugă şi intră în cameră ca un soldat care a plecat în misiune.

– Nu am nici timpul şi nici energia necesară să mai stau să mai am grijă de un copil nerecunoscător, spuse ea stînd cu mîinile în sîn şi privindu-l pe Bryce.

Acesta stătea tolănit în perne citind liniştit ziarul. Se ridicase din pat doar să facă un duş, să se bărbierească şi să se schimbe. Îşi pusese o bluză şi... Ellis nu mai putu vedea căci era învelit. Era atît de atrăgător şi avea un corp minunat şi o... Nu! Arăta bine, doar atît, se hotărî Ellis

încercînd să nu-l mai privească aşa.

– Observ că eşti mai veselă şi mai bine dispusă ca niciodată, spuse el privind-o ca de obicei, insistent.

Ignorîndu-l pe el şi crampele pe care le simţea la stomac, Ellis se îndreptă spre vasul în care se afla sucul de ceapă şi terebentină după care spuse:

– Voi coborî să încălzesc din nou siropul, îi spuse ea. Cînd mă voi întoarce vei bea asta. Dacă nu, cînd vei mai face febră te voi lăsa să mori. M-ai înţeles?

– Vai, iar îmi vorbeşti frumos, spuse el zîmbind. Îţi jur, Ellis, că dacă nu încetezi să-mi mai vorbeşti aşa frumos, mă voi îndrăgosti pînă peste cap de tine.

– Nu mai spune! I-auzi domnule! Văd că ţi-a plăcut licoarea mea.

– Mi-ar fi plăcut dacă ai fi fost mai amabilă cu mine, răspunse el.

– Hm! spuse ea privindu-l de sus. Dacă vrei să fiu amabilă cu tine, fă ce-ţi spun eu şi te vei face bine. Nu am energia necesară să stau trează noapte de noapte să te îngrijesc.

Ellis ieşi din cameră, coborî scările şi intră în bucătărie puţin nervoasă. Ce om încăpăţînat! se gîndea ea. Oare de ce îi păsa de el? Că doar nu-i era rudă. Nu-i era nici prieten. Era un hoţ care-şi

băga nasul în treburile altora...

Își aminti apoi deodată de banii pe care-i băgase cu o zi în urmă în buzunarul pardesiului de lînă. Intenționase să găsească un loc bun unde să-i ascundă însă...

O luă la fugă pe hol și înșfăcă pardesiul din cui. Căută în buzunar și răsuflă ușurată cînd îi găsi acolo unde îi pusese. Începu să se gîndească unde să-i ascundă. Pentru că pămîntul înghețase, nu-i putea îngropa și cum nu avea multe lucruri ca să-i poată ascunde printre ele, se gîndi imediat la mașină. Bryce îi găsise ascunzătoare din mașină însă ea era o fată isteață.

Se uită cu grijă împrejur și cum observă că nimeni nu o vede, băgă banii într-o altă ascunzătoare din mașină, o ascunzătoare, pe care o ținea de rezervă. Ei, acum are altceva. Banii erau în siguranță.

– Asta-i ultima ta șansă, Bryce LaSalle, spuse ea puțin mai tîrziu, stînd lîngă el cu fiertura de ceapă în mînă. Ori te comporți ca un bărbat și bei asta, ori eu mă spăl pe mîini de tine și nu vreau să te mai văd.

Era atît de obosită că abia mai vedea bine.

– Ah, Ellis, spuse el strîmbîndu-se și clipind des din ochi. Să-mi ceri să beau porcăria aia e ca și cum mi-ai cere să-mi vărs mațele. Nu. Ei, acum

nu te enerva și nu țipa la mine. Nu vreau să crezi despre mine că sînt un papă-lapte. Pur și simplu nu pot să beau chestia aia. Dezvelindu-se și ridicîndu-și tricoul adăugă: Poți însă să-mi pui comprese. Te las pe tine s-o faci.

Privirea lui Ellis aluneca pe pielea lui netedă și îi observa cu atenția fiecare mușchi și fiecare fibră.

Simțea o căldură neobișnuită în tot corpul. Ar fi dorit să rîdă isteric sau să o ia la fugă țipînd. Stătu însă țeapănă ca o statuie. Voia de asemenea să-l privească țintă în ochi, să lase vasul acolo și să plece. În loc să facă asta se așeză pe pat fără să se uite la el. Mîinile îi tremurau cînd, îmbibînd o cîrpă în mixtură, începu să o plimbe pe pieptul lui.

Îi plăcea să-l atingă iar el gemea de parcă atingerea ei îl ardea. Ellis își trase repede mîna și îl privi. Privirile lor se întîlniră și se contopiră una cu alta. Pasiunea ardea ca un foc în trupul lui. Era intensă, imposibil de suportat și făcu din Ellis o prizonieră. Ea asta și voia căci și trupul ei iradia căldură, încălzind toată camera.

Inima lui Ellis bătea gata să-i spargă pieptul; respira greu și neregulat. Gura i se uscase și întreg corpul ei începu să tremure atunci cînd el o luă de mînă și încet i-o plimbă înainte și înapoi pe piept în apropiere de locul unde i se

observa inima bătîndu-i. Îi simţea muşchii mişcîndu-se sub mîna ei. Valuri de pasiune şi de dorinţă se îndreptau dinspre trupul lui spre al ei şi înapoi, umplînd-o de o emoţie necunoscută pînă atunci.

Bryce îi apăsă mîna peste pieptul lui insistînd pe sfîrcuri, iar Ellis privea fascinată cum pupilele lui se dilată de plăcere. Pasiunea i se citea în privire. Mîinile lui Ellis alunecau parcă singure pe trupul lui.

Deodată Bryce ridică cealaltă mînă şi cu degetele îi atinse uşor şi tandru obrajii, atît de uşor de parcă i-ar fi fost frică să nu se spargă. Parcă atingea un obiect de artă de o imensă valoare, ceva la care ţinea şi pe care-l adora. Gestul lui o umplu de bucurie pe Ellis, îi blocă toate gîndurile, îi scoase la suprafaţă toate sentimentele şi îi trezi toate simţurile. Atingerea lui o făcu să simtă o imensă plăcere. Simţurile ei cereau parcă mai mult decît o simplă atingere. El o atinse o dată şi încă o dată iar Ellis, fără să-şi dea seama, se apleca din ce în ce mai mult spre el. Închisese ochii şi se concentrase asupra sînilor. Bryce dorea parcă să simtă fiecare părticică a trupului ei. Îşi plimba mîinile încetişor de pe umărul pe braţul ei, de pe şolduri de-a lungul coapselor, făcînd-o să tresară de plăcere. Se mută apoi pe mijlocul ei subţire, după care

începu să urce, ajungînd la sîni şi mîngîindu-i încetişor. În acest punct excitaţia lui Ellis ajunsese la maximum, iar corpul ei era gata să explodeze de plăcere. Trase aer în piept şi deschise ochii.

– Am să te sărut Ellis, îi şopti el încetişor.

Ceva în mintea lui Ellis îi spunea nu. Însă toată fiinţa ei dorea să se contopească cu a lui. Braţele lui o trăgeau spre el. În ochii lor se vedea acea lumină a plăcerii şi dorinţei, lumină ce-i apropia mai mult. Voia într-adevăr să o sărute, iar ea să se lase sărutată.

Buzele lor abia dacă se atinseră. Cu vîrful limbii, Bryce simţi gustul buzelor ei. Se opri apoi parcă să-l savureze. Gurile lor se deschiseră şi se uniră într-un sărut lung şi pasional. Focul din inimile lor ardea, provocînd la luptă parcă destinul, soarta şi sfidînd providenţa. Bryce o strînse cu putere la pieptul lui. Limbile lor se întîlniră. A lui îndrăzneaţă şi excitantă, a ei timidă şi retrasă. Pasiunea le unea trupurile.

Bryce izbucni brusc într-o tuse puternică. Cînd ea încercă să se îndepărteze, el o opri.

– Nu, rămîi, te rog, spuse el tuşind din nou. Nu pleca.

Cu o mînă proptită în perne şi cu alta pe pieptul lui, Ellis îl privi aşa cum nu o mai făcuse: mirată şi temătoare. Văzuse şi întîlnise mulţi bărbaţi, însă nici unul nu fusese atît de frumos şi atrăgător. Mai

fusese sărutată, însă niciodată aşa cum o sărutase Bryce. Mai fusese înfometată însă nu ca acum.

Bryce îi dădu o şuviţă de păr blond după ureche şi, zîmbind, se uită în ochii ei.

– Uimitor, nu-i aşa?

Ce ar fi putut spune ea? Dădu afirmativ din cap după care îşi plecă privirea. Se ridică şi se şterse pe mîini. Prea tîrziu observă că avea mixtură de ceapă pe tricou. Ştergîndu-se cu prosopul îl privi. Expresia blîndă şi tandră de pe chipul lui zdruncina de la temelie toate fundaţiile vieţii ei. Ellis era stînjenită de privirea din ochii lui şi de senzaţiile pe care le simţise puţin mai devreme.

– Nu eşti atent deloc, spuse ea făcînd pe supărata. Uite ce mi-ai făcut.

Bryce începu să rîdă.

– Acum ce faci? Rîzi de mine?

– Da.

– Ei bine, încetează. Ăsta este cel mai bun tricou al meu şi tu mi l-ai pătat. Acum nu-l mai pot îmbrăca. Asta nu e de rîs.

– Nu, nu este de rîs. Îmi pare rău de incident. Însă nu-mi pare rău că ne-am sărutat... şi ştiu că nici ţie.

– Cine a spus că nu-mi pare rău? întrebă ea, dîndu-şi părul pe spate şi privindu-l fix. Ăsta era

un gest pe care-l căpătase încă de cînd era foarte mică.

– Dacă încerci să te cerţi din nou cu mine, nu o să-ţi meargă, Ellis. Vezi tu, dacă nu-ţi plăcea să fii sărutată, m-ai fi respins. E simplu, nu? spuse el degajat. Te-am prins cu asta micuţă domnişorică afurisită. În realitate, nu eşti însă atît de afurisită cum m-ai făcut să cred pînă acum.

– Nu sînt şi n-am fost niciodată afurisită, spuse ea. De fapt, cred că sînt o sfîntă care stă de vorbă cu diavolul. Mă mir că te-am suportat zilele astea. Ar fi trebuit să te împuşc atunci cînd am avut ocazia.

Urmă o scurtă tăcere. Amîndoi ştiau foarte bine că ea nici măcar nu avusese pistol. Ellis întoarse încetişor capul spre el să vadă ce face. Privirile li se întîlniră şi amîndoi izbucniră într-un hohot de rîs.

– Ţi-am mai spus. Eşti cel mai ciudat bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, spuse ea printre hohote de rîs, aşezîndu-se lîngă el pe pat. Resimţind din nou oboseala, era prea slăbită pentru a se lupta sau certa cu el.

– Bine. Înseamnă că ăsta este felul tău dulce de a-mi spune că mă placi, spuse Bryce plin de sine.

Ellis îl studie pentru un moment prefăcîndu-se că se gîndeşte foarte profund la asta.

– Asta înseamnă că sînt prea obosită şi confuză ca să mă mai cert cu tine, spuse ea în final, căscînd. Aproape că era să recunoască că-l plăcea însă nu, nu-i va da această satisfacţie.

Dori să se ridice însă mîinile lui îi atinseră umerii. O trase încetişor spre el, mîngîindu-i spatele. Se opri însă căci văzu că ea îl respinge nemulţumită.

– Te-am rănit cu ceva?

– Nu, spuse ea repede.

Auzind asta, Bryce continuă să o strîngă şi să-i maseze muşchii. Senzaţia pe care o trăia Ellis o ameţea. Închise ochii căci mintea i se întunecase din nou. Se retrase însă din strînsoarea lui.

– Lungeşte-te lîngă mine, se auzi vocea lui blîndă. Neîntîmpinînd nici o împotrivire, Bryce o culcă pe spate.

Abia dacă-şi dădu seama, însă Ellis i se abandonă în braţe cu totul. Niciodată nu mai simţise aşa ceva. Credea că o să moară de plăcere şi emoţie. Ellis îşi imagina că este cu el pe o pajişte verde, într-o zi însorită de vară sau că privesc apusul soarelui, toamna pe înserate. Deschise ochii şi întîlni privirea lui plină de dorinţă şi de pasiune. Întrebă apoi brusc:

– O iubeşti mult?

– Pe cine? întrebă el mirat. Degetele lui ezitară un moment.

– Pe Liddy Evans, spuse ea, nemaigîndindu-se la ce spune. Cum el nu răspundea nimic, răsuflă uşurată, gîndindu-se că el nu a auzit întrebarea, pe care n-ar fi trebuit s-o pună.

– Pentru o vreme am crezut că o iubesc. Voiam s-o iubesc, spuse el în cele din urmă. Însă este o diferenţă între a iubi pe cineva pentru că are nevoie de tine şi a iubi pe cineva aşa simplu şi necondiţionat. Spuse asta şi se lungi alături de ea, cu capul aproape de al ei. El era culcat pe spate uitîndu-se în gol, iar ea era culcată pe burtă cu privirea aţintită asupra lui.

– Era o lecţie pe care trebuia s-o învăţ. Să mă descopăr pe mine însumi... Îmi pare rău că a trebuit să o fac rănind-o pe Liddy, spuse el vorbind mai mult pentru el decît pentru Ellis.

Aceasta din urmă închise ochii. Nu era deloc sigură că voia să asculte toate astea. Nu era sigură că vrea să-şi bage nasul în viaţa lui şi totuşi, imaginîndu-şi-l cu o altă femeie se întristă şi, totodată, se enervă.

– Am stat cu ea pentru că am crezut că are nevoie de mine, continuă el. La început chiar pentru asta a stat cu mine. Nu a fost niciodată o atracţie fizică între noi. Am făcut dragoste, bineînţeles, însă nu a fost... ştii tu, ceva senzaţional. Amîndoi o făceam din nevoie, nu din plăcere. Lipsea scînteia... Nu era... Ellis simţi capul lui ridicîn-

du-se de pe pernă şi respiraţia lui deasupra ei, nu era aşa cum ar fi trebuit. Ea oricum are copii, nişte copii minunaţi şi m-am gîndit că şi ei au nevoie de mine.

Bryce oftă şi tăcu pentru un moment.

– Întotdeauna am suferit pentru că eu păream să am mereu nevoie de oameni. În schimb ei nu aveau nevoie de mine. Cu acest sentiment am crescut. Eram stresat de chestia asta: Buck şi mama au fost cei care s-au sacrificat pentru mine, spuse el şi se opri din nou. Ei aveau un plan. Vezi tu, Buck este isteţ. La şcoală lua întotdeauna note mari. Voia să urmeze o facultate şi să ajungă cineva mare, nu să rămînă în oraşul ăsta şi să lucreze la moară. Ei bine, după moartea tatălui meu s-au gîndit să folosească banii de la asigurare şi toate economiile pentru a-l trimite pe Buck la facultate, după care, atunci cînd îmi va veni mie rîndul să mă ajute el. Totul era aranjat. Pînă şi soŕa mea a donat...

– Nu ştiam că ai o soră, spuse Ellis, stînd cu ochii larg deschişi şi ascultînd fiecare cuvînt pe care el îl rostea. Ceva din vocea lui o făcea să-l asculte cu atenţie. Vorbea cu emoţie gîndindu- se la lucruri din trecutul său. În cuvintele pe care le rostea vibra toată durerea, tristeţea şi regretul lui, sentimente ce se asemănau cu cele ale lui Ellis. Exista deci o legătură între ei şi abia acum

luau cunoştinţă de ea. Amîndoi erau legaţi prin sentimente comune: durere şi tristeţe.

– Da, o cheamă Brigitte. Noi îi spunem Brie. Este cu cîţiva ani mai mică decît Buck. Locuieşte împreună cu soţul ei în Covigton.

– Ce s-a întîmplat în continuare? întrebă Ellis, mirîndu-se şi ea de interesul arătat faţă de povestea lui Bryce. De ce mai lucrează încă Buck la moară?

– A murit mama, spuse el scut, uitîndu-se în altă parte. Într-un accident de maşină. Se terminase cu visul lui Buck de a urma o facultate. Brie tocmai se căsătorise şi se mutase cu soţul ei, iar eu aveam şapte ani.

Ellis aştepta ca el să continue. Îşi putea da seama după vocea lui că amintirea morţii mamei lui era foarte dureroasă. Ar fi dorit să-l poată mîngîia şi să-i mai uşureze suferinţa, însă nu ştia cum.

– Buck s-a întors să aibă grijă de mine. El a renunţat la tot pentru mine.

– Şi de atunci te pune să munceşti din greu pentru a-i plăti ce a făcut pentru tine, spuse Ellis. Cum putuse oare să-i placă de un om ca Buck LaSalle se frămîntă ea, răstălmăcind acum comportarea lui.

Bryce începu să rîdă.

– Hai, stai liniştită. Buck nu mi-a spus nici

un cuvînt despre asta. Întotdeauna s-a purtat frumos cu mine iar atitudinea lui nu s-a schimbat nici acum. Întotdeauna avut grijă de mine şi m-a educat cum a putut mai bine. Lui îi datorez tot ce ştiu. Nici măcar nu mi-a purtat pică atunci cînd l-a părăsit soţia din cauza mea.

– Anne este cea de-a doua soţie a lui Buck?

Bryce o aprobă.

– Era mai tînăr decît sînt eu acum cînd s-a căsătorit prima oară. Avea vreo douăzeci, douăzeci şi unu de ani. Ea era foarte arţăgoasă. Nimic nu părea s-o mulţumească. Se plîngea că locuiau prea departe de oraş şi că această casă este prea veche. Buck lucra peste program... În timpul ăsta ea se plictisea. Tot găsea ceva de care să se plîngă, iar pe mine nu mă putea suferi. De mine se plîngea întotdeauna. Aveam vreo nouă, zece ani pe atunci. Şi uite aşa, într-o bună zi a plecat, spuse el uitîndu-se fix la perete de parcă şi-ar fi putut vedea acolo ca pe un ecran tot trecutul. Buck spune întotdeauna că a fost mai bine aşa, însă eu cred că mariajul lor ar fi putut dura mai mult dacă nu eram eu.

– Şi mie mi se pare că ar fi fost mai bine aşa, şopti ea, urînd-o pe acea femeie şi făcîndu-şi din nou o părere bună despre Buck.

– Ei bine, continuă el, întinzîndu-se şi jucîndu-se în părul ei blond, poate. Însă toată viaţa

mea am avut impresia că a trebuit să renunţe la ceva din cauza mea şi pentru mine. Asta m-a preocupat foarte mult. Nu am putut nici să mă revanşez faţă de cei care s-au sacrificat pentru mine. Asta pînă să o întîlnesc pe Liddy.

– Ce treabă are ea cu toate astea?

– Tocmai asta e. Nu are nimic de-a face, răspunse el. Văzînd că nu a lămurit-o pe Ellis închise ochii, gîndindu-se cum să facă să-i explice mai bine. Atunci cînd Reuben a părăsit-o, continuă el, Liddy a suferit o depresie nervoasă şi avea trei copii care depindeau de ea. Şi ei erau complet zăpăciţi şi pierduţi.

– Zăpăciţi şi pierduţi? repetă Ellis, care simţi atunci o binecunoscută durere.

– Da. Ei nu ştiau ce s-a întîmplat, spuse el. Nu Liddy a fost cea care mi-a cerut ajutorul. Eu am fost acela care i l-am oferit. Ăsta era modul meu de a da cuiva cîte ceva din ceea ce eu primisem de la alţii. Voiam ca cineva să aibă nevoie de mine. Am ales-o pe Liddy şi copii ei. Şi aşa a şi fost. Au avut nevoie de mine la început, mai spuse el jucîndu-se în continuare cu părul ei. Am crezut că voi muri şi voi ajunge în rai. Făceam tot felul de sacrificii, mă martirizam singur pentru că ştiam că de fapt nu o iubesc. Copiii ei sînt minunaţi. M-am ataşat într-adevăr de ei însă trebuia să o iubesc pe mama lor pentru a forma o

familie... iar eu nu o iubeam. Cît despre Liddy... ei bine, nu era aşa de slabă şi neajutorată cum mi se păruse mie. Este rezistentă. Avea nevoie doar de timp pentru a-şi reveni.

– Şi ce s-a întîmplat?

– Nimic important, spuse el. Într-o seară eram la masă împreună uitîndu-ne unul la altul şi mirîndu-ne de ce sîntem acolo împreună cînd nu aveam nevoie unul de celălalt şi nu ne iubeam. Aşa că ea a spus pur şi simplu: „Mulţumesc pentru ajutor" iar eu am plecat.

– Însă mai sînteţi încă prieteni. Vă mai întîlniţi, nu-i aşa? Te-am auzit spunînd asta atunci la bar.

Bryce aprobă.

– Reuben este... spuse el, căutînd un cuvînt care să-l caracterizeze şi care să nu sune a înjurătură.

– Josnic şi infam?

– Da. Poate arată el ca un domn însă este un şarpe veninos, spuse el bucuros că găsise cuvîntul. Niciodată nu a fost altceva, însă faptul că a părăsit-o pe Liddy şi pe cei trei copii care erau ai lui... asta a fost prea de tot. Liddy nu l-a mai acceptat în viaţa ei şi cred că cel mai bun lucru pe care l-am făcut a fost să o conving că dacă a părăsit-o o dată o va mai face şi altădată. Am ajutat-o cu bani şi am fost la un avocat să depună

cererea de divorţ, am ajutat-o şi atunci cînd a fost vorba să-l ţină departe de ea şi de copii pe Reuben.

– De asta se tot ia el de tine şi-ţi vrea capul pe tavă?

– De asta şi din cauză că am trăit cu nevastă-sa mai mult de şase luni.

– Mai bine te-ai feri de el, spuse Ellis, iar ochii începeau să i se închidă.

– Hai că asta-i culmea! Doar nu eşti îngrijorată pentru mine, nu-i aşa?

Ellis îl privi uimită. Bineînţeles că era îngrijorată pentru el. După părerea ei, Reuben Evans nu era o fiinţă umană, era un animal. În schimb, Bryce era cel mai amabil, sensibil, drăguţ şi iubitor bărbat pe care-l cunoscuse.

– Regret să-ţi spun „domnişoară afurisită", îi spuse Bryce, însă miroşi ca naiba.

Şi tu la fel, se gîndi ea, căci era prea obosită ca să mai vorbească. În aer era un miros îngrozitor de ceapă şi terebentină.

– Visezi deja, scumpă Ellis? îl mai auzi ea, şoptindu-i la ureche. Mi-ai spus că tu nu visezi, faci planuri. Numai planuri. Pot însă să bag mîna în foc că planurile astea ale tale sînt tot la fel de imaginare ca şi pistolul. Observ că visezi cam mult. Şi eşti dulce cînd dormi. Uită-te la tine. Eşti doar un copil care visează frumos.

Oare degetele care o mîngîiau uşor pe obraz erau ale lui? se întrebă Ellis. Nu-şi mai putu da seama căci adormi. Că era o visătoare, asta ştia, însă niciodată în viaţa ei nu mai avusese un vis atît de furmos şi dulce ca Byrce.

Capitolul 7

– Salutare, străinule.

– Doamne sfinte, ţipă Ellis cu mîna la inimă. M-ai speriat de moarte, Bryce. Ce cauţi aici?

– Ei bine, de două săptămîni de cînd m-am mutat în casa mea din pădure nu facem decît să ne salutăm din depărtare. Aşa că m-am hotărît să vin şi să te întreb ce mai faci, spuse el strecurîndu-se pe uşa deschisă. Nu părea să-l deranjeze faptul că Ellis îi întorsese spatele şi-şi vedea de treabă.

– Sînt bine, spuse ea oarecum tăios căci la vederea lui Bryce inima începuse să-i bată din

nou, nu numai de la sperietură. Respira neregulat şi se simţea de parcă alergase o sută de mile în susul muntelui. Oh, de ce avea el oare această influenţă asupra ei? se întrebă Ellis. Pur şi simplu numai la auzul vocii lui inima-i tresărea de fericire. Privirea lui o excita peste măsură. Trebuia să suporte toate acestea aşa cum un păcătos suporta focurile iadului.

Ellis îşi aminti că trecuseră deja două săptămîni de cînd stătuse trează lîngă patul lui Bryce. Fiecare cuvînt pe care i-l spusese se întipărise bine în memoria ei. Unele din cuvintele lui îi erau mai scumpe ca lumina ochilor. Şi le va aminti întotdeauna cu plăcere. Altele fuseseră prea dureroase pentru ea, aşa că încerca să le uite, să nu şi le mai amintească.

Dormise întreaga după-amiază şi noapte, trezindu-se a doua zi, înainte de răsăritul soarelui, cu trupul odihnit dar cu mintea obosită de parcă nu ar fi dormit deloc.

Bryce era o complicaţie a vieţii ei pe care nu o prevăzuse atunci cînd plecase din Stony Hollow pentru a strînge o mică avere. Era o complicaţie pe care nu o prevăzuse şi nu se gîndise niciodată că aşa ceva i se putea întîmpla ei. Habar nu avusese că pot exista şi bărbaţi ca Bryce LaSalle, de aceea nu ştia cum să se comporte în faţa lor. El o făcea să-şi piardă minţile, o atrăgea, o făcea

să se bucure de viaţă. Totuşi el era o barieră în calea planurilor ei, o barieră pe care trebuia s-o înlăture cît mai repede, dacă dorea să se întoarcă în Stony Hollow. Şi trebuia să se întoarcă acolo repede.

Bryce rămase în pragul uşii privind-o fix, iar ea se străduia să-l ignore. Secundele treceau. Privirea lui şi ignoranţa ei erau ca nişte curenţi de aer cald şi rece care se întîlneau, se contopeau şi încărcau atmosfera cu electricitate, cu tunete şi fulgere.

– Deci, întrebă ea întorcîndu-se spre el căci nu mai suporta tensiunea. Mai doreşti şi altceva? Eu am treabă, să ştii.

– Nu te împiedic cu nimic.

– Ei bine, eu nu pot să mai fac nimic dacă tu stai acolo şi mă priveşti insistent.

– De ce? întrebă el, cu un zîmbet ironic în colţul gurii. Te emoţionează prezenţa mea?

– Da. De ce să te mint! spuse ea hotărît.

– Ce crezi tu că înseamnă asta, Ellis?

Bryce îşi aplecă capul într-o parte şi o privea gînditor.

– Crezi că este aceeaşi chestie care te-a făcut să mă ocoleşti astea două săptămîni de cînd stai aici?

– Am avut treabă.

– Ai fost prea ocupată şi nu ai avut timp să

vorbeşti cu un prieten?

El, un prieten? Ea fusese obişnuită numai cu prezenţa veveriţelor şi ratonilor, nu şi cu a unor prieteni. Nici nu avusese prieteni. Întotdeauna îşi dorise un prieten cu care să vorbească, să-i spună problemele ei, cu care să rîdă aşa cum văzuse pe multă lume făcînd. Îi plăcuse să-i spună lui Bryce despre planurile ei şi îi plăcuse şi faptul că Bryce îi spusese totul despre relaţia lui cu Liddy Evans. Reuşea s-o înveselească, dar să o şi supere uneori cu vorbăria lui. El avea o mare putere de înţelegere. Ştia să asculte necazurile altora şi ştia cum să facă o persoană să uite de problemele ei. Bryce ar fi un prieten adevărat, se gîndea ea.

– Nu aş fi ştiut cum să mă comport cu un prieten, dacă aş fi avut unul, spuse ea încet, continuînd să mătură. Strînse apoi gunoiul într-un făraş. Cum el nu spunea nimic, Ellis se întoarse spre el continuînd:

– Nu am avut niciodată un prieten.

– Ai unul acum, spuse el.

Privirea lui era caldă şi prietenoasă, se putea citi acolo o sinceritate de care nu se putea îndoi. Ceva o făcea să aibă încredere în el.

– N-am ştiut niciodată ce să mă fac cu tine, spuse ea. N-am să ştiu ce să mă fac cu tine nici dacă te numesc prieten.

– Poate că nu. Dar cel puţin să nu te aştepţi că o să te las în pace, chiar dacă îmi spui tu. N-am să te las niciodată în pace, Ellis. Prietenii nu fac aşa ceva.

Observînd nuanţa de umor din glasul lui, îi răspunse cu aceeaşi monedă:

– Vrei să spui că prietenii obişnuiesc să vină aşa pe neaşteptate ca o molimă?

– Mda. Chiar aşa. Unii prieteni pot deveni o adevărată pacoste.

Ellis îl privi încruntată din cap pînă în picioare după care, într-un moment de extaz, dintr-un impuls, se hotărî să facă ceva nebunesc, să facă ceva ce-şi dorise demult, şi anume să spună un secret unui prieten.

– Astăzi este ziua mea.

Ellis făcu anunţul atît de brusc şi neaşteptat, încît Bryce nici nu înţelese de prima oară ce spusese, aşa că o rugă să repete.

– Ei bine, spuse el bucuros, „La mulţi ani!" Vom sărbători evenimentul, exclamă el, luînd această informaţie ca pe un eveniment de care ar trebui să se agaţe cu putere. Da, vom sărbători. Ia să vedem. Împlineşti douăzeci şi unu de ani, nu-i aşa? Doamne, eşti majoră! Asta chiar merită sărbătorit. Tug este încîntat cînd aude de cineva că a ajuns la vîrsta cînd poate bea în mod legal. Haide, vom merge la...

O luase de mînă şi era gata să o tragă pe uşă cînd se întoarse iarăşi spre ea. Ellis parcă prinsese rădăcini. Nu voia să se mişte din loc.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el.

– Nu pot spune nimănui că este ziua mea.

– De ce naiba nu? O singură dată împlineşti şi tu douăzeci şi unu de ani, spuse el pe un ton ridicat. Ca prieten îţi spun: Haide să sărbătorim.

– Poate la anu'. Cînd voi împlini douăzeci şi unu de ani, spuse ea.

– Ai numai... Bryce nu mai putu spune nimic. Rămase cu gura căscată. Ştirea pe care ea i-o spusese, se părea că-l luase pe nepregătite.

În statul Kentucky puteai servi bături alcoolice doar dacă aveai douăzeci şi unu de ani. Ştiau amîndoi că Ellis servea lichior la barul lui Tug Hogan de ceva timp. Ştiau de asemenea că dacă Tug va afla vreodată asta va vedea roşu în faţa ochilor căci el va trebui să tragă ponoasele dacă vreo autoritate afla că a angajat o persoană minoră.

Nu data naşterii i-o spusese Ellis. Îi spusese ceva ce Bryce voia să audă demult. Avusese încredere în el. Era conştientă de asta, la fel cum era şi Bryce, că Tug o va concedia pe loc dacă află că l-a minţit.

– Să-ţi fie ruşine, Ellis, spuse el rîzînd. Deveni însă serios, căci îşi aminti că nu ştie care este

numele ei de familie. La naiba, continuă el, n-am mai avut vreun prieten despre care să ştiu atît de puţin. Care este numele tău de familie?

– Folosesc numele de Johnson, spuse ea. Se simţea bine cînd îi spunea toate acestea lui Bryce. Nu o deranja deloc că acesta îi afla toate secretele, căci avea încredere în el şi ştia că nu le va spune nimănui.

După ce aruncă gunoiul, puse făraşul şi mătura jos căci era timpul să se întoarcă la lucru. Avea două slujbe şi un prieten. Ce altceva şi-ar mai fi dorit o fată la aniversarea a douăzeci de ani? se întrebă ea. Simţea totuşi o durere în suflet, căci îi era dor de Stony Hollow şi de ceea ce lăsase în urmă acolo.

– „Foloseşti" numele de Johnson? o întrebă Bryce, găsind formularea ei prea complicată pentru o fată de la ţară.

Ellis trecu pe lîngă el şi ajunse în micul hol dintre pivniţă şi camera barului.

– Nu am avut vreun nume de familie pînă ce nu m-am căsătorit cu domnul Johnson şi chiar şi atunci nu eram sigură că era legal să-l folosesc, căci atît el cît şi preotul erau beţi cînd ne-am căsătorit.

Bryce înţepeni în pragul uşii cu gura căscată. La aşa ceva nu se aştepta. Ştia şi el foarte bine că era interesat de Ellis, poate chiar o iubea şi de

aceea nu mai era drum de întoarcere. O plăcea prea mult, o dorea prea mult, ţinea prea mult la ea, de aceea nu mai putea să dea înapoi.

– Hai, stai puţin, strigă el, mergînd repede să o ajungă din urmă. Ellis pusese deja mîna pe uşa ce dădea spre bar, cînd Bryce o prinse de braţ şi o întoarse spre el. De ce nu mi-ai spus pînă acum că eşti căsătorită?

– Pentru că nu...

– Nu era treaba mea. Ştiu, ştiu, spuse el. Ştirea aceasta era dureroasă pentru el. Acum trebuia să-l ia în calcul şi pe soţul ei. Unde este soţul tău? El ştie unde eşti?

Ellis îl studia în linişte. Ezita parcă să deschidă gura.

– Prietenii îşi pot spune chiar şi lucruri care nu le plac? Dacă unul dintre ei îi spune celuilalt lucruri care ştie că aceluia nu o să-i placă mai sînt prieteni în continuare? îl întrebă ea mirată.

– Bineînţeles. Tocmai asta este. Prietenii ştiu totul unul despre altul, spuse el întrebîndu-se dacă nu o să regrete cele spuse mai tîrziu. În cele zece minute de cînd erau prieteni în mod oficial, ea îi dezvăluise faptul că comisese o ilegalitate angajîndu-se la barul lui Tug şi faptul că era căsătorită.

– În cazul ăsta, sper ca domnul Johnson să sărbătorească din iad faptul că mă aflu aici,

spuse Ellis zîmbind. Se opri apoi uimită. Nu ar fi trebuit să spun asta. Nu este bine să vorbeşti de rău un mort... Însă să ştii că m-am simţit bine vorbindu-l de rău.

– El este mort? întrebă Bryce care se simţea acum de parcă o greutate uriaşă i se luase de pe inimă.

– Diavolul l-a luat, spuse ea încîntată că se putea descărca spunîndu-i asta unui prieten.

– Nu prea l-ai plăcut pe acest domn Johnson, spuse Bryce studiind-o atent.

– Nu mi-a plăcut nici un pic de el, spuse ea deschizînd uşa de la bar.

– Cît timp ai fost căsătorită cu el, o întrebă Bryce ţinîndu-se după ea. Dorea să ştie totul despre ea mai înainte să înceapă să se răstească din nou la el.

– Cinci ani, spuse Ellis dezinteresată

„Cinci ani"! Bryce ştia faptul că în general fetele de la ţară se mărită devreme, însă pe Ellis pur şi simplu nu şi-o putea imagina măritată de atîta timp cu un bărbat pe care nici măcar nu-l iubea.

Se grăbi să ajungă la un scaun pentru că simţea că nu se mai poate ţine pe picioare. Se aşeză jos. În mintea lui se învălmăşea tot ceea ce aflase cu puţin timp înainte. Totul i se învîrtea în cap şi nimic nu părea să mai aibă vreo logică în

mintea lui.

Atunci cînd o sărutase, cînd o atinsese, ar fi putut băga mîna în foc că Ellis era inocentă, că nu mai fusese atinsă niciodată de un bărbat. Oare a confundat el sfiala cu lipsa de experienţă? Probabil. Însă se mai sărutase el cu multe femei înainte, iar un bărbat îşi putea da seama... nu-i aşa?

O privea pe Ellis cum ducea pe o tavă cîteva sticle de bere unor clienţi şi încercă să şi-o imagineze cu un alt bărbat, cu unul pe care nu-l iubea... în sfîrşit cu un alt bărbat în afară de el. Simţea atunci o durere cumplită în inimă.

Bryce era peste măsură de mînios. O dorea şi ştia prea bine că ar fi în stare să-l ucidă pe cel care cuteza să o atingă. Îşi imagină pentru o clipă că îi mîngîie părul blond şi că o strînge în braţe, ferind-o de privirile celorlalţi bărbaţi şi păstrînd-o numai pentru el. Pentru un bărbat care era în general liniştit, asta era într- adevăr o revelaţie.

Îşi scutură capul dorind parcă să alunge gîndurile negre. Cînd putu să gîndească din nou logic, o ţintui pe Ellis cu privirea, aşa cum era obişnuit să facă.

În timpul acesta ea se ducea de colo-colo prin cameră, luînd şi ducînd comanda clienţilor. Poate că felul în care mergea, felul în care-şi ţinea capul, felul cum se apleca, sau doar gîndurile lui de mai

înainte îl făceau să creadă din ce în ce mai mul că ceva era în neregulă cu ea. Era un lucru pe care el nu-l ştia despre ea. Întinse gîtul şi se chinuia să vadă cine se afla la masa la care Ellis ducea cele mai multe comenzi căci îşi dăduse seama că ceva este în neregulă acolo.

Bryce deveni ca un taur gata să intre în arenă, atunci cînd îl zări pe Reuben Evans privind-o cu atenţie pe Ellis. Avea un surîs în colţul gurii şi o lumină ciudată în ochi.

– Te-am întrebat ceva, fetiţo, spuse Reuben.

Cum Ellis nu dorea să-şi ridice ochii şi să-l privească, el continuă:

– Eşti surdă sau prea proastă să vorbeşti

– Ţi-a spus deja că nu vrea să danseze cu tine, spuse un alt bărbat de la masă. Las-o în pace. L-am văzut şi pe Bryce LaSalle învîrtindu-se pe aici, aşa că las-o în pace.

– Nu mă interesează cu cine se culcă ea, spuse Reuben, luînd berea pe care Ellis tocmai i-o pusese în faţă. Am întrebat-o doar o simplă chestie şi vreau să-mi răspundă. Nenorociţii ăştia de ţărani vin cu nasul pe sus la oraş, morţi de foame şi cred că toată lumea e a lor. Ei trăiesc din banii pe care eu îi dau sub formă de taxe, aşa că dacă întreb pe unul ceva, vreau să-mi şi răspundă imediat, spuse el, privind-o încruntat pe Ellis. De ce nu dansezi cu mine? Eşti prea

proastă şi nu ştii să dansezi? Sau te crezi prea bună pentru a dansa cu unul ca mine?

– Poate nu te place, spuse un alt bărbat, rîzînd şi bătîndu-l prieteneşte pe umăr pe Reuben.

Asta nu era prima oară cînd Reuben Evans venise la Steel Wheel, se îmbătase şi toată noaptea nu făcuse altceva decît să o jignească pe Ellis. Cu trei nopţi în urmă, cînd Ellis era cu o tavă plină cu sticle şi pahare, acesta îi pusese piedică şi rîsese pe săturate de ea, încîntat de ceea ce făcuse.

– Nu mă face să aştept, ţăranco, spuse el răstit. Crezi că dacă te culci cu nemernicul ăla de LaSalle, gata, te-ai făcut fată de la oraş? Ascultă-mă pe mine, tot ţărancă eşti.

– Nu-i adevărat, îndrăzni Ellis.

Se uită repede la Reuben însă întoarse îngrozită capul în altă parte cînd văzu cîtă ură şi furie se ascunde acolo. Mai fusese acuztă şi în trecut că se culcă cu bărbaţi. Asta părea să fie un fel de pedeapsă pe care trebuia s-o îndure ea pentru păcatele mamei ei. O deranja însă acum, mai mult ca niciodată, faptul că fusese acuzată că se culcă cu Bryce LaSalle. Puse repede ultima sticlă de băutură pe masa lui şi se întoarse neînţelegînd de unde atîta ură la Reuben pentru ea.

– Ce nu e adevărat? Că te culci cu LaSalle?

Sau că eşti ţărancă?

Ellis stătea rigidă, tăcută, aşteptînd ca Reuben să plătească comanda pe care ea tocmai i-o adusese. Era mai bine să nu spună nimic, îşi spuse ea, muşcîndu-şi buza de jos şi încercînd din răsputeri să se abţină să-i spună lucruri pe care ştia că le va regreta mai tîrziu. Era mai bine să tacă din gură şi să se comporte ca şi cum nu se întîmplase nimic. Beţivii spun întotdeauna lucruri pe care nu le gîndesc, îşi mai spuse ea.

– Las-o în pace, spuse din nou celălalt bărbat de la masă, de data aceasta hotărît. O s-o întărîţi şi o să-l cheme pe Bryce, iar eu nu vreau să fiu prin preajmă cînd o să vină spre tine.

– Dacă ţi-e frică de el, du-te şi bea în altă parte, se răsti Evans. În acel moment bărbatul dădu peste cap băutura care mai rămăsese în sticlă, după care plecă de la masă.

Ellis prinse ocazia, aşa că luă repede banii pe care bărbatul îi lăsase pe masă, se întoarse şi plecă direct spre Bryce.

Acesta parcă nici nu o văzu. Privirea lui era aţintită asupra lui Reuben Evans. Avea o privire tăioasă, de gheaţă.

– Ai probleme? o întrebă el luînd-o de mînă, dar fără să o privească.

– Nu, spuse ea automat căci îşi dădea seama că din cauza ei se poate isca o bătaie zdravănă.

Nu s-a întîmplat nimic. Hai să mergem.

Ellis era sigură că Bryce se va descurca de minune într-o eventuală luptă cu Evans, şi recunoştea fără rezerve că i-ar fi plăcut dacă el s-ar fi bătut pentru ea. Dar mai ştia şi că Reuben Evans nu ar fi luptat cinstit. Era un prost care nu s-ar fi dat în lături să folosească metode josnice prin care şi-ar fi putut învinge adversarul. Astfel Bryce putea să fie grav rănit iar ea să aibă probleme mai grave. Nu putea deci să rişte.

– Haide, spuse ea, trăgîndu-l uşor de mînă. Haide să mergem.

Bryce însă parcă prinsese rădăcini. Nu se clinti din loc şi continua să-l privească fix pe Reuben, care îl privea şi el oarecum speriat. În ultimul moment se hotărî că deocamdată nu avea rost să se ia la bătaie cu Reuben. Aşa că se întoarse spre Ellis şi îi spuse pe un ton hotărît:

– Dacă cineva îţi mai spune ceva care te face să te simţi prost sau dacă se mai ia cineva de tine, vreau să mi-l spui mie.

Cuvintele şi tonul lui o enervară la culme pe Ellis. Cine o credeau ei? Unul o jignea, iar celălalt vorbea de parcă ea era proprietatea lui. Se săturase să tot fie folosită şi mai bine ar fi murit decît să permită unui alt bărbat să se creadă proprietarul ei, aşa cum o considerase fostul ei bărbat.

Îi dădu drumul lui Bryce lăsîndu-l ca un fraier în mijlocul barului, după care plecă. Dacă voiau să se bată, n-aveau decît, se gîndea ea.

Bryce o urmă cîteva minute mai tîrziu şi încercă să-i vorbească însă ea nu voia nici să-l mai vadă nici să vorbească cu el. Considera că făcuse o greşeală numindu-l prietenul ei.

– Ce naiba ai? o întrebă Bryce după ce cîteva încercări de ale lui de a vorbi cu ea eşuară. Ellis continua să-l ignore comportîndu-se de parcă el n-ar fi existat şi asta începuse să-l enerveze la culme.

Ellis aşteptă ca Tug să-i pună pe tavă cîteva beri şi nu răspunse. Cînd plecă să ducă berile la mese, Bryce se ţinu după ea spunînd:

– Întotdeauna mi-ai vorbit fără probleme. Nu-mi spune că ţi s-a făcut ruşine de mine aşa dintr-o dată.

Ellis se opri la o masă din mijlocul încăperii şi puse sticlele pe masă fără să-i răspundă.

– La naiba, Ellis. Parcă ne înţelesesem că sîntem prieteni, spuse el destul de tare ca să-l audă toată lumea de acolo. Doi prieteni vorbesc unul cu celălalt şi nu se comportă aşa cum te comporţi tu.

– Ei bine, ţi-am spus că nu ştiu prea multe despre prietenie, spuse ea trecînd repede pe lîngă el şi îndreptîndu-se din nou spre locul de

unde lua sticlele de băutură. Ştiu sigur însă că un prieten nu este proprietarul celuilalt.

– Proprietar? întrebă el uimit. Fata asta o să mă scoată din minţi, îşi spunea el.

– Da, proprietar, spuse ea privindu-l încruntată. Ca şi cum celălalt ar fi vreun cîine sau o vacă.

– Despre ce naiba tot vorbeşti?

Ellis avea pregătite vreo cîteva vorbe usturătoare pentru el însă, uitîndu-se în jur, observă că toată lumea din bar îi privea. Se întoarse spre uşa ce dădea spre magazie, o împinse şi ieşi din bar urmată bineînţeles de Bryce. Cum se văzu singură cu el îşi dădu drumul la gură.

– Vorbesc despre ceea ce aţi făcut, tu şi Reuben. M-aţi făcut să mă simt un obiect din proprietatea voastră, spuse ea răstit şi gesticulînd. Nu am nevoie să-mi iei tu apărarea şi să te comporţi ca un cocoş ce-şi păzeşte găinile. Lumea a început deja să vorbească că eu mă culc cu tine. Şi ca să le întărească convingerile, vii şi tu şi te comporţi ca şi cum eu ţi-aş aparţine... Următorul lucru pe care ştiu că-l vei face este că o să mă plesneşti în faţa tuturor, doar aşa ca să le arăţi că, într-adevăr, tu eşti proprietarul meu.

Bryce era uimit... incapabil să mai vorbească... jignit... enervat. Primele ei acuzaţii, hai, mai treacă-meargă le-ar fi găsit contraargumente, dar

ultima ei acuzaţie era strigătoare la cer. Cum putea ea oare să creadă că el...

– Să te plesnesc? întrebă el. Încă spera că o înţelesese greşit. Să te plesnesc? Eu? întrebă el ridicînd vocea. Nu am lovit niciodată o femeie. Nici chiar pe sora mea. Niciodată. Nu am putut, nu pot şi nu voi putea să lovesc niciodată o femeie.

Bryce se opri şi o privea cu atenţie încercînd să vadă ce era în sufletul ei. Groaza i se citea în privire.

Văzu pe chipul ei amestecate durerea, frica şi mînia. Durerea şi regretul i se citeau în privire. Bryce o mîngîie pe obraz dorind parcă să înlăture durerea pe care i-o provocase lui Ellis celălalt bărbat.

– Te bătea? o întrebă el încet, nevenindu-i să creadă şi neputînd să înţeleagă cum ar fi putut un bărbat să lovească o fată ca Ellis. Cum ar fi putut un bărbat oricît de monstru ar fi fost să lovească o fată frumoasă ca un înger şi cu o faţă atît de inocentă ca a lui Ellis. Soţul tău? Te bătea? o întrebă el din nou.

– Nu, spuse ea copleşită de bunătatea şi blîndeţea lui. Nu. El nu mă bătea... Mă mai plesnea din cînd în cînd. Numai cînd era beat, adăugă ea peste puţin timp.

– Îmi pare rău, Ellis, spuse el. Asta era tot ce

putea spune. Avea o multitudine de emoţii şi sentimente însă numai părerea de rău a putut-o exprima. Ştia că astfel de brute existau, însă el nu voise parcă să le vadă.

– Nu trebuie să-ţi pară rău, spuse ea. De ce să-i pară lui rău? se gîndea ea, apoi spuse cu voce tare: Nu ai ridicat un singur deget asupra mea, totuşi mă aşteptam s-o faci după ce te-am scos din sărite de cîteva ori.

– Eu? Nu aş putea niciodată să ridic mîna asupra ta, spuse el, oarecum supărat că ea îl credea în stare de aşa ceva. De ce aş face-o?

– Ei bine, pentru că după cum ai observat, eu am un temperament cam aprins, spuse ea pe un ton serios. Şi după cum cred că ai observat, tu reuşeşti mereu să mă enervezi.

– Nu o fac intenţionat, spuse el.

Ellis se îndoia de asta însă se hotărî să nu mai comenteze. Din momentul în care-l cunoscuse şi pînă acum nu a putut niciodată să ştie care este reacţia lui la spusele ei sau la felul ei de a fi. Nu putea să prevadă nici un gest sau o reacţie de-a lui. Era pur şi simplu imprevizibil. Rîdea atunci cînd ar fi trebuit să ţipe şi era amabil şi blînd atunci cînd ar fi trebuit să fie mînios.

O surprinsese din nou atunci cînd îi luă capul în mîini. Respiraţia i se oprise în gît. Bryce îşi aplecă capul şi o sărută încet pe fiecare obraz

după care îi atinse buza de jos. Ellis se cutremură, iar inima începu să-i bată cu putere. Bryce făcu acelaşi lucru cu buza de sus. Îi atinse uşor buzele cu limba dorind parcă să le simtă gustul după care o sărută apăsat.

Ellis închise încet ochii. Uită parcă toate suferinţele îndurate în trecut. Nu trăia decît prezentul.

Bryce reuşise să o readucă la viaţă şi să scoată la suprafaţă tot ceea ce avea ea mai frumos. Ca un artist, el îşi crease senzaţii pe care ea nu credea că le va trăi vreodată. Braţele lui îi cuprinseră mijlocul. Intuiţia îi spunea că era liberă să-l accepte sau să-l respingă. Alese prima variantă.

Bryce îi auzea inima bătînd şi îi simţea parcă presiunea sîngelui. Fiecare muşchi şi fibră ale lui Ellis erau încordate. Totuşi ea se lăsase toată în voia lui. Bryce o strîngea cu putere simţindu-i sînii rotunzi lipindu-se de pieptul lui. El era originea unei noi puteri ce se năştea în trupul ei şi martor la debutul sexualităţii ei. Ellis începuse să-şi mişte mîinile, explorînd trupul lui frumos, înalt şi atletic. Mîinile lui făceau acelşi lucru. Atingeau şi mîngîiau fiecare părticică a corpului ei. Atingerea lui o făcea să simtă o imensă plăcere, necerînd nimic în schimb. Ellis nu mai raţiona. Nici măcar nu-şi dădu seama şi nu se împotrivi cînd el o împinse spre perete, imobilizînd-o. Sărutările lui dulci şi

blînde o duseseră parcă într-un tărîm de vis, de unde nu mai voia să plece niciodată.

– Ai încredere în mine? o întrebă el deodată. Bryce era peste măsură de fericit căci în momentul în care ea deschise ochii, pasiunea i se putea citi acolo cu uşurinţă.

Dacă avea încredere? Ellis era practic la picioarele lui. El ar fi putut face orice cu ea în momentul acela. Ar fi putut să o jignească, să o bată. Dar, nu. Ellis ştia că Bryce o va proteja şi o va preţui aşa cum se cuvine şi nu-i va face niciodată vreun rău.

– Da, spuse ea, înecată de emoţie. Da, am încredere în tine.

– Atunci crede-mă că nu-ţi voi face rău niciodată, spuse el dorind cu ca ea să-l creadă şi dorind-o cu disperare. Îi examina cu atenţie trăsăturile frumoase ale chipului cînd, deodată, îşi dădu seama că este îndrăgostit de ea şi asta nu din cauză că ea avea nevoie de el, ci tocmai invers. Tocmai pentru că ea nu avea nevoie de el aşa cum aveau celelalte femei nevoie de un bărbat.

El ar fi putut să o protejeze, ar fi putut să vegheze ca nimic rău să nu i se întîmple, ar fi putut să facă toate acele lucruri pe care un bărbat ar trebui să le facă pentru o femeie. Însă el ştia că Ellis era o fată puternică şi nu slabă ca

celelalte femei. Fără tată, fără mamă, căsătorită la cincisprezece ani cu un bărbat care o bătea şi Dumnezeu ştie ce alte suferinţe mai îndurase în viaţa ei, suferinţe de care nu-i spusese încă, şi totuşi ea era o fată puternică, hotărîtă şi ambiţioasă. Ellis putea să aibă singură grijă de ea. Viaţa ei îi aparţinea. Bryce nu ştia încă cum, dar voia să o facă să-i împărtăşească toate suferinţele îndurate, să-i spună totul despre ea.

– Dacă vrei să-mi spui ceva, spune-mi. Oriunde şi oricînd vei vrea să-mi spui ceva eu te voi asculta. Vreau să ştiu tot de gîndeşti şi tot ce simţi, spuse el mîngîindu-i părul.

Ellis îşi pusese toată încrederea în el şi simţi deodată nevoia să-i spună totul, să fie sinceră cu el.

– Vreau să stai departe de Reuben Evans, spuse ea hotărît.

Surprins, Bryce se îndepărtă puţin de ea.

– Te-a jignit intenţionat pentru a ajunge de fapt la mine, spuse el. De data aceasta este şi treaba mea.

– Nu m-a jignit. Şi atîta timp cît va continua să mă facă „ţărancă" este şi treaba mea, spuse ea. Nu dorea sub nici o formă ca Bryce să fie rănit din cauza ei.

– Vrei să stau cu mîinile-n sîn şi să-l las să te jignească? Pentru că ştiu că asta a făcut, spuse el

împotrivindu-se ideii ei din toate puterile.

– Da, spuse ea. Numai cînd te face pe tine „ţăran", atunci va fi treaba ta. Pînă atunci nu este.

– Bine, spuse el cu greutate. Cu o singură condiţie...

– Aşa fac prietenii? întrebă ea. Îşi pun condiţii?

– Da, cîteodată.

Ellis îşi închipuise că prietenii sînt prieteni aşa, pur şi simplu, şi nu cu anumite condiţii. Însă multe din închipuirile ei se dovediseră greşite, aşa că-şi închipui că s-a înşelat şi de această dată. În afară de asta, Bryce stătea atît de aproape de ea, lumina din ochii lui era atît de intensă, iar buzele lui atît de ademenitoare, încît nu-l putea refuza.

– Ce condiţie?

– Fă-mi onoarea şi dansează cu mine, astăzi, de ziua ta.

Era cea mai frumoasă condiţie ce i se pusese vreodată. Totuşi...

– Nu ştiu să dansez, spuse ea plecînd ochii. Ştia că o fată ar fi trebuit să danseze, aşa cum ar fi trebuit să ştie să gătească şi să coasă. Trăsese şi ea cu ochiul la fetele din Stony Hollow. Ele ştiau să danseze şi să flirteze cu băieţii mai înainte de a şti să gătească şi să coasă. Ellis însă nu fusese învăţată aşa.

– Ba ştii să dansezi, îi spuse el. Mi-ai spus odată că eşti destul de mare să faci orice în afară

să mori de bătrîneţe.

– Mă refeream la lucruri importante: să-mi cîştig existenţa şi să mă descurc singură.

– Lucruri importante? o întrebă el. La naiba, Ellis! În lumea asta nimic nu e mai important decît să ţii în braţe o fată frumoasă, să o ţii foarte aproape de tine, uite-aşa, şi să o faci să se mişte pe o muzică bună. Să te mişti tu şi ea în acelaşi fel.

– Crezi că dacă tu eşti prietenul meu mă poţi învăţa să dansez?

– Nimic nu m-ar face mai fericit.

Capitolul 8

Odată cu mulţi ani în urmă, Effie Watson primise de Crăciun o cutie cu ciocolată scumpă de la fratele ei. Pusese cutia deschisă pe masa din bucătărie pentru ca fiecare copil să i o bucată. Pentru Ellis asta însemna prietenie. Prietenia este un fenomen ciudat, se gîndea ea. Se părea că atunci cînd îţi faci un prieten asta atrage după sine şi alţi prieteni. Asta se întîmplase cu ea. Prietenia cu Bryce făcuse ca mulţi prieteni de-ai lui să-i devină şi ei prieteni. Astfel, în scurt timp Ellis ajunse să cunoască jumătate din orăşelul Webster, căci slavă Domnului, Bryce avea mulţi prieteni.

Ea căpătă astfel o popularitate la care nu se aştepta. Familia LaSalle era favorita orăşelului. Toată lumea îi aprecia şi-i îndrăgea. Ştiind că Ellis este o prietenă de-a lor toată lumea o saluta şi o întreba de sănătate, lucru ce o măgulea peste măsură.

Ellis era foarte fericită. Şi cine n-ar fi fost în locul ei? Lumea îi zîmbea şi-i vorbea prieteneşte. Se simţea acceptată cu bunăvoinţă de acea comunitate de oameni.

– Ce naiba, băiete? se plînse Wilbur Jordan, un client ce stătea la o masă în fundul încăperii. Încerci de o lună să înveţi biata fată să facă cîţiva paşi de dans. Mă mir că mai poate să meargă şi să servească la mese după ce o calci atîta pe picioare.

Era într-o sîmbătă după-amiază, iar barul era aproape gol, exceptînd cîţiva oameni ce veneau de obicei aici, mai mult să bîrfească decît să bea. Plecau însă repede fără să consume cine ştie ce. Bryce devenise acum unul dintre aceştia. Se oprea la bar în fiecare sîmbătă după-amiază, după ce ieşea de la lucru, sub pretextul că îi dă lui Ellis o altă lecţie de dans.

Auzindu-l pe Wilbur se opri, clipi de cîteva ori, după care se întoarse opărit spre el.

– Nu o calc pe picioare, spuse el hotărît. De fapt, cred că acum dansez mai bine ca niciodată.

Nu cu mult timp în urmă, Ellis s-ar fi simţit ofensată de cuvintele lui, ştiindu-se din nou obiect de dispută. Acum se schimbase. Apropierea fizică şi psihică dintre ea şi Bryce conta mai mult decît cîţiva paşi de dans. În afară de asta chiar învăţase să danseze şi devenise mai încrezătoare în ea şi în ceilalţi oameni.

Plecase din Stony Hollow cu speranţa că nu va muri de foame pînă se va putea întoarce. Acum avea deja jumătate din suma care îi trebuia, avea o slujbă, avea prieteni, se simţea liberă şi îşi dăduse seama că putea supravieţui şi în afara orăşelului în care crescuse.

– Dacă crezi că tu ştii mai bine decît mine, vino şi arată-i tu, spuse Bryce. Deşi eşti cam bătrîn, sper să te ţină puterile, că oasele nu ţi s-au înmuiat de tot.

– Am să-ţi înmoi eu oasele, băiete, tună Wilbur ridicîndu-se de la masă şi venind pe micuţul ring de dans. Ceea ce vreau să ştiu este unde naiba ai învăţat să ţopăi şi să dai din mîini aşa. Unde au trăit părinţii tăi înainte să se mute aici? În Virgina de Vest?

Bryce se strîmbă şi clătină din cap.

– Rîzi tu acum, dar în curînd vei înţepeni de tot şi îţi vei îneca amarul în băutură.

Se întoarse apoi spre Ellis, îi luă mîna şi i-o sărută încet şi senzual. Privirile li se întîlniră şi

zîmbeau fericiţi. Bryce îi zîmbea în felul lui bine cunoscut şi-i făcea inima să-i bată cu putere, reacţie care începuse să-i placă. Privirea lui o ducea pe un tărîm de vis, un tărîm pe care nu spera să ajungă vreodată. Ceea ce simţea ea nu putea fi exprimat şi descris în cuvinte. O făcea să dorească atingerea lui din ce în ce mai mult.

Fiecare muşchi al ei se încordase la maximum cînd Bryce i-o încredinţă lui Wilbur, spunîndu-i:

– Ia-l încet, Ellis. Este bătrîn.

– Îngîmfatule, spuse bătrînul gentleman, luînd în mîna lui osoasă pe cea a lui Ellis. Cînd eu mă întîlneam şi invitam fetele la dans tu erai un mucos mic care alerga şi se ascundea de ruşine sub fustele mamei. Trebuie să ştii să te porţi cu o astfel de fată, spuse el luînd o poziţie de dans şi încercînd să zîmbească strengăreşte. O trase apoi brusc spre el spunînd: Fata asta are ceva putere, nu o poţi azvîrli dintr-un colţ în altul al ringului de dans. Stă bine pe picioare, mai spuse el începînd să danseze. Ellis, prea uimită să facă sau să spună ceva, începu şi ea să se mişte după paşii bătrînului, care adăugă: Este o fată cum rar mai găseşti.

Rotire, rotire, pas, rotire, pas. Bătrînul dansa şi-i zîmbea lui Ellis, care la rîndul ei prinse repede mişcările. Se gîndi atunci că bătrînul Wilbur dansează mai bine decît Bryce. Mai mult, era un

învăţător mai bun. În curînd Ellis se mişca la fel de repede ca şi el. Ringul de dans era numai al lor.

Ellis zîmbea. Imaginea ei zîmbind era rară şi-ţi tăia respiraţia. Această imagine devenise pentru Bryce la fel de vitală ca şi respiraţia sau bătăile inimii. Este prea serioasă, de aceea nu zîmbeşte prea des, se gîndea el. Munceşte şi se îngrijorează prea mult.

Privind-o dansînd, Bryce şi-ar fi vîndut şi sufletul să afle ce gîndea ea în acel moment, ce se petrecea în sufletul ei, să dea naştere acolo altor sentimente: de dragoste, fericire, siguranţă şi mulţumire. Ştia că ea suferise mult.

Ceea ce-l frămînta cel mai mult era faptul că o surprindea cîteodată stînd pe gînduri cu o tristeţe nemărginită întipărită pe faţă. Asta îi sfîşia inima. Nu suporta să o vadă aşa. Ar fi vrut atunci să o întrebe ce are, de ce este tristă. Îşi amintea apoi că trebuia să o ia cu încetul, că în acel moment ea ar fi crezut că se bagă iarăşi unde nu-i fierbe oala şi că se amestecă în treburile ei.

Trecuseră cîteva săptămîni bune de cînd se văzuseră prima oară. Zi de zi observa bucuros că Ellis zîmbeşte mai des. Avusese grijă să se abţină să-i pună întrebări care-l frămîntau atît, dar care ştia că o deranjează. Avea grijă să nu pară prea insistent, dar nici prea dezinteresat.

Rezista cu greu tentaţiei de a o atinge. Îl

atrăgeau frumuseţea şi blîndeţea ei, parfumul pielii ei fine. Se gîndea că atingînd-o va schimba oarecum puritatea şi frumuseţea ei perfectă. În ciuda faptului că fusese căsătorită şi acum era văduvă, Bryce sesizase faptul că Ellis nu avea experienţă, că era pură şi inocentă.

Oh, pofta de a o atinge îl cuprinse iarăşi. Privind-o cum dansează cu Wilbur îşi amintea cum se lipea foarte strîns de el atunci cînd se sărutau şi voia parcă să se contopească cu el, să devină una şi aceeaşi persoană. Pofta de a o atinge creştea cu fiecare minut, cu fiecare secundă.

– Vezi, băiete? strigă Wilbur. Aşa se face. Nu e mare lucru. Fătuca asta e un talent înnăscut şi uşoară ca un fulg.

Ellis radia de fericire cînd îl auzi pe Wilbur lăudînd-o. Acesta din urmă mai adăugă:

– În plus, este mai frumoasă ca o zi de primăvară. N-am mai văzut niciodată o fată aşa de frumoasă.

Bătrînul nu era singurul care făcea această remarcă. Bryce dădu din cap afirmativ, apoi se ridică de la masă de unde-i privise dansînd. Deşi ştia că nu are de ce, era gelos.

– E timpul să mi-o dai pe Ellis, spuse Bryce. Bernice te va jupui de viu dacă intră şi te vede privind-o aşa pe Ellis.

– Care Bernice? întrebă Wilbur, continuînd să

o privească pe Ellis.

– Soţia ta, cine altcineva? Sau nu mai ştii că eşti căsătorit? Să nu mai spun că o făceai cu puţin timp înainte grasă, urîtă foc, neîndemînatică şi aş putea continua.

– Am să-i spun că tu ai numit-o aşa, îl ameninţă Wilbur, nesimţindu-se deloc ofensat de faptul că Bryce o descrisese aşa pe cea care-i fusese soţie de o veşnicie. După cîte o cunosc îţi va înmuia zdravăn oasele.

Bryce zîmbi. Bernice Jordan era considerată „bunicuţa: orăşelului. Toţi o cunoşteau. Era o femeie miloasă şi iubită de toţi.

– Am să-i spun că minţi.

Wilbur se întorsese la masa lui rîzînd răguşit.

– Bernice nu este grasă, spuse Ellis supărată şi încruntată. Şi în mod sigur nu este urîtă, adăugă ea hotărît.

– Şi împleteşte nişte şosete minunate, spuse Bryce neluînd în seamă lipsa de umor a lui Ellis, luînd-o în braţe şi pregătindu-se de un nou dans. Urma un blues romantic care se dansa încet şi senzual.

– Trebuie să mă întorc la treabă, spuse Ellis. Şi nu ar trebui să vorbeşti aşa de urît despre Bernice. Ea este ce mai amabilă...

– Glumeam, Ellis, o întrerupse el. O cunosc de cînd eram copil.

Ducîndu-se la tejghea, Ellis se întoarse spre el. Bryce îşi dădu seama că Ellis se prefăcuse numai că e supărată. Încă nu este totul pierdut pentru ea, se gîndi el. A început să ştie de glumă.

– Te crezi isteaţă, nu? o întrebă el, străduindu-se să nu zîmbească.

– Da, să trăiţi. Sînt isteaţă. Sînt mai isteaţă decît tine, oricum.

– Ce vrei să spui? spuse el aşezîndu-se pe un scaun, în timp ce Ellis spăla nişte pahare. Ia spune! Ce vrei să spui? Mai isteaţă decît mine?

– Da. Tu eşti neserios.

– Eu? întrebă Bryce care iniţial vru să nege. Apoi se răzgîndi. Ei bine, poate sînt puţin neserios.

– Puţin? Faci complimente tuturor femeilor care trec prin faţa ta: lui Looty, lui Bernice, lui Anne, mie, bietei doamne Elliot de la staţia de benzină şi Dumnezeu ştie cui altcuiva.

– Nu flirtez cu Anne. Buck m-ar ucide, minţi el ca să vadă reacţia ei.

Ellis era uimtă.

– Vrei să negi pînă la urmă şi faptul că flirtezi cu mine? îl întrebă ea.

– Cu tine flirtez. Flirtez cu toate fetele sau femeile de la care vreau ceva. Asta face parte din farmecul meu.

– Ce vrei să obţii de la mine? îl întrebă ea, încruntîndu-se.

o privească pe Ellis.

– Soţia ta, cine altcineva? Sau nu mai ştii că eşti căsătorit? Să nu mai spun că o făceai cu puţin timp înainte grasă, urîtă foc, neîndemînatică şi aş putea continua.

– Am să-i spun că tu ai numit-o aşa, îl ameninţă Wilbur, nesimţindu-se deloc ofensat de faptul că Bryce o descrisese aşa pe cea care-i fusese soţie de o veşnicie. După cîte o cunosc îţi va înmuia zdravăn oasele.

Bryce zîmbi. Bernice Jordan era considerată „bunicuţa: orăşelului. Toţi o cunoşteau. Era o femeie miloasă şi iubită de toţi.

– Am să-i spun că minţi.

Wilbur se întorsese la masa lui rîzînd răguşit.

– Bernice nu este grasă, spuse Ellis supărată şi încruntată. Şi în mod sigur nu este urîtă, adăugă ea hotărît.

– Şi împleteşte nişte şosete minunate, spuse Bryce neluînd în seamă lipsa de umor a lui Ellis, luînd-o în braţe şi pregătindu-se de un nou dans. Urma un blues romantic care se dansa încet şi senzual.

– Trebuie să mă întorc la treabă, spuse Ellis. Şi nu ar trebui să vorbeşti aşa de urît despre Bernice. Ea este ce mai amabilă...

– Glumeam, Ellis, o întrerupse el. O cunosc de cînd eram copil.

Ducîndu-se la tejghea, Ellis se întoarse spre el. Bryce îşi dădu seama că Ellis se prefăcuse numai că e supărată. Încă nu este totul pierdut pentru ea, se gîndi el. A început să ştie de glumă.

– Te crezi isteaţă, nu? o întrebă el, străduindu-se să nu zîmbească.

– Da, să trăiţi. Sînt isteaţă. Sînt mai isteaţă decît tine, oricum.

– Ce vrei să spui? spuse el aşezîndu-se pe un scaun, în timp ce Ellis spăla nişte pahare. Ia spune! Ce vrei să spui? Mai isteaţă decît mine?

– Da. Tu eşti neserios.

– Eu? întrebă Bryce care iniţial vru să nege. Apoi se răzgîndi. Ei bine, poate sînt puţin neserios.

– Puţin? Faci complimente tuturor femeilor care trec prin faţa ta: lui Looty, lui Bernice, lui Anne, mie, bietei doamne Elliot de la staţia de benzină şi Dumnezeu ştie cui altcuiva.

– Nu flirtez cu Anne. Buck m-ar ucide, minţi el ca să vadă reacţia ei.

Ellis era uimtă.

– Vrei să negi pînă la urmă şi faptul că flirtezi cu mine? îl întrebă ea.

– Cu tine flirtez. Flirtez cu toate fetele sau femeile de la care vreau ceva. Asta face parte din farmecul meu.

– Ce vrei să obţii de la mine? îl întrebă ea, încruntîndu-se.

– Mama obişnuia să-mi spună că nu este politicos să ceri cuiva o bomboană. Îmi spunea că era mai bine să aştept pînă cînd acel cineva mi-o oferea fără să i-o cer.

Ellis avea sentimentul că aceste cuvinte ale lui aveau o semnificaţie ascunsă şi ştia că se va enerva sau supăra dacă va merge pe linia asta. Aşa că schimbă subiectul.

– Dar cu Anne flirtezi. Ea însăşi mi-a spus asta.

– Nu-i adevărat.

– Nici chiar în acea noapte cînd ai rugat-o să mă lase să locuiesc la voi? îl întrebă ea iscoditoare.

Bryce înghiţi în sec. Nu se aştepta la o astfel de întrebare din partea ei.

– Aia... aia a fost un început de... Dar de cînd ştii tu de treaba asta? o întrebă el uimit.

– De cîteva săptămîni.

„Şi încă mai vorbeşte cu mine!", se miră Bryce.

– Am venit odată de la serviciu şi am văzut-o ducînd lemne de foc în casă, explică Ellis, căci Bryce o privea tăcut. Probabil că nu-şi dăduse seama cît era ceasul căci uitase să ascundă lenjeria pe care o scosese special pentru mine.

– Şi ce ţi-a spus?

– Mi-a spus că ai venit şi ai început să baţi la uşă pe la miezul nopţii, rugînd-o să găzduiască în casă o fată pe care ai cunoscut-o la bar.

– Cred că am rugat-o să găzduiască o fată frumoasă pe care am cunoscut-o la bar, interveni el, tachinînd-o din nou, sperînd ca ea să se oprească aici.

Ellis nu se lăsă păcălită, aşa că, continuă:

– Cînd ea nu a fost de acord să primească în casă o străină pe care nu o mai văzuse niciodată, mi-a spus că ai început să o iei cu binişorul, să-i faci complimente, pînă ai făcut-o să spună „da".

– Am luat-o cu binişorul şi i-am făcut complimente? Aşa ţi-a spus? Cum Ellis încuviinţă, continuă: Ei bine, nu-i adevărat. M-am umilit şi i-am promis că voi spăla vasele tot restul vieţii mele. O dată ea, o dată eu, bineînţeles.

Ellis izbucni în rîs căci nu se mai putu abţine. Era cel mai glumeţ bărbat pe care-l cunoscuse şi Dumnezeu ştia că ăsta era unul din motivele pentru care îl iubea.

Îl privea cu altfel de ochi, de parcă atunci îl vedea pentru prima oară. Îl iubea oare cu adevărat?

Mai auzise ea de dragoste. Ştia ce înseamnă să iubeşti şi ce înseamnă să nu iubeşti şi să nu ai încredere în oameni. Era sentimentul cel mai bun şi cel mai rău dintre toate. Dragostea putea fi incredibil de minunată, dar şi extrem de dureroasă, putea fi o binecuvîntare dar şi un blestem, ceva din cauza căruia puteai să mori, dar şi ceva

care dădea un sens vieţii.

Dar îl iubea cu adevărat pe Bryce? Tot ceea ce ştia era faptul că dacă el i-ar fi întors spatele şi ar fi plecat, ar fi luat cu el o mare parte din ea, o parte pe care ea încercase dintotdeauna să o facă să dispară gîndindu-se că nu este importantă. O parte care includea siguranţa, inteligenţa şi libertatea ei.

Toată viaţa luptase împotriva degradării şi disperării. Fiind un copil din flori, fusese privită ca o ruşine a orăşelului. Numai ea credea că viaţa ei valora ceva. Nimeni altcineva. Doár ea credea că existenţa ei are un scop. Existaseră şi zile cînd nici ea nu mai avea încredere în propria-i persoană. Existaseră şi zile cînd viaţa ei nu o mai interesa...

O interesa însă Bryce. Respectul şi consideraţia lui făcuseră să renască încrederea în ea şi o făcuse să-şi dea seama de adevărata ei valoare. Blîndeţea şi amabilitatea lui îi reînviase speranţa şi curajul. Căldura sufletului lui şi felul lui de a fi îi încălzise sufletul, inima şi mintea. El devenise o parte integrantă şi indispensabilă a lor.

– Chiar i-ai promis lui Anne că o să speli vasele din cauza mea? îl întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– M-am şi umilit implorînd-o să te primească. Asta reprezenta un mare sacrificiu pentru el.

Bryce ţinea capul în jos uitîndu-se la paharul pe jumătate plin cu bere, dîndu-i astfel timp lui Ellis să se simtă vinovată, să simtă remuşcări şi să-i arate recunoştinţa ei. Cum ea nu-i răspundea în nici un fel, ridică privirea spre ea. O anume blîndeţe şi recunoştinţă se citea pe faţa lui Ellis, iar în ochii lui se afla o lumină binecunoscută care-i făcea inima să tresare. Muşchii i se relaxară dintr-o dată. Totuşi, aceeaşi luminiţă strălucea în ochii ei şi cînd era supărată sau enervată. O transpiraţie rece îi trecu prin corp. Dacă era supărată pe el? Dar nu. Nu era.

– Nu eşti supărată, spuse el. Cum de s-a întîmplat asta?

– Anne mi-a spus că nu am de ce să fiu, spuse simplu Ellis. Îi luă paharul gol din faţă întrebîndu-l din priviri dacă mai doreşte unul. Cum el clătină din cap, continuă: Anne mi-a spus că i-ai făcut o favoare, că se simţea nesigură şi neliniştită din cauza sarcinii şi din cauză că, la o adică, cînd va veni momentul să nască nu avea nici o femeie pe o distanţă de cîteva mile. Mi-a spus că eu am reuşit să o liniştesc.

Ellis nu-l liniştea însă deloc pe Bryce. La fel ca şi în acel moment, de cîte ori se afla în preajma ei, muşchii îi erau încordaţi la maximum şi simţea o plăcere imensă doar privind-o, dorind însă în acelaşi timp să o atingă.

Nedîndu-şi seama de efectul pe care îl avea asupra lui Bryce, Ellis îşi dădu păru pe spate, băgă mîinile în buzunarele blugilor şi continuă:

– Bineînţeles, ştiam că Anne spune asta doar din amabilitate. Este o femeie foarte drăguţă, însă i-am spus că nu pot rămîne decît dacă îmi dă ceva de făcut. Nu puteam să stau degeaba. Ne-am înţeles asupra atribuţiilor mele şi apoi... Ellis ezită o clipă, amintindu-şi parcă cu plăcere de ceva... Apoi am luat ceaiul împreună, în bucătărie, şi am stat de vorbă. Nu am mai făcut niciodată asta.

– Ce n-ai mai făcut? N-ai mai băut ceai?

– Nu. Să stau de vorbă cu o altă femeie aşa cum am stat cu Anne.

– Vorbărie de femei. Nici măcar nu mă interesează ce aţi vorbit.

– Minţi. Ştiu că mori de curiozitate să ştii despre ce-am vorbit, spuse ea, zîmbindu-i strengăreşte.

Pentru o secundă Bryce se gîndi să o întrebe despre ce au vorbit căci era într-adevăr curios, însă se hotărî să se abţină şi zîmbi.

– Probabil că aţi vorbit despre tot felul de prostii.

– Da, tot felul.

Bryce dădu paharul peste cap. Nu mai suporta să o privească. Ardea tot de dorinţă. La

naiba! Chiar era pe cale să-şi piardă minţile? se întrebă el. Ea îl dorea. Era sigur de asta. El o dorea. Era foarte simplu. Dar de ce nu se întîmpla o dată minunea?

– Cred că e mai bine să plec, spuse el deodată, căci simţea nevoia să se răcorească.

Dacă o altă fată l-ar fi privit aşa cum o făcea Ellis, ar fi aşteptat să iasă de la lucru şi-ar fi invitat-o la film. Ar fi sărutat-o acolo în neştire, după care ar fi condus-o acasă şi-ar fi făcut dragoste. Oare va mai aştepta el să facă acelaşi lucru cu Ellis?

– Mai ai mult de lucru la dulapul ăla la care lucrezi? îl întrebă ea ştiind că atunci cînd nu este la serviciu şi nici ea la bar, Bryce trebăluieşte prin casă.

– Da, dar am să-l termin repede, spuse el căutîndu-se prin buzunare de parcă pierduse ceva. Plăti ceea ce consumase şi o întrebă: Astă seară lucrezi pînă tîrziu?

Ellis luă banii. De multe ori avusese ocazia să-şi dea seama că Bryce nu era un băutor înfocat. Una sau două beri şi atît. Asta o făcea extrem de fericită.

– Da sau nu? o întrebă el privind-o cu atenţie.

– Ce?

– Lucrezi sau nu pînă tîrziu?

– Ăă... nu. Tug nu are nevoie de mine pînă

tîrziu, spuse ea amintindu-şi că nu fusese prea încîntată de asta. Nopţile de sîmbătă însemnau mai mulţi bani în buzunar. În seara asta nu cîştigase însă aşa de mult. Exista totuşi un avantaj. Poate după cină o să-mi arăţi şi mie dulapul pe care l-ai făcut.

Faptul că Ellis avea liber în seara aceea însemna că nu mai trebuia să vină din nou în oraş, nu mai trebuia să-şi petreacă seara aşteptînd ca Reuben Evans să-şi facă şi el apariţia. Nu ar fi fost nevoit să o vadă pe Ellis plimbîndu-se printre atîţia bărbaţi.

– Da, bineînţeles, îi răspunse el. Ne vedem mai tîrziu.

Ellis îl privi cum pleacă.

Atunci cînd o fată creşte şi devine femeie îşi dă seama de anumite lucruri. Erau anumite lucruri pe care trebuia să le ia în seamă. Ei bine... Ellis era acum o femeie în toată firea.

Effie obişnuia să-i spună că Dumnezeu îţi dă, dar nu-ţi bagă şi-n sac. Ellis ştia ceea ce vrea şi de ce are nevoie. Şi ştia şi cum să obţină acel lucru.

Capitolul 9

Bryce nu fusese niciodată la fel de visător ca fratele său. Nu a dorit niciodată să ajungă o persoană importantă, nici să fie un erou şi să salveze omenirea. Pe lista lui de priorităţi nu se aflau maşinile sau vilele luxoase şi nici nu dorea să aibă un cont gras în bancă. Tot ceea ce-şi dorea era să poată petrece o zi hoinărind prin pădure, pescuind sau să stea toată ziua tolănit pe iarbă şi să privească norii pufoşi de pe cer.

Anne îl considera un aiurit, el se considera isteţ. Nu avea decît o singură viaţă, aşa că voia să se bucure de fiecare secundă. El considera că

Dumnezeu a făcut copacii, apa şi razele de soare pentru ca omul să se bucure de ele, să stea în mijlocul naturii şi nu închis toată ziua într-un birou.

Un bărbat nu poseda multe lucruri în viaţa sa. Nici el nu poseda prea multe. Chiar dacă nu deţinea lucruri materiale, considera că un om poate fi foarte fericit dacă iubeşte, dacă se simte iubit şi dacă găseşte un loc frumos unde să se stabilească.

– Nu e nimic deosebit, spuse Bryce păşind într-o cameră în care nu se aflau decît cei patru pereţi. Pe jos nu era nici măcar o carpetă. Casa era a lui. Aici se simţea acasă. Era singurul lucru pe care îl poseda cu adevărat. Dorea foarte mult ca această casă sărăcăcioasă să-i placă şi lui Ellis. Pot să mă laud, spuse el, că am construit-o cu mîinile mele. Nu e cine ştie ce, dar aici nu mă plouă, nu mă bate vîntul. Am să am cu ce să mă laud nepoţilor, atunci cînd voi fi bătrîn.

Ellis îi zîmbi, dar el nu observă. De fapt, nu se uitase la ea mai mult de şase ori în dimineaţa aceea. Fusese agitat tot timpul, abia dacă se atinsese de mîncare. Fusese de asemenea tăcut, ceea ce o îngrijora realmente pe Ellis.

După ce Bryce plecă, Ellis îşi omorî timpul strîngînd masa şi privindu-i pe Anne şi pe Buck. Aceştia spălau împreună vasele. De fapt făceau

totul împreună. Nu se despărţeau nici un pic, de parcă fiecare clipă petrecută împreună era inestimabilă.

I-a lăsat acolo chicotind şi a urcat la ea în cameră. Acolo Ellis se dezbrăcă de hainele cu care se dusese la serviciu şi-şi puse altele noi. De obicei asta o făcea repede. Odată îmbrăcată se pieptănă cu grijă şi se ciupi de obraz căci începea să devină din ce în ce mai emoţionată.

Îşi repeta în minte proverbul pe care i-l spusese Effie. Ştia deci că Dumnezeu nu-i va da pe tavă tot ce dorea. Trebuia să-l obţină singură. Pentru asta avea nevoie de înţelepciune şi noroc.

Bryce lăsase lumina aprinsă. Era deci un semn bun. O întîmpină zîmbind. În ciuda acestui fapt totul mergea parcă pe dos.

Era amabil şi vorbăreţ, îi arătă dulapul la care lucrase şi alte îmbunătăţiri pe care le făcuse, însă se vedea că era nervos. Se plimba de colo-colo şi abia dacă se uita la ea. Lui Ellis îi era astfel imposibil să se apropie la mai puţin de trei paşi de el.

– Nu este nevoie să aştepţi pînă îmbătrîneşti, spuse ea încet, căci era nesigură; nu ştia ce să spună. Ai făcut o treabă foarte bună. Poţi să începi să te lauzi de pe acum. Ai construit o casă măricică.

– Crezi? o întrebă el sincer.

– Da. Aş fi mîndră dacă casa asta ar fi a mea.

– Într-adevăr? La naiba! I se părea că întreţine o conversaţie între adolescenţi.

– Este mai frumoasă decît orice casă pe care am văzut-o. Cu excepţia aceleia a domnului Johnson, spuse ea, însă pentru a nu diminua efectul complimentului pe care tocmai i-l făcuse, continuă: A domnului Johnson este însă veche şi prea posomorîtă.

Bryce o privea cu o lumină lucindu-i în ochi.

– Cum s-a întîmplat de te-ai măritat cu tipul ăla? o întrebă el după ce se gîndi bine cîteva clipe. Nu era sigur că vrea să ştie, chiar ştia că nu era treaba lui. Nu-l interesa trecutul ei, ci numai viitorul. Voia să-şi petreacă tot restul zilelor alături de ea. De ce nu te-ai întors să locuieşti la bătrîna aceea despre care mi-ai povestit?

Bunica Yeager. După moartea lui Effie, Ellis se mutase la ea. Locuia ceva mai departe, în pădure. Nu era prea înstărită, toţi copiii plecaseră pe la casele lor, iar ea locuia singură. O primise pe Ellis în amintirea lui Effie care fusese mulţi ani singurul suflet care o mai vizita pe biata bătrînă.

Bunica Yeager avea puteri miraculoase. Putea vindeca orice şi oricînd. Mulţi se temeau de ea, inclusiv Ellis. Asta la început. După aceea se

ataşase şi avea încredere în ea, pentru că era singura care putea şi voia să aibă grijă de ea.

În cei trei ani cît au stat împreună, deşi Ellis o aprecia şi o stima, nu schimbaseră mai mult de cincizeci de cuvinte. Totuşi femeia îi dăduse de mîncare, o îmbrăcase şi o învăţase mii de miracole şi tehnici de vindecare a bolnavilor, inclusiv metoda pe care o folosise pentru a-i scădea febra lui Bryce şi pentru a-i trece tusea. Cînd Ellis împlinise vîrsta de paisprezece ani, Harlan Johnson bătuse la uşa bunicii, cerînd ajutor. Soţia lui era pe moarte şi nu ştia ce să facă să-i mai aline durerile pe care le simţea în tot corpul.

Bunica dorea la început să-i dea cîteva licori şi instrucţiuni verbale căci nu voia să-şi părăsească căsuţa. Cînd domnul Johnson insistă, implorînd-o şi spunîndu-i că nu va pleca de acolo fără ea, bunica i-o recomandă pe Ellis asigurîndu-l că ştie destul de multe taine ale vindecării.

– Bunica Yeager nu m-a mai primit înapoi, spuse simplu Ellis fără să simtă nici un pic de ranchiună la adresa bătrînei. Mi-a spus să nu mă mai întorc. Aveam deja paisprezece ani. Puteam să vînez şi să pescuiesc la fel de bine ca şi ea. Ştiam să gătesc, să sap, să cos foarte bine. Venise timpul să mă descurc de una singură.

Bryce păru furios cîteva clipe, deschise gura să spună ceva însă se răzgîndi şi rămase tăcut.

După cîteva momente o întrebă, abia reuşind să-şi ascundă furia:

– Şi de ce nu ai plecat? Puteai să pleci din casa acelui Johnson odată ce i-a murit soţia, nu-i aşa? De ce ai mai rămas?

Ellis ezită. Nu ştia dacă să-i spună adevărul sau să inventeze repede o minciună. Se hotărî să-i spună adevărul.

– Mi-a fost teamă, şpuse ea încet, plecîndu-şi ochii. Cum el nu spunea nimic iar ea era curioasă să-i vadă reacţia, ridică ochii şi-l privi din nou. Pe faţa lui nu se citea nimic. Nici furie, nici dezamăgire, nici milă. Nimic. Stătea doar acolo, în mijlocul camerei şi o privea.

– Nu eram fericită acolo, continuă ea, căci nu voia ca el să o dispreţuiască. Voia doar să-i explice decizia pe care a luat-o atunci. Voiam să plec. Intenţionam să fac asta... Între lucrurile pe care Effie le-a păstrat pentru mine se afla o scrisoare pe care mama i-o scrisese. Eu... obişnuiam să o citesc des. Iarăşi şi iarăşi. Din acea scrisoare mi-am dat seama că mama mea fusese o femeie pe cinste... Mama fusese aşa cum mi-o imaginasem eu. Bună şi blîndă. Ellis se opri şi ridică privirea spre cer, dorind parcă să găsească acolo curajul pentru a mărturisi îngrozitorul ei păcat. Într-o zi mi-a venit ideea să scriu rudelor mamei mele. Îmi imaginam şi credeam că ei nu

ştiu de existenţa mea, că poate mama a uitat să le spună despre mine sau să poate voia doar să le facă o surpriză. A fost o prostie din partea mea.

– Şi le-ai scris, nu-i aşa? o întrebă Bryce. Cum Ellis aprobă, continuă. Şi ce s-a întîmplat?

– Nici ei nu mă voiau, spuse ea atît de încet încît Bryce abia o auzi. Mi-au trimis o scrisoare plină de ură şi dispreţ, spunîndu-mi că sînt o impostoare şi că tot ce le-am scris în acea scrisoare era o minciună.

– Deci ai rămas la Johnson?

Ellis se plimba prin cameră tăcută şi incapabilă să-l mai privească.

– El îmi propusese asta chiar înainte să-i moară soţia. Spunea că va avea nevoie de cineva care să gătească şi să întreţină casa. Mi-a mai spus că nu puteam rămîne la el, după ce-i murea soţia, decît dacă mă căsătoream cu el, pentru că aşa cere legea. Ellis se opri, gîndindu-se cît anume să-i povestească din perioada cît fusese măritată. L-am amînat o perioadă, continuă ea, sperînd că rudele mamei mele... Se opri cîteva clipe. Apoi se părea că nu mai am altă alternativă. Mi-a... mi-a fost frică că voi muri de foame sau... de frig. Eu...

Deodată Ellis nu mai putu respira căci Bryce o luase în braţe şi o strîngea cu putere.

– Te doresc, Ellis. Şi nu vei muri niciodată de foame sau de frig. Voi avea eu grijă de asta. Îţi promit că nu vei mai fi nicidoată singură sau tristă. Nu voi mai permite nimănui să te rănească sau să te jignească cu ceva. Îi luă capul în mîini şi continuă. Nu vreau să mă laşi singur, Ellis. Vreau ca această casă să fie a ta. Vreau să mă laşi să o împărţim împreună. Să locuim aici împreună.

Spunînd asta, Bryce începu să o sărute în neştire. Se opri puţin să mai respire cînd, înainte să înceapă din nou, o auzi pe Ellis spunînd:

– Cred că să înebuneşti este mai rău decît să ai un copil.

– Ce-ai spus? o întrebă el stînd încă cu ochii închişi. Era nerăbdător să-i simtă din nou buzele.

– Planurile mele, îi şopti ea atingîndu-i buzele. Nu am plănuit niciodată să am un copil, însă nu mai suport.

– Despre ce vorbeşti? o întrebă el trezindu-se parcă dintr-un vis frumos.

– Despre copii, spuse ea, simţind acelaşi lucru.

– Ei bine, ce-i cu ei?

– Ei bine, nu am intenţionat să fac vreunul, deocamdată. Eu... era pe punctul să-i spună motivul, cînd el o întrerupse puţin surprins şi foarte amuzat.

– Ei bine, nici eu nu intenţionam să am unul pînă acum un minut, spuse el chicotind. Şi nu trebuie să mai discutăm aşa, în principiu: dacă da şi dacă nu, nu-i aşa?

Ellis îl aprobă, după care îşi puse capul pe pieptul lui.

– Nu mai suport, se plînse ea. Effie avusese dreptate. Cînd o femeie începea să dorească un bărbat, nu mai era nimic de făcut. Trăirile lăuntrice o făceau să se simtă slabă, să se frămînte şi să zacă într-un întuneric total. Sînt extrem de tulburată. Voi înnebuni cu siguranţă dacă nu vei fi al meu.

– Ştiu ce simţi, căci simt şi eu la fel, spuse el rîzînd şi strîngînd-o în braţe. O sărută lung apoi continuă: Sînt al tău la orice oră.

– Acum.

Bryce tresări de bucurie şi nerăbdare.

– Du-te sus. Între timp eu mai sting din luminile astea de jos, spuse el, arătîndu-i scările şi uşa de pe stînga unde se afla dormitorul lui. Începu să o sărute lung pe gît, apoi îi şopti în ureche: Pun pariu că dacă aş stinge toate luminile din casă, tot te-aş găsi, indiferent unde te-ai ascunde.

Ellis se întoarse şi urcă sus, iar el stinse toate luminile cu excepţia uneia. Aşa, prin semiîntuneric, cu o singură lumină în capătul scărilor, Bryce urcă repede şi intră în dormitor. Se opri în uşă.

Becul de pe hol o lumina slab pe Ellis. Se întinsese pe pat îmbrăcată. Stătea acolo şi... Doamne, părea una din acele fecioare frumoase ce urma să fie sacrificată unor zei nemiloşi. Stătea ţeapănă, stoică. Nu era deloc amanta înfocată pe care se aştepta să o vadă în secunda cînd deschise uşa.

– Ellis, te simţi bine? S-a întîmplat ceva? o întrebă el cînd Ellis întoarse capul spre el. Pînă atunci se uitase la un punct fix din tavan.

– Vorbeşti cam mult. Asta-i tot.

Cuvintele ei înţepătoare îl îngrijorară. Se apropie de pat şi o privi cu atenţie. Era prea întuneric să-i vadă ochii. Chipul ei nu arăta nici un semn de stres sau încordare. Nu se vedeau decît liniile fine ale chipului ei frumos, profilul bărbiei şi buzele ei roşii şi dulci.

Bryce se aşeză pe marginea patului şi întinse mîna să o atingă. Sări ca ars căci Ellis era rigidă şi rece ca o piatră.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ellis, ce ai? o întrebă el îngrijorat. Ţi-e frică de mine? o mai întrebă el încet.

– Nu.

– Atunci... ţi-e frică că-ţi voi face ceva rău? Bryce se gîndea cu îngrijorare la ce se petrece în mintea ei. Poate că Ellis îşi închipuia că bărbaţii tineri, atunci cînd fac dragoste, sînt mai agresivi şi

insensibili la plăcerile unei femei decît cei mai în vîrstă. Chiar aşa era? se întrebă el.

– Nu, răspunse ea scurt.

– Chiar nu-mi poţi spune ce te frămîntă?

– Sînt bine, spuse ea iritată de întîrzirea lui. Aştept să terminăm odată.

„Ce să terminăm? Ceremonialul ei de sacrificaré?“ Bryce tăcu un moment gîndindu-se la această situaţie, apoi, în cele din urmă se ridică din pat şi aprinse toate luminile.

– Cred că trebuie să stăm de vorbă înainte... să terminăm, spuse el nesigur. Nu mai ascultase niciodată istoria sexuală a unei femei şi nici nu mai explicase vreunei fete actul sexual în sine.

Ellis era enervată. Se oferea pe gratis pentru prima dată unui bărbat, iar el voia să stea de vorbă!

Bryce se aşeză iarăşi lîngă ea. Avea palmele transpirate iar gura şi-o simţea amară.

– Vreau să... trebuie să ştiu cum a fost cu... Johnson, spuse el înghiţind apoi în sec. Între tine şi soţul tău. Doamne, parcă nici nu mai ştia să vorbească. Te-a... te-a rănit cumva?

– Numai o dată, spuse ea apropiindu-se de el. Observînd îngrijorarea şi reţinerea din ochii lui, Ellis deveni curioasă. Nu înţelegea ce anume voia el să afle.

– Care dată? spuse el speriat.

– Prima şi singura dată.

Bryce era peste măsură de uimit. La asta nu se aşteptase.

– Cum adică? În cinci ani? În cinci ani s-a culcat cu tine doar o dată! Bryce era complet buimăcit. Oare cum a putut acel Johnson să-i reziste şi să se abţină atît?

– Doar o dată pentru că a fost nevoit.

– Poftim?

– Ei bine, trebuia să facă căsătoria legală, nu-i aşa? Ellis începuse să se întrebe dacă Bryce face pe prostul intenţionat. Oare el nu o dorea la fel de mult cum îl dorea şi ea? Eram înspăimîntată şi m- a durut foarte tare însă s-a terminat repede. Odată ce a terminat nu a mai făcut asta niciodată, nici chiar...

– Nici chiar cînd?

– Era beat în seara aceea şi cîteodată... atunci cînd era beat mă privea într-un mod ciudat, de parcă m-ar fi urît mai mult decît de obicei, mă privea de parcă ar fi vrut să mă rănească din nou. Mă ascundeam atunci cînd îl vedeam beat. Nu a mai avut ocazia să-mi facă vreun rău.

– N-a... n-a mai avut ocazia...

– Ţi-am spus. S-a însurat cu mine numai ca să pot rămîne în casa lui şi să fiu un fel de servitoare. În felul ăsta nu-l mai pisa nici maică-sa la cap. Nu m-a luat să fac copii, ci doar să fac curat, mîncare

şi să spăl. Avea copii mai mari decît mine. Toţi erau deja căsătoriţi.

– Avea doi copii, nu? Şi toţi locuiau în aceeaşi casă, îşi aminti el din discuţiile anterioare pe care le avusese cu ea. Aveau nevoie de trei femei să se ocupe de casă? Cît de mare era?

– Puţin mai mare decît cea în care locuiesc Anne şi Buck, spuse ea ridicîndu-se în capul oaselor căci îşi dăduse seama că discuţia lor va mai dura o vreme. Însă celelalte doamne Johnson întotdeauna făceau pe obositele. Aşa că toată treaba o făceam numai eu. Ele dormeau sau se plimbau toată ziua.

Bryce vedea foarte clar imaginea căsătoriei lui Ellis cu Harlan Johnson. Nu voia să mai asculte în continuare. Voia să o iubească atît de mult, încît anii petrecuţi în casa lui Johnson să i se pară un coşmar de cinci secunde. Un coşmar pe care să-l uite repede. Problema era că trebuia s-o asculte în continuare.

– În noaptea aceea, Ellis... Poţi să-mi spui ce s-a întîmplat?

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea mirată, uitîndu-se la acest bărbat care avea reputaţia unui adevărat Cassanova, asta dacă bîrfa poate fi luată în considerare. Ellis dădu din cap nesigură spunînd: S-a întîmplat ce se întîmplă în toate cazurile.

– Te-a sărutat?

– Nu, nu aşa cum mă săruţi tu, spuse ea încercînd să-şi amintească bine. Duhnea a băutură, aşa că am întors capul. A încercat să mă sărute pe gît, însă ăla nu poate fi considerat un sărut. De ce mă întrebi toate astea?

Bryce privea cu atenţia chipul ei angelic, ochii ei albaştri şi putu vedea numai inocenţă şi puritate. Era un fel de văduvă virgină. Harlan Johnson îi atinsese trupul însă nu şi inima şi sufletul. Indiferent ce-i făcuse bătrînul, atunci, cu mult timp în urmă, Ellis îl considerase ca pe un lucru natural. Fusese neplăcut, chiar dureros, însă el o făcuse să creadă că aşa trebuia să se întîmple, că aşa simţeau toate femeile căsătorite. El o lăsase cu această părere greşită şi nu cu răni emoţionale.

Inspirat dintr-o dată, Bryce spuse:

– Hai să procedăm altfel, spuse el. A-i arăta era o metodă mult mai bună decît a-i spune. Putea să-i dea o încredere mai mare.

– Cum? îl întrebă ea, privindu-l suspicios. Era uimită de comportamentul lui ciudat. Tresărea fără să-şi dea seama. Totuşi trebuia să recunoască că acest comportament al lui i se părea mai tot timpul ciudat. Aşa că nu avea de ce să se mire.

Bryce rîse încet şi întinse mîna spre ea.

– Rîzi de mine din nou? întrebă ea pe punctul

de a se simţi jignită şi insultată.

– Nu. Rîd pentru că o să ai o mare surpriză, spuse el punînd-o deasupra lui. Ţinînd-o în braţele lui puternice, îi spuse: Relaxează- te acum.

– Mie nu-mi plac surprizele.

– Asta o să-ţi placă, spuse el. Îţi promit. Tot ceea ce trebuie să faci este să te relaxezi şi să ai încredere în mine. Poţi să faci asta?

– Voi încerca, spuse ea nesigură.

– Aşa te vreau, spuse el încet, începînd să-şi plimbe mîinile pe gît şi prin părul ei. Apoi începu să o sărute tandru pe buze.

Ellis se trase brusc înapoi.

– Ai de gînd să o faci în picioare?

Ochii lui albaştri îi întîlniră pe cei albaştri ai ei. Zîmbetul lui era încurajator.

– O vom face în picioare şi culcaţi. La naiba, înainte să terminăm vom încerca în toate felurile. Tu să-mi spui doar cum îţi place. Aşa... Bryce începu să o sărute pe gît, pe urechi şi pe buze, deschizîndu-i în acelaşi timp unul cîte unul, nasturii de la bluză. Sărutînd-o apoi pe sîni o întrebă... sau aşa?

– Da, aşa, şopti ea. Respiraţia îi devenise neregulată. Îi plăcea. Fiecare atingere a lui îi provoca o plăcere imensă în tot corpul. Senzaţii de plăcere îi alergau prin corp, multiplicîndu-se parcă în zona sînilor.

– Bine, spuse el. Ce zici de asta... Începu să o sărute. Limba lui era excitantă. Îi dădu cămaşa jos şi îşi înălţă capul, aşteptînd-o să-l privească.

Pasiunea din ochii lui îţi tăia respiraţia. Lui Ellis i se oprise aerul în gît şi îl simţea acolo ca pe un obiect dur. Bucuroasă de intensitatea pasiunii lui şi cunoscînd foarte bine şi ceea ce simţea ea, Ellis închise ochii şi pur şi simplu savură momentul cînd Bryce îi dădu bluza jos.

– ...dar de asta? îi şopti el în timp ce-i mîngîia coapsele şi o sărută în neştire pe sîni.

Ochii ei străluceau de dorinţă şi de plăcere. Buzele îi erau umede şi dulci ca un fruct ce aşteaptă să fie muşcat şi savurat. Pieptul ei gol tresărea de plăcere.

Bryce dorea să o înveţe să facă dragoste. Nu doar actul sexual în sine. Mai mult decît atît. Construia cu grijă şi-i aducea în suflet încredere şi devoţiune. Construia o legătură dintre doi oameni, legătură ce dorea să dureze o veşnicie.

În ciuda aparenţelor, Bryce trăise de mic cu sentimentul unei goliciuni sufleteşti. Încercase să umple acest gol cu Liddy Evans, însă nu mersese. Ellis, însă, îl făcuse să nu mai simtă acea singurătate şi goliciune din suflet. Mai mult, o făcuse să dispară. Avea şi el să-i ofere în schimb ceva, ceva ce ea nu putea să aibă şi să obţină de una singură. Ceva ce ea nu putea cumpăra,

împrumuta sau fura. Bryce primise atîta dragoste în viaţa sa, încît nu mai ştia ce să facă cu ea. Acum toată această dragoste şi-o revărsase asupra ei.

O strîngea cu putere în braţe, o săruta apăsat şi-i picura credinţa şi fidelitatea lui în suflet ca o sursă de putere pe care ea se putea oricînd bizui şi de care nu se putea îndoi. Dorea astfel să vindece rănile lăsate în sufletul ei de aceia care nu văzuseră sau nu voiseră să vadă bunătatea, mîndria şi frumuseţea caracterului ei. Dorea să-i transforme trupul într-o casă a senzaţiilor şi plăcerilor asupra cărora ea să nu mai aibă nici un control. Să o lase astfel expusă şi fără apărare... însă numai faţă de el.

Ca un profesor mîndru de progresele elevului său, Bryce zîmbi cînd simţi mîinile lui Ellis plimbîndu-se pe spatele şi pe umerii lui, căutînd şi explorînd. Ca un maestru care împărtăşeşte elevului secretele operei şi creaţiei lui, Bryce îi arătă drumul, înlăturînd unul cîte unul fiecare articol de îmbrăcăminte care îi stătea în cale, savurînd fiecare secundă şi fiecare părticică de piele caldă pe care o lăsa descoperită.

Bryce părea că o vrăjise, căci Ellis nu mai era conştientă. Îşi lăsase capul pe spate, timpul şi spaţiul se amestecaseră parcă într-un extaz mistic. O plăcere nemaiîntîlnită pe care o simţea în

fiecare fibră a trupului pusese stăpînire pe ea. Începu să-i sfîşie hainele, rupîndu-i nasturii şi dorind să absoarbă parcă mai mult din marea lui „înţelepciune". Voia să ştie totul.

Bryce i se prezentă în faţa ochilor cu un trup atletic şi zvelt. Pe trupul lui nu găseai nici o părticică de carne moale. Numai muşchi. Pielea îi era în schimb caldă, netedă. Te îmbia parcă să o atingi, să o guşti. Ellis dorea acum să-i simtă fiecare fibră tresărindu-i la atingerea ei, să-l audă respirînd neregulat şi expirînd într-un spasm de plăcere.

Mintea i se umplu deodată de o dorinţă înfometată de a cunoaşte toate senzaţiile şi trăirile pe care un om le putea simţi în acele momente. Se aplecă peste el uimită de sunetul inimilor lor bătînd împreună, în acelaşi ritm. Prin minte îi venea şi treceau nenumărate gînduri.

– Bryce? îl chemă ea cu o voce ce se auzea parcă de departe. Deschisese ochii şi-l privea.

– Sssstt, îi şopti el, sărutînd-o pe gît, pe sîni, pe gură. Sînt aici. N-am să plec.

– Ce...?

– Sssttt... o întrerupse el cu un sărut căci îi anticipase întrebarea. Nu vom face nici un copil în seara asta.

– Nu? Dar...

– Ei nu fac parte încă din plan. Îi sărută şi-i

muşcă încetişor sînii pînă ce Ellis gemu de plăcere.

Încet, cu grijă, el îi împărtăşi cele mai bune tehnici şi formule de-ale lui – Ellis era un elev excelent. Bryce voia să o ia încetişor, să-i arate şi să trăiască fiecare senzaţie împreună cu ea. Mirarea ei făcea ca totul să devină incitant pentru el. Reacţiile ei îl mişcau şi- i aduseseră răbdarea la culme.

Cu grijă, el o pătrunse. Fu peste măsură de fericit cînd, gemînd de plăcere, Ellis îi strîngea fesele în neştire, dorind parcă să o pătrundă mai adînc, tot mai adînc. Împreună au trecut fericiţi de pragul în care trupurile şi sufletele lor li se îmbinară.

Ellis zăcea epuizată, conştientă doar de respiraţiile ei neregulate şi de inima ce-i tresărea în piept. Încet, de parcă s-ar fi trezit după o nopate de vise plăcute şi dulci, Ellis reveni la realitate. Tot trecutul ei îi trecu prin faţa ochilor, cu toată durerea şi suferinţele pe care le îndurase şi, involuntar, îl strînse cu putere în braţe pe Bryce.

El o ţinu strîns lipită de trupul lui, răspunzînd la presiunea îmbrăţişării ei, sesizîndu-i parcă tristeţea.

– Uhoa! Ce e asta? întrebă el, privind lacrima ce-i căzuse pe braţ şi apoi la acelea care curgeau din ochii lui Ellis. Ea îşi întoarse repede faţa şi se

împotrivi cînd el întinse mîna să o facă să-l privească din nou.

– Nu te uita la mine! Şi să nu îndrăzneşti să rîzi! spuse ea furioasă pe comportamentul ei şi jenată de efortul pe care îl făcea să nu mai plîngă. Oh, spuse ea neajutorată. Mă comport ca un copil. Nu vreau să... Nu pot să nu mai plîng. Îl simţea lîngă ea, aşteptînd. Pun pariu că nici una dintre femeile cu care te-ai mai culcat nu a plîns după aceea. Urăşti femeile plîngăcioase, nu-i aşa? Eu... eu nu plîng niciodată. Niciodată. Stătu apoi nemişcată cîteva secunde apoi spuse încet: N-am ştiut.

Plînsul ei îl duru. Îl făcuse să se simtă neajutorat, însă o lăsase să plîngă. Ştia, fusese sigur că va veni şi un moment ca ăsta, cînd Ellis nu va mai rezista presiunii nervilor şi va începe să plîngă.

– N-am ştiut, spuse ea din nou.

– Ce n-ai ştiut? o întrebă el încet şi blînd.

– N-am ştiut că poate fi aşa, şopti ea. N-am ştiut niciodată că voi simţi ce am simţit puţin mai devreme. Nimeni nu mi-a spus.

– Poate că nimeni nu a ştiut. Nu este la fel pentru toată lumea, spuse el.

– Prima dată... Johnson a fost brutal. M-a durut.

– El nici nu a ţinut la tine, nici nu te-a iubit,

Ellis. Era doar ceva ce trebuia să facă. Nu a însemnat nimic pentru el. Şi nu ar trebui să însemne nici pentru tine. Uită acea noapte, spuse el, încercînd să reducă durerea amintirilor ei.

Nu era uşor să uite. Întreaga ei viaţă se schimbase începînd cu acea noapte. Fusese fundaţia pe care ea construise un viitor pentru ea şi pentru...

– Trebuie să-ţi spun ceva, zise ea.

Avea timp, dar nu voia să intervină nimic între ei. Nici o minciună şi nici un adevăr trunchiat. Erau lucruri pe care Bryce trebuia să le ştie. Lucruri ce o priveau. Şi dacă el o ura după ce i le spunea? Trebuia să rişte.

– Atunci spune.

– Dacă mă faci să mă simt prost şi o să rîzi de mine sau o să mă necăjeşti, te voi plesni atît de tare, încît te voi lipi de perete, îl ameninţă ea vehement. Nu am chef de glumele tale. Ceea ce vreau să-ţi spun este important.

– Voi fi sobru ca un judecător. Promit.

Ellis îl privi. Bryce nu zîmbea, însă nu-i dădu posibilitatea să vorbească. Începu din nou să o sărute.

– Hai să vorbim mai tîrziu, îi şopti el la ureche. Acum nu vreau decît să fac dragoste cu tine, spuse el atingîndu-i buzele uşor.

– Trebuie să-ţi spun ceva despre mine.

– Nu. Nu vreau să ştiu decît că mă iubeşti şi tu la fel cît te iubesc eu.

– Te iubesc, spuse ea lipindu-se de el şi strîngîndu-l în braţe. Te iubesc cu adevărat.

Poate că nu ar trebuie să-i spună încă, îşi spuse ea căzînd din nou pe un tărîm al senzaţiilor şi al trăirilor magice. Dorinţa ei de a fi iubită o învinse pe aceea de a fi sinceră cu Bryce şi de a-i spune adevărul. Poate după ce va strînge suficienţi bani şi se va întoarce în Stony Hollow să-şi îndrepte viaţa, poate că atunci el o va înţelege mai bine şi nu o va judeca cu asprime sau nu o va dispreţui...

Capitolul 10

Iarna venise peste munţii din Kentucky. Era un ger năpraznic. Zăpada cădea în straturi groase şi în fiecare dimineaţă era mai mare decît cu o zi în urmă. Totul era alb şi strălucitor.

Totuşi Ellis era din cale afară de bucuroasă. Nu-i era frig, avea ce să mănînce, era iubită, privea acum lumea cu alţi ochi şi vedea viitorul în roz. Niciodată nu se îndoise de puterea ei de muncă. Ştia că putea munci din greu pentru a obţine ce dorea. Acum că-l avea alături de ea pe Bryce, posibilitatea unui eşec i se părea redusă la zero. Era înconjurată numai de dragoste aşa că-şi

permisese să creadă în vise pe care nu cu mult timp în urmă le considerase imposibile.

Veniseră şi trecuseră multe posibilităţi cînd putea să-i povestească lui Bryce despre ultimii cinci ani pe care-i petrecuse în Stony Hollow. Cum Bryce era încîntat să trăiască prezentul alături de ea şi făcea tot ce-i stătea în putinţă să o facă să uite trecutul, Ellis era mai hotărîtă să creadă că într-o bună zi îşi va trăi viaţa aşa cum trebuie. Atunci el i-ar fi înţeles mai bine acţiunile şi faptele.

Sărbătoarea „Ziua recunoştinţei" veni. Deşi Looty se oferise să-i dea zi liberă, Ellis alesese să lucreze în acea zi. Afară ningea cu fulgi mari.

În fiecare an, Looty deschidea uşile restaurantului ei pentru oricine voia să sărbătorească „Ziua recunoştinţei" acolo.

– A fost ideea doamnei Miller într-un an de mare sărăcie, aşa cum este de altfel şi în unele locuri din zona asta, îi explicase Looty. Bineînţeles, la început toată lumea contribuia aducînd cîte ceva. Apoi familia mea a organziat totul şi aşa a fost de atunci încoace.

– Pesemne că va costat mult, spuse Ellis gîndind cu voce tare. Aprecia şi lăuda această iniţiativă a lui Looty din fiecare an.

– Costă, spuse femeia gesticulînd. Însă nu am găsit nimic mai bun pe care aş putea să-i cheltui. Vezi tu, sînt singură acum. În afară de asta,

adăugă ea cu o undă de tristeţe în glasul ei răguşit, aş fi stat aici singură toată ziua dacă nu i-aş fi primit pe cei fără masă şi fără casă... sau pe toţi cei care vor sa-şi împartă pîinea cu mine în această zi.

Cu o oarecare părere de rău, Ellis a cinat cu familia LaSalle şi s-a oferit să o ajute pe Looty în acea zi. Nu pentru bani, ci pentru că se ataşase de bătrînă.

Era fericită pentru prima dată în viaţa ei. Era un sentiment minunat. De cînd murise Effie Watson nu mai avusese prieteni la care să ţină şi care să o iubească, prieteni cu care să petreacă în zile de sărbătoare. Un lucru important care contribuia la fericirea ei era faptul că reuşise să strîngă o mie de dolari. O ultimă binecuvîntare ar fi făcut viaţa ei perfectă...

Vremea se înrăutăţi pe la amiază, în schimb o atmosferă caldă domnea peste cina de „Ziua recunoştinţei". Looty, Ellis şi alte cîteva femei generoase au gătit şi s-au pregătit pentru această zi toată săptămîna. Toţi se adunau pentru a povesti şi pălăvrăgi. Prieteni, vecini şi clienţi ocazionali veniseră de departe să petreacă tradiţionala „Zi a recunoştinţei" cu Looty. Mulţi erau în vîrstă, mulţi veniseră singuri, mulţi nu avuseseră unde să se ducă, aşa că veniseră aici. Fuseseră însă şi mulţi care-şi aduseseră o contribuţie substanţială, ori în

muncă ori în alimente.

Cînd mesele s-au umplut, lumea a început să se aşeze. Ellis nu-şi mai amintea să fi văzut mai multă lume adunată într-un loc. În primele două ore o avalanşă de oameni înfometaţi era recunoscătoare pentru mîncarea caldă şi atmosfera care li se oferea.

Ellis a servit şi a servit, aducînd şi luînd platouri care se goleau, pînă cînd a simţit că i se dislocă braţele din umeri. Zîmbea însă tuturor şi-i saluta pe aceia pe care îi cunoştea. Se simţea o parte integrantă a acestui oraş, aşa cum nu se simţise niciodată în Stony Hollow.

Nu trecu multă vreme şi oamenii treceau pe la restaurant să ia cea de-a doua a masă. Trecuseră multe săptămîni de cînd Ellis nu mai ştia ce înseamnă să-ţi fie foame şi să nu ai ce mînca. Se cutremură deci cînd îi văzu, amintindu-şi că şi ea putea fi în situaţia lor. Le punea mult în farfurie, sperînd ca mîncarea primită aici să le ţină de foame pînă cînd vor putea să-şi găsească în altă parte.

– Ai păstrat toate bunătăţile astea pentru mine? auzi ea vocea lui Buck. Se întoarse şi-i văzu pe Anne şi pe Buck zîmbind ca de obicei, fericiţi. Nu ţi-am spus eu că este întotdeauna bine să ai o pilă? adăugă el în glumă.

– Da, mi-ai spus, aprobă Anne, făcîndu-i cu

ochiul lui Ellis. Şi se pare că a gătit atîtea bunătăţi pentru tine, încît poţi mînca pe săturate.

– Mă păstrez pentru prăjiturile alea cu biscuiţi pe care Looty le face atît de bune, spuse Buck arătînd spre un platou imens, plin cu prăjiturele.

– Încetează, nu mai încerca să te dai pe lîngă mine, frumosule, îl ameninţă Looty. Sînt o mulţime de femei invidioase pe mine pentru că tu mi-ai lăudat încolo şi încoace biscuiţii.

– Cei mai buni biscuiţi din lume, spuse Bryce nevinovat.

– Ei bine, încetează să mai spui tuturor. Nu de alta, dar nu vreau să-mi pierd şi firele astea de păr care mi-au mai rămas din cauza vreunei femei geloase pe mine.

– Da, geloase pur şi simplu, spuse el. Asta-i problema. Şi să nu crezi că eu nu am observat asta, Looty Miller. Nimic nu ţi-ar face însă mai mare plăcere decît să se bată lumea pe biscuiţii tăi.

– E adevărat, chicoti ea. Mănîncă cît poţi, băiete şi întoarce-te să mai iei. Dumnezeu să te binecuvînteze pentru că ai venit.

– Dumnezeu a făcut un lucru bun că te-a făcut să te stabileşti în aceste locuri, Looty, spuse el. Apoi cu o voce mai hotărîtă adăugă: Acum, dacă Dumnezeu l-ar face pe Buck să plece de lîngă platourile alea cu prăjituri, vom putea toţi să-i

mulţumim într-un glas.

Buck bombăni ceva pentru sine, iar ochii lui Bryce străluceau într-un mod familiar cînd se întoarse spre Ellis.

– Hei, frumoaso, spuse el încet să-l audă doar Ellis, luînd platoul din mîna ei. Ce prăjituri poţi să-mi oferi aici care să fie mai dulci decît tine?

– Ce cauţi aici? întrebă Ellis înroşindu-se, căci Bryce o privea stăruitor. Trebuia să cinezi împreună cu familia ta acasă.

– Fără tine? întrebă Anne de parcă asta ar fi fost imposibil. „Ziua recunoştinţei" este o sărbătoare cînd se adună toată familia şi cum tu trebuie să lucrezi aici, am decis să venim şi noi. Poţi să stai cu noi puţin?

Rămasă fără cuvinte, mişcată pînă la lacrimi, Ellis rămase împietrită şi incapabilă să mai rostească o vorbă.

– Bineînţeles că poate, spuse Looty luînd lingurile din mîna ei şi împingînd-o spre ei. Nu a stat nici un pic toată ziua. E timpul să se mai odihnească puţin.

Îşi luară un platou plin cu bunătăţi şi se duseră la fereastră, într-un locşor mai ferit. Ellis fusese uluită de cuvintele lui Anne. Acum începuse să se gîndească mai clar la semnificaţia lor.

– Aş... aş vrea să rostesc eu rugăciunea, spuse ea timid, ştiind că ăsta era privilegiul lui

Buck deoarece era cel mai mare dintre ei. Dacă nu te superi.

– Vom fi onoraţi, spuse Buck.

Se luară cu toţii de mîini şi îşi aplecară solemn capetele.

– Sfinte Dumnezeule, începu Ellis încet. Eu, Ellis, mă rog ţie să-mi ierţi cuvintele dure pe care le-am folosit la adresa Ta ultima oară cînd am vorbit. Nu ştiam ce anume îmi pregăteşti şi nu am avut încredere în Tine aşa cum ar fi trebuit... Îmi pare rău. Mi-am dat seama că Tu m-ai făcut să vin la Webster şi să întîlnesc şi să îndrăgesc această familie bună şi generoasă. Nu meritam toate acestea şi în mod sigur nu meritam să primesc grija şi iubirea Ta. Şi mă tot întreb ce am făcut atunci cînd eram mică de mă iubeşti atît, însă indiferent care ar fi motivele Tale, îţi sînt profund recunoscătoare. Mă voi întoarce la Stony Hollow la primăvară şi ştiu că Tu vei fi alături de mine indiferent ce aş face şi unde m-aş duce, ştiu că îmi vei da curajul şi puterea de care am nevoie, aşa că-Ţi mulţumesc anticipat. Privi apoi spre cei trei LaSalle şi continuă: Îţi sîntem recunoscători pentru că sîntem sănătoşi şi avem de lucru şi pentru că avem cu cine să sărbătorim această zi. Veghează tu ca Buck şi Anne să aibă un copil frumos şi sănătos şi te mai rugăm să ai grijă şi să fii lîngă Anne atunci cînd va naşte. Se

opri, apoi îi privi din nou speriată: Am uitat cumva ceva?

– Amin, spuseră ei fără să ridice capetele sau să o privească. Amin.

Crăciunul era o sărbătoare binecuvîntată. Este adevărat. Nu numai oamenii de pretutindeni o considerau aşa, ci şi Ellis care radia de fericire.

Nu mai primise un cadou de Crăciun de cînd avea zece ani. În acel an, Effie îi cususe o rochiţă nouă, una albastră care se asortase cu ochii ei. Pregătise şi ea în acest an cîte un mic cadou pentru Bryce, Buck, Anne, Looty şi chiar şi lui Tug Hogan.

Zîmbi, căci îşi aminti că Bryce începuse să se plîngă că în această ultimă lună mîncase mai mulă friptură de iepure decît mîncase el în toată viaţa lui şi îşi imagina expresia de pe faţa lui cînd va afla şi de ce.

– Crezi că i-ai prins pe toţi? o întrebă el punînd la loc două bucăţi de friptură de iepurre.

– Care pe toţi? îl întrebase ea.

– Toţi iepuraşii ăia pe care tot îi prinzi în cursă de cîteva săptămîni încoace. Să ştii că prin

pădurile astea sînt şi vizoni, vulpi şi guzgani.

– Nu-ţi place supa? îl întrebă ea cu o luminiţă ameninţătoare în ochi, figură pe care o învăţase de la Anne.

– Nu, să trăiţi. N-aş îndrăzni. Mă gîndeam totuşi că n-ar fi rea o schimbare. Ce-ar fi să mergem să pescuim la copcă mîine dimineaţă?

De atunci au mai mîncat de două ori friptură de iepure căci avea nevoie de blana lor pentru a face din ea papucii la care lucra cu atîta dragoste.

– Ellis? Sînt Anne, auzi ea după un scurt ciocănit. Pot intra?

– Da, bineînţeles, spuse ea dîndu-se jos din pat să deschidă uşa.

Anne, ce nu arăta deloc ca o femeie însărcinată, intră în cameră cu o cutie mare, împachetată în hîrtie roz, cu o imensă fundă deasupra.

– Deci i-ai cumpărat pînă la urmă lui Buck costumul ăla pe care l-am văzut duminică! spuse Ellis chicotind. Îi plăceau modalităţile prin care un soţ şi o soţie încercau să ascundă unul de altul cadoruile pînă în ziua Crăciunului. Buck venise puţin mai devreme la ea şi o rugase să-i ţină o cutie muzicală pe care o cumpărase pentru Anne. Cutia o ascunsese sub pat. Te-ai hotărît asupra celui negru sau a celui albastru închis?

– Ei bine, de fapt i-am cumpărat nişte pulovere, spuse Anne zîmbind fericită. Îi plac mai

mult şi, în afară de asta, costumul l-ar fi stricat mai repede.

Ellis luă cutia, se aplecă şi o puse sub pat alături de celelalte cadouri pregătite pentru Buck, Anne şi Bryce şi spuse:

– Poate că e mai bine. Dacă cutia pentru acele pulovere este atît de mare, în mod sigur că aceea pentru costum nu ar fi încăput aici.

– Nu, Ellis, spuse Anne blînd. Cadoul ăsta este pentru tine.

– Pentru mine? întrebă ea, trăgînd de sub pat cutia pe care tocmai o pusese acolo. Mîinile îi tremurau de emoţie.

– Deschide-o, Ellis. Buck şi cu mine ne-am gîndit că acest cadou îţi va fi mai folositor dacă ţi-l dăm puţin mai devreme, înainte de petrecerea de diseară.

Cutia, cu hîrtia ei strălucitoare şi funda de deasupra, era prea mult pentru Ellis. Nu mai primise niciodată un dar atît de mare.

– Te rog, deschide-o, Ellis, spuse Anne, aşezîndu-se pe jos, lîngă ea. Parcă ştia că numai frumuseţea cutiei o fermecase pe Ellis, aşa că o încurajă: Haide, Ellis.

Ellis desfăcu cu grijă funda de parcă se aştepta să găsească în cutie relicve religioase sau ceva fin şi fragil care s-ar fi rupt sau spart la cea mai mică atingere.

Zece ani reprezenta mult timp, însă emoţia era la fel de mare. Ellis era în al nouălea cer cînd scoase din cutie o minunată rochie albastră.

Nu mai putea respira, iar lacrimile îi apăruseră deja în colţul ochilor. Atunci cînd avea zece ani, bucuria lui Ellis fusese imensă cînd Effie îi dăruise o rochie făcută în casă. Acum bucuria lui Ellis era de o sută de ori mai mare, căci rochia primită era luată de la magazin. Era o rochie frumoasă, cu nasturi în faţă şi cu dantelă la guler. Ellis se îmbrăcă încet, punîndu-şi şi pantofii superbi, de culoare albă, pe care îi primise o dată cu rochia şi coborî scările emoţionată, dorind din tot sufletul să o placă o anumită persoană specială.

Bryce era în sufragerie, pe canapea, picior peste picior, nerăbdător, încercînd să întreţină o conversaţie inteligentă cu Jim Doba, un bun prieten de-al său.

Era cel de-al doilea Crăciun pe care-l petrecea împreună cu Anne. Primul Crăciun, cînd Anne abia se căsătorise cu Buck, se distraseră de minune. Acum casa fusese împodobită şi era plină de prieteni. Mîncare şi băutură avea din abundenţă, totuşi el era oarecum îngrijorat. Era prima petrecere la care participa Ellis şi participa nu ca servitoare, ci ca invitată. Un invitat binevenit şi îndrăgit.

– Ce să fac dacă cumva nu ştiu ce să spun

sau fac vreo gafă? îl întrebase ea cu cîteva zile în urmă. Sau dacă vărs ceva, fără să vreau, pe rochia sau pe costumul unui invitat? Dacă voi fi luată în rîs, mă înfurii şi...

– Sstt, o linişti el luînd-o în braţe. Totul va fi bine, îţi promit, îi spusese el sărutînd-o pe frunte. Îi cunoşti pe majoritatea invitaţilor şi toţi te iubesc. N-am mai cunoscut pînă acum nici o fată care să aibă la picioare pe toată lumea în aşa scurt timp.

– Din pricina ta ei...

– Nu. Ei ţin la tine, Ellis. Poate sînt şi unii care te tolerează pentru că ştiu că eu ţin la tine, însă majoritatea îţi sînt prieteni numai pentru că te îndrăgesc.

– Crezi?

– Sînt sigur, spuse el sărutînd-o zgomotos şi trecînd deasupra ei. Mîinile lui Ellis începuseră deja să i se plimbe pe tot corpul.

– Cel mai uşor lucru pe care l-am făcut... cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să mă îndrăgostesc de tine, spuse el sărutînd-o pe gît şi pe sîni şi producîndu-i un val de plăcere în tot corpul. Ellis era în extaz căci Bryce îi muşca încetişor sfîrcurile sînilor. Se relaxase şi savura plăcerea. Cel mai greu îmi este dimineaţa cînd trebuie să ne despărţim din cauză că mergem la lucru. Sărutările lui deveneau din ce în ce mai

apăsate şi mai posesive, iar Ellis era parcă pe un alt tărîm. Se simţea iubită şi dorită. Mi-e greu să mă abţin să nu fiu gelos pe timpul pe care tu îl petreci cu alte persoane, continuă el, şi mi-e greu să ştiu că nu-ţi pot oferi şi luna de pe cer, aşa cum meriţi. Ellis îşi încolăci picioarele pe mijlocul lui. El reprezenta luna şi stelele pentru ea, mai mult decît visase vreodată. Avea nevoie de el.

Bryce o sărută şi-şi plimba mîinile prin părul ei blond.

– Sînt mîndru de tine, Ellis. Îţi admir curajul şi puterea. Ştiu că te poţi descurca singură în viaţă. Îmi vine deci foarte uşor să te iubesc. Ştiu că la fel simte toată lumea.

– Arată-mi atunci, îi şopti ea. Acum. Iubeşte-mă acum, Bryce şi nu te opri niciodată.

Bryce ofta. Privirea i se plimba neliniştită în toate părţile. Nu ştia ce să facă. Să urce şi să o aducă el însuşi sau să aştepte să coboare ea? Oare ar fi fost mai bine să facă Crăciunul doar în doi?

Ochii i se îndreptau insistent către scări, cînd un murmur se auzi în toată camera.

Ellis. Bryce se nimerise să fie în capătul scărilor. Îi urmărea fiecare mişcare. Era timidă, dar după părerea lui Bryce, ar fi trebuit să coboare ca o regină în mijlocul supuşilor. Ca un înger în mijlocul păcătoşilor.

Părul ei blond îi lumina parcă faţa. Îi cădea în bucle grele pînă la mijlocul spatelui. Iar rochia... Ei bine, nu o mai văzuse în rochie pînă atunci. Era foarte inspirată. Îi punea foarte bine în valoare formele perfecte. Iar picioarele... Îi mai văzuse picioarele, însă era oarecum diferit. O vedea acum în pantofi, nu în cizme. La naiba!!! Pentru el, Ellis era întruchiparea erotismului.

Ellis veni faţă în faţă cu el. Strălucea de bucurie şi fericire.

– Ei bine? întrebă ea. De ce mă priveşti aşa? Nu arăt bine? Rochia este superbă... Însă pe mine parcă...

– Rochia este frumoasă. Tu însă eşti minunată, spuse el, ameţit parcă, încercînd să se comporte normal. Se dădu un pas înapoi şi se prefăcu că examinează cu atenţie rochia. Ceva lipseşte, însă.

– Nerodule! Ai înnebunit? Este frumoasă ca o statuie, spuse cineva din spatele lui.

– Ţi-ai pierdut minţile, băiatule? îl întrebă Looty Miller pe tonul ei obişnuit, cu o sprînceană ridicată ameninţător. N-am mai văzut de cînd sînt o fată aşa frumoasă. Ellis, nu-i da atenţie, mă

auzi? Arăţi foarte bine.

– Eu aş duce-o în faţa altarului fără să clipesc, spuse Wilbur Jordan.

– Şi eu, spuse Bryce, răsucindu-se spre bătrînul ce încă îl mai tachina cu faptul că el o învăţase pe Ellis să danseze mai bine. Ellis părea nesigură însă Bryce îi zîmbi spunînd:

– Totuşi, eu cred că ceva îi lipseşte. Ceva care ar face această... viziune perfectă.

O luă pe Ellis de mînă şi o duse sub bradul de Crăciun. Ca prin minune, Bryce scoase, dintr-un globuleţ agăţat în pom, o cutiuţă micuţă.

– Asta este pentru tine, spuse el.

Doamne, alt cadou. De la Bryce. Pe Ellis o pufnea din nou plînsul, de emoţie. Mîinile îi tremurau.

– Nu ar trebui... să aştept pînă mîine dimineaţă? Deja am deschis...

– Mîine dimineaţă ai să primeşti altul, îi şopti el la ureche. Deschide-l pe ăsta acum. Fii liniştită. Ai voie, spuse el zîmbindu-i încurajator.

Ellis îl privea. Dragostea şi recunoştinţa i se citeau în privire. Îi zîmbi şi ea, şi-şi întoarse apoi atenţia asupra micii cutii din mînă.

– Ah! Ce cutiuţă frumoasă!

– Deschide-o! îi strigară nerăbdătoare Anne şi Looty, într-un singur glas.

În cutiuţă, atîrnînd de un lănţişor de aur, se

afla un mic pandantiv. Încrustată pe el, în centru, se afla o inimioară de diamant.

Pur şi simplu uluită, Ellis se uita la lănţişor pînă simţi că-i iau foc ochii şi, pentru cîteva momente, uită cine era, de unde venea.

Clătină din cap şi căută disperată cuvinte prin care ar fi putut să refuze cadoul, cînd Bryce se aplecă încă o dată la urechea ei şi-i şopti:

– Poartă-l în seara asta. Vreau să văd cum îţi stă cu el. Ne putem certa mai tîrziu, dacă vrei.

Privirile lor se întîlniră, a ei foarte serioasă, a lui, triumfătoare. Ellis luă bijuteria din cutie şi îşi ridică părul, iar Bryce i-o prinse la gît.

Venise deja Anul Nou, iar ea încă nu-i înapoiase lănţişorul. Nici nu o mai putea face.

– Îţi stă minunat cu colierul ăsta, îi spuse el, atingîndu-i încetişor pielea. Ellis se înroşi toată şi-i dădu mîna la o parte.

– Aş vrea să nu mai vorbeşti aşa, aici, îi spuse ea, aruncînd priviri furişe împrejur. Erau la Stee Wheel şi se simţea jenată. Dacă te aude cineva?

– Vor fi de acord cu mine. Mă vor bate pe umăr şi-mi vor spune: „Ai dreptate, Bryce. Într-adevăr, îi stă bine cu acel colier".

– Ah, Bryce, spuse, dîndu-i în joacă o palmă şi acoperindu-şi faţa, căci era roşie toată. Să-ţi fie ruşine că-mi faci una ca asta aici.

Bryce izbucni în rîs, după care îi luă capul în mîini şi o sărută apăsat pe buze. În ultimul timp, asta era o scenă tipică. Erau fericiţi, se iubeau, se jucau. De la Crăciun încoace, făceau mereu glume pe seama colierului şi a felului cum îi stătea. Bryce o admira cîteodată goală, goluţă... dar cu lănţişorul la gît. El ar fi spus întotdeauna că este frumoasă, însă ea nu era aşa de sigură, aşa că cerea mereu părerea celorlalţi.

Iubirea şi actul iubirii îi umpleau inima şi sufletul de o bucurie imensă. Se liniştise atunci cînd Bryce îi explicase că luase toate precauţiile astfel încît să nu o lase însărcinată. Voia să se întîmple numai atunci cînd venea momentul potrivit. Toate la timpul lor. Bryce reuşise să o elibereze de toate inhibiţiile şi temerile referitoare la arta de a face dragoste. O eliberase de frica unor consecinţe nedorite şi-i provocase un interes şi un apetit sexual pe care nu se aştepta să le aibă. Bryce o satisfăcea din toate punctele de vedere.

Şi se iubeau. Cîteodată încet, romantic şi solemn. Alteori repede, năvalnic. De cele mai multe ori era o combinaţie între aceste două modalităţi şi întotdeauna Ellis era mulţumită.

Ei bine... aproape mulţumită. De cum se întorcea în Stony Hollow... De cum găsea un moment favorabil în care ar fi putut să-i spună lui Bryce... Atunci ar fi fost cu adevărat mulţumită. În curînd, în curînd îi va spune totul.

– Anne şi Buck sînt aici, îi auzi ea pe Bryce spunînd. Cuvintele lui o îngrijorară de-a binelea. Vino şi stai un pic cu noi.

– Şi să-mi pierd slujba?

– Atunci încearcă să stai pe aproape pe la miezul nopţii. Voi veni să te iau.

Spunînd asta, îl zăriră amîndoi pe bătrînul Wilbur Jordan făcîndu-le semn de la masa unde stătea cu soţia.

– Dacă nu te voi lua eu, te va lua Wilbur, spuse el zîmbind.

Ellis îl lăsă şi se îndreptă spre masa bătrînilor.

– Ia te uită! Sînteţi gătiţi şi gata să petreceţi, spuse ea, salutîndu-i astfel călduros şi întrebîndu-se dacă ea şi Bryce se vor iubi şi peste cincizeci de ani aşa cum se iubeau cei doi bătrîni. Arătaţi foarte bine în seara asta, Miss Bernice.

– Mulţumesc, drăguţă, îi spuse bătrîna. Însă cred că am sărbătorit prea multe zile de Anul Nou ca să mai fiu tînără şi furmoasă.

– La naiba! explodă Wilbur. Bernie, eşti la fel de frumoasă ca în seara în care te-am cunoscut, ţi-am şi spus asta cînd am plecat de acasă.

Bernice rîse, iar dacă lumina nu ar fi fost aşa de slabă, Ellis ar fi putut să o vadă roşind.

– Ce vă pot aduce de băut? îi întrebă ea zîmbind.

– Hei, ţăranco, se auzi o voce cunoscută din fundul barului.

Ellis o ignoră, deşi fiecare vertebră a trupului ei vibra de nervi şi supărare. Ca să o scutească de aceste spectacole neplăcute, ceilalţi barmani luau comanda lui Reuben Evans oricînd era posibil. Ellis continua să-şi îndrepte atenţia asupra familiei Jordan.

– Lui Bernice adu-i un pahar de vin şi unul de răcoritoare, iar mie adu-mi ce-mi aduci de obicei, îi spuse Wilbur încordîndu-se la maximum cînd vocea lui Reuben Evans se auzi din nou.

– Doriţi şi ceva de mîncare?

– Nu, nu încă, poate ceva mai tîrziu, spuse el făcîndu-i semn cu capul şi adăugînd: Ai grijă ce faci cu individul ăla, ai auzit?

Ellis dădu din cap aprobator, se duse la alte două mese, după care se duse la bar.

La Steel Wheel era ora de vîrf şi toată lumea era ocupată. Evans mai strigă de două ori înainte ca Ellis să se ducă la masa lui.

– Ce să vă aduc de băut? îl întrebă ea, folosind exact aceleaşi cuvinte pe care le folosea cu toţi clienţii, însă nu pe acelaşi ton. Avea acum

un ton mai răstit.

– Da' greu te mai mişti pînă aici, răcni Evan. După mirosul pe care îl emana, Ellis îşi dădu seama că era beat. Poate băuse de dimineaţă sau chiar începuse cu o zi în urmă. Avea ochii roşii şi bulbucaţi, două semne sigure după care recunoştea un om beat, deci se puse în gardă.

– Am avut şi alte comenzi de luat. Sînt aici acum, aşa că ce să vă aduc? Ellis observase că era singur la masă şi nu se putu abţine să nu-i fie milă de el.

Caracterul, firea şi comportamentul lui îi înlăturaseră pe toţi prietenii pe care îi avusese. Noul an îl găsea singur şi de aceea lui Ellis îi părea rău. Ştia şi ea ce înseamnă să fii singur. Era un lucru pe care nu-l dorea nici celui mai rău duşman al ei.

– Nu-mi place tonul pe care-mi vorbeşti, ţăranco.

– Îmi pare rău, spuse Ellis, observîndu-l pe Bryce prin apropiere. Ştia ce va urma dacă el observa că Evans îi vorbeşte din nou urît. Era mai bine să-şi înghită mîndria şi să-l calmeze. Dacă mi-aţi spune ce anume doriţi, aş fi fericită să vă servesc.

– Te vreau pe tine, spuse el luînd-o fulgerător de mînă şi trăgînd-o spre el. Respiraţia lui îi întoarse stomacul pe dos. Însă tu umbli cu nasul pe sus şi te crezi grozavă pentru că te-ai culcat cu

LaSalle. Ellis ştia că paiele fuseseră deja puse pe foc. Pielea i se făcu ca de găină la atingerea lui. Insultele lui nu reprezentau ceva nou pentru ea, însă acum era prima dată cînd o atingea şi fizic, nu numai psihic. Nu e mare lucru de tine, tîrfă ce eşti, continuă el. Eşti la fel ca şi celelalte. La fel ca şi Liddy a mea. Am să-ţi demonstrez eu ce le poţi face. Ai să te întorci implorîndu-mă să...

– Ia-ţi mîinile alea împuţite de pe ea.

Ellis şi Evans se întoarseră deodată şi îl zăriră pe Bryce, mînios la culme, vărsînd flăcări pe nas şi pe gură. Se aşteptase la una ca asta însă privirea lui o sperie de-a binelea.

– Ai surzit? îl întrebă el, căci Evans rămăsese împietrit. La fel şi Ellis care vedea acum transformarea unui bărbat pe care-l iubea într-un animal sălbatic, gata să ucidă. Evans era mulţumit de rezultatul faptei sale.

– Nu, n-am surzit, îi răspunse Evans cu un rînjet în colţul gurii şi cu ochii strălucind. Sînt doar surprins că nu eşti deloc dispus să împarţi cu alţii ceea ce este al tău, însă ai fost dispus să iei ceea ce a fost al meu.

Ellis era îngrozită. Nu de cuvintele lui, ci de faptul că în starea în care era, Bryce ar fi putut face vreo nebunie. Rămase astfel împietrită, aplecată deasupra mesei şi observînd veninul ce se aduna în ochii lui Evans.

– Nu o vrei pe ea, Reuben. Prin ea vrei să ajungi la mine. Dă-i drumul odată.

– Nu sînt aşa sigur că vreau. Însă cum tu faci pe autoritarul şi pe atotcunoscătorul, poate-mi spui şi mie dacă ţărăncile de teapa ăsteia sînt la fel de jalnice la pat ca în tot ceea ce fac sau spun.

– Dă-i drumul, nemernicule, spuse Bryce cu dinţii încleştaţi. Ne vom răfui afară, dacă asta vrei.

– Vrei afară pentru că ţi-e frică să nu vadă ce papă-lapte şi laş eşti? Ai gorilele afară gata să mă înhaţe? Ţi-e frică să nu vadă cum te linguşeşti ca să obţii ceea ce vrei? La fel cum ai procedat cu Liddy?

– Eu şi cu Liddy nu am avut de ce să ne ascundem. Am păşit alături în faţa întregului oraş. Toţi ştiau că ai părăsit-o pe ea şi pe copii ca un nemernic ce eşti.

Reuben se uita în stînga şi în dreapta la oamenii dimprejurul lor. La oamenii care-l cunoşteau şi ştiau ce făcuse. La oamenii ce puneau casa şi familia imediat după Dumnezeu. Oameni care-l dispreţuiau şi urmăreau această rîcă dintre el şi Bryce de luni de zile.

– Dă-i drumul, Reuben, sau ai să vezi ce mînă grea am, spuse simplu Bryce.

Reuben era însă un om mai prost ca noaptea

care-şi supraevalua întotdeauna puterile. Îi făcu deci vînt lui Ellis, proiectînd-o direct în braţele lui Bryce şi scoase cu cealaltă mînă un cuţit pe care îl ţinea la cizmă. Se apucă şi-l vîntură încolo şi încoace prin faţa celor doi îndrăgostiţi.

O secundă mai tîrziu era dezarmat şi imobilizat la podea, căci Peter Harper, Jim Doles, Buck şi Tug Hogan apăruseră ca din senin. Bătaia se terminase înainte de a începe.

– Dacă vrei să te baţi cu pumnii, n-am nimic împotrivă, tună Tug cu vocea lui groasă. N-am să-ţi permit însă să foloseşti cuţitul în barul meu. Şi acum ridică-te şi cară-te de aici. Nu te întoarce decît atunci cînd te vei putea ţine pe picioare. Pînă atunci să nu te mai prind pe aici.

Ori pentru că-i era frică, ori pentru că era beat, Reuben nu-şi ridică capul din pămînt şi rămase întins pe podea, fiind tîrît pînă la uşă de cei patru care interveniseră în ultimul moment. Mulţimea se strînsese deja, dîndu-şi cu părerea asupra posibilului învingător al unei lupte care nu mai avusese loc.

– Eşti bine? Te-a rănit cumva? o întrebă el privind-o cu afecţiune.

– Nu, răspunse ea privind uşile de metal închizîndu-se după Evans. Îl privi apoi pe Bryce, bucuroasă că furia îi trecuse deja la fel de repede cum venise. Sînt bine. Însă nu s-a terminat, nu-i

aşa, Bryce? Se va întoarce, nu-i aşa?

– El vrea să mă rănească pe mine nu pe tine, însă întreg oraşul este împotriva lui din cauza felului cum s-a purtat cu Liddy şi cu copiii... şi cu tine. Totuşi nu este numai prost mai este şi îngîmfat pe deasupra. Părerea mea este că o va şterge de aici şi, după cîteva zile, nu vom mai auzi de el. Observînd că Ellis îl privea neîncrezătoare, continuă: În mod sigur nu se va mai întoarce în seara asta, iar noi vom intra împreună în noul an. Şi asta în mai puţin de o oră. Şi ce ai făcut cu zîmbetul ăla frumos al tău? L-ai băgat în buzunar?

Ellis zîmbi şi-l ciupi încet.

– Aşa mai merge, spuse el sărutînd-o. Am să-i spun lui Buck să-mi ducă maşina acasă. În felul acesta ne vom putea întoarce împreună cu camioneta ta şi-mi vei putea arăta din nou ce bine-ţi stă goală-goluţă, dar cu lănţişorul pe care ţi l-am dăruit, mai spuse el, ridicînd comic dintr-o sprînceană.

Ellis începu să rîdă. Teama îi dispăruse deja.

În acea seară, Tug Hogan angajase o formaţie de tineri care cîntau destul de frumos. Cîntau însă ocazional. În rest munceau la fabrica de textile pentru a putea să-şi întreţină familiile la fel ca toată lumea.

Toată lumea dansa în jurul unui roţi imense.

Deasupra lor se aflau două mascote: tatăl „Timp" şi copilul ce reprezenta Noul An.

– Trebuie să mă opresc, ţipă Ellis lăsîndu-se să cadă pe un scaun. Era epuizată, dar fericită. Trebuie să mă opresc sau voi muri.

Bryce se aplecă peste ea, luă de pe masă o halbă de bere şi o dădu peste cap, potolindu-şi setea. Buck şi Anne plecaseră imediat după miezul nopţii. Paharele lor goale se aflau încă pe masă.

– Unde naiba se află barmanul atunci cînd ai nevoie de el! spuse ea în glumă căci avea paharul gol.

– Ah! spuse el jenat de-a binelea. Îmi pare rău. Am uitat că tu nu mai ai. Mă întorc imediat.

– Nu, stai. Am glumit. Mă duc eu să-mi iau, oricum cred că e timpul să mă întorc la treabă, spuse ea privind îngrijorată în jur. Nu era sigură cît timp trecuse, însă ştia că era deja tîrziu.

– Nu. După miezul nopţii toată lumea petrece şi se serveşte singură. Aşa că stai liniştită. Aşa este tradiţia aici. Ia priveşte-l pe Tug cum dansează cu Mary Jo.

Era într-adevăr ceva ce trebuia văzut.

Ellis se relaxă ascultînd muzica, privindu-i pe oameni dansînd şi aşteptîndu-l pe Bryce să se întoarcă. Avea timp destul, aşa că începu să observe mici nereguli. Îşi dădu seama astfel că

era ceva în neregulă cu tobele... sau poate că toboşarul se pilise şi el puţin. Era un ritm ciudat şi neregulat care nu se auzea pe acelaşi ton şi nu se acorda cu ritmul muzicii. Întoarse capul căci auzi vocea lui Bryce salutînd un prieten, apoi se întoarse din nou spre formaţie.

– Aici erai! Poftim! spuse el cîteva secunde mai tîrziu punînd un pahar cu răcoritoare în faţa ei. Încercase să o convingă să ciocnească şi ea la miezul nopţii cu o băutură adevărată, însă cunoscîndu-i repulsia faţă de alcool, îi aduse limonada ei preferată.

– Mulţumesc, spuse ea dînd paharul peste cap.

– Toboşarul s-a îmbătat deja, spuse Bryce în treacăt. N-ai observat şi tu că a început să cînte aiurea?

– Da, am observat spuse ea ducîndu-şi mîna la inimă. La început am crezut că inima mea face aşa. Inima îmi bătea într-adevăr atît de repede, încît aveam impresia că toată lumea o aude.

Bryce era bucuros şi încîntat căci observase că Ellis radia de fericire.

– Eşti într-adevăr frumoasă, Ellis, spuse el neintenţionînd neapărat să-i facă vreun compliment, ci doar făcuse o constatare.

Ellis se rezemă de spătarul scaunului şi-l luă de mînă.

– Îmi tot spui asta. Eu însă mă simt frumoasă numai atunci cînd te uiţi la mine la fel ca acum.

Bryce îşi apropie buzele de ale ei. Şi ea îl dorea. Se vedea asta de la o poştă.

– Bryce! Vino repede încoace, se auzi o voce de bărbat ce venea dinspre uşa principală. Era bărbatul pe care Bryce îl salutase mai devreme. Bryce ajunsese deja la uşă, mai înainte ca Ellis să apuce să se ridice de la masă. Bărbatul striga în continuare: Eşti chiar pierdut de data asta. Ia uită-te la el!

Bryce se opri îngheţat în faţa uşii, şocat şi uimit, nevenindu-i să creadă ce vedea. Pînă ajunse şi Ellis se strînseseră deja cîţiva oameni aşa că nu mai putu să vadă nimic.

– Pentru numele lui Dumnezeu, îl auzi ea spunînd şi ieşind val-vîrtej pe uşa, cu coloana de oameni după el. Afară era un frig care te cuprindea pînă la oase.

Cînd ajunse în dreptul uşii, fu rîndul lui Ellis să împietrească de groază şi disperare, căci văzu un camion mare, albastru, lovind din spate maşina ei şi aşa veche şi aproape dezintegrată. Chiar sub ochii ei, şoferul camionului dădu în sapte, alese un unghi bun şi lovi maşina din lateral.

– Nu! strigă ea disperată. Nu! Opriţi-l!

Atunci îl zări pe Bryce alergînd şi încercînd să se urce în cabina camionului căci avea uşa

deschisă. Îl auzi ţipînd la şofer. Atunci putu să vadă cine era: Reuben Evans se afla în spatele volanului cu ochii măriţi de ciudă, furie şi de dorinţa de răzbunare. Era absolut hotărît să-i facă praf maşina lui Ellis.

Ellis alerga spre Bryce intenţionînd să-l ajute. Spatele maşinii ei arăta ca un acordeon iar, cînd zgomotul produs de ciocnirea celor două maşini îi veni clar în urechi, îşi dădu seama că se înşelase asupra toboşarului. Bubuiturile pe care ea le auzise nu veneau de la tobă ci de la ciocnirea ritmică şi deliberată a maşinii ei care era deja distrusă.

– Încetează, ţipă ea. Şocul i se transformase în mînie. Cineva să cheme poliţia. Aia este maşina mea. De ce face asta?

Ellis alergă pînă în parcare ţipînd şi gesticulînd, cînd nişte mîini puternice o ţinură căci ea alerga direct spre camion.

– Nu! Trebuie să fie oprit, ţipa ea disperată. Maşina aia este tot ce am eu mai de preţ. Este... Ellis îngheţă. Teroarea i se aşternuse pe faţă: Banii!!! spuse ea în şoaptă căci glasul îi pierise.

Zvîcni deodată din mîinile celui care o ţinuse protectiv şi alergă spre maşină. Nu apucă să facă zece paşi cînd fu imobilizată din nou. Auzi o voce bărbătească familiară încercînd să o liniştească,

însă asta nu mai era posibil.

Ellis se zbătea în mîinile lui ca un animal sălbatic în cuşcă. Capul îi zvîcnea iar în urechi nu auzea decît zgomotul de fier lovindu-se de alt fier, zgomot ce o făcea să-şi piardă minţile.

– Te rog. Dă-mi drumul, ţipă ea, zgîriindu-l cu unghiile şi lovindu-l cu picioarele. Banii!!! Te rog. Eu... Dă-mi drumul!

Undeva, în străfundul memoriei îl reţinuse pe Bryce încercînd să- l oprească pe nebun. Acesta încercase de cîteva ori să sară în maşină însă şoferul închisese uşile şi le blocase.

– Adu-mi puşca, Tug, îl auzi ea. Am să trag în cauciucuri.

O secundă mai tîrziu camionul cel mare mai lovi o dată maşina care luă foc instantaneu. Flăcările se înălţau sfidătoare spre cer.

Urletul lui Ellis răsună în tot orăşelul. Un instinct animalic i se formase parcă în plămîni, dînd naştere acelui urlet de disperare. Cu un alt ţipăt care se auzea parcă de pe altă planetă, Ellis reuşi să se elibereze din mîinile ce o strîngeau ca într-un cleşte şi o ţineau departe de lucrul cel mai important din viaţa ei.

Alergă direct spre camion. Nici nu realiză faptul că era gata să fie zdrobită sub roţile lui. Puţin îi păsa de asta. Camionul însă vira la dreapta şi dispăru în întuneric.

Ellis nu avea în faţa ochilor decît maşina ce ardea cu flăcări mari. Se apropie totuşi şi încercă să deschidă uşa din faţă.

Uşa era blocată. Bătu în geam cu intenţia să-l spargă, însă nu reuşi, aşa că trăgea disperată de uşă să se deschidă.

– Ellis, strigă Bryce. Pentru numele lui Dumnezeu, ţi-ai pierdut minţile? Maşina va exploda în cîteva secunde. O luă de mînă şi încercă să o tragă, însă Ellis parcă prinsese rădăcini în acel loc şi nu voia să plece fără banii ei. Ellis! Este prea tîrziu. Nu-i mai poţi salva.

– Trebuie! Trebuie să-i salvez! Bryce! Ajută-mă! Trebuie să scot banii de acolo.

Bryce îi luă amîndouă mîinile, se aplecă şi o puse pe umăr ca pe un sac de cartofi.

– Ia-ţi mîinile astea nenorocite de pe mine, ţipă ea lovindu-l cu pumnii. Lasă-mă jos, Bryce. Opreşte-te! Te rog! Ajută-mă! Banii! Trebuie să-mi salvez banii. Sînt sub scaunul din faţă. Trebuie. Am nevoie de banii ăia.

– Lasă-i! Nu merită să-ţi rişti viaţa pentru ei, spuse el. După ce ajunse destul de departe de maşină o puse jos. Ellis era şocată. Maşina aia reprezenta toată averea ei.

În secunda următoare se auzi o explozie apocaliptică. Maşina explodase. Bryce se aruncă asupra lui Ellis protejînd-o astfel. Toată lumea

procedase la fel. Se aruncaseră cu toţii cu capul la pămînt. Bucăţi de tablă zburară fulgerător pe deasupra lor împrăştiindu-se în toate părţile. Apoi se aşternu tăcerea. Nu se mai auzeau decît flăcările mistuind încet maşina, banii şi cu ele, toată viaţa lui Ellis.

Capitolul 11

Bryce îşi înălţă încet capul, de parcă l-ar fi dat cu încetinitorul şi cînd văzu că totul este în regulă, se ridică de pe Ellis şi ridică ochii spre stele. Toate păreau ireale. Erau prea îndepărtate şi prea paşnice. Parcă nici nu fuseseră martore la ceea ce tocmai se întîmplase. Dar ce anume se întîmplase? Întreg episodul i se derula prin faţa ochilor şi părea mai ireal decît stelele de pe cer.

– La naiba! Mă simt de parcă am fost împuşcat de două ori şi am scăpat cu viaţă, spuse el, realizînd abia atunci ce norocos a fost că nu păţise nimic şi că era teafăr şi nevătămat.

Ştia că era puţin supărat pe Ellis şi că avea să-i facă cîteva reproşuri şi să o dojenească pentru comportamentul ei nesăbuit.

Fu adus brutal la realitate de un pumn zdravăn în piept. Lovitura fusese ca de ciocan. Tot aerul îi ieşise parcă din plămîni şi refuza să mai intre înapoi. Nu mai putea respira de durere.

– De ce m-ai oprit? ţipă Ellis cu lacrimile curgîndu-i şuvoi pe obraz.

– De ce te-am... Bryce se sufoca. Îşi ridică capul şi încercă să respire regulat.

– Ştiai că este ceva important. Am muncit din greu pentru ei. Aveam nevoie de ei aşa cum am nevoie de aer ca să respir. De ce m-ai oprit? Te urăsc pentru asta, spuse ea lovindu-l din nou. Te urăsc, mă auzi? Nu ar fi trebuit să mă opreşti. N-am să mai pot să strîng niciodată suma aia de bani. Nu mai pot să iau totul de la capăt. Nu mai am timp pentru asta. El va uita să vorbească. Bunica Yeager nu vorbeşte niciodată. El mă va uita, spuse ea înecîndu-şi plînsul. Nu-şi va mai aminti cine sînt sau cît de mult îl iubesc. Deja a trecut prea mult timp. Nu-şi va mai aduce aminte de mine. Mă va uita. Nu ar fi trebuit să mă opreşti, spuse ea plîngînd cu suspine.

Bryce simţea că trăieşte un coşmar, un coşmar din care încă nu se trezise. Întinse mîna să o mîngîie, deşi nu ştia nici el de ce. Nu înţelesese

nimic din ceea ce spusese Ellis. Cine o va uita şi nu-şi va mai aduce aminte de ea? Pe cine altcineva „el" iubea Ellis? Tot ceea ce ştia sigur era faptul că Ellis suferea cumplit. Se simţea asta din vocea şi din toată fiinţa ei.

Îi dădu mîna la o parte şi începu să plîngă mai tare. Bryce se hotărî să se ocupe de un singur reproş de care avea habar.

– Nu merita să mori pentru banii ăia, spuse el încercînd din nou să o atingă, însă cu acelaşi rezultat. Îl durea suferinţa ei şi dorea din tot sufletul să i-o poată uşura. Să-ţi plăteşti datoria-este un lucru bun şi onorabil, însă nimeni nu-ţi cere să mori pentru asta.

– Eu aş fi murit. Aş fi făcut orice.

– Sînt doar nişte bani, Ellis, spuse el enervat de vorbele ei. Ellis se ţinea cu mîinile de burtă şi plîngea atît de tare încît ai fi crezut că a înjunghiat-o cineva. Faptul că nu putea face nimic să o ajute să uite sau să nu mai sufere îl enerva la culme. Problema era că nici măcar nu ştia cum ar fi putut să o ajute, ce să-i spună, ce să facă.

Aplecă capul pînă ajunse la un centimetru de buzele ei şi spuse:

– Îţi voi face rost de bani, Ellis. În curînd. Îţi promit. Găsesc eu ceva ca să-ţi plăteşti datoria. Găsim noi ceva. Îţi promit.

Un suspin de uşurare îi scăpă atunci cînd îi

simţi mîinile încolăcindu-i-se în jurul gîtului şi trăgîndu-l mai aproape de ea.

– Trebuie să-l iau cu mine, îi şopti ea plîngînd încă. El are nevoie de mine. Eu am nevoie de el, spunea ea în neştire.

– Cine, Ellis? De cine ai nevoie? o întrebă el cu respiraţia tăiată. Inima i se oprise în piept.

– De copilul meu. Am nevoie de copilul meu, Bryce.

Înţelegînd greşit şi fiind profund rănit de vorbele ei, Bryce se îndepărtă încet de ea. Pentru cîteva secunde o privi cum plînge îndurerată, o privi cu totul buimăcit şi la fel de îndurerat.

– Este rănită cumva?

Bryce ridică privirea spre chipul amabil al lui Bernice Jordan şi clătină din cap. Bătrîna se aplecă şi puse o pătură groasă pe umerii lui Ellis căci tremura şi de plîns şi de frig. Bryce mai clătină o dată din cap pentru a înlătura parcă gîndurile negre care-i învăluiseră mintea.

– Nu, este... supărată, reuşi el să spună. Se uită apoi împrejur la chipurile bine cunoscute care-i înconjuraseră deja şi-i priveau la fel de miraţi şi buimăciţi. Poate cineva... să ne ducă pînă acasă?

Bryce o ridică din zăpadă şi o ţinu în braţe ca pe un copil pînă acasă. Ea se agăţase de el. Plîngea în continuare şi, din cînd în cînd, un

suspin sfîşietor se auzea în maşină. El îi şoptea în ureche cuvinte dulci, blînde, în timp ce se gîndea la informaţiile pe care tocmai le căpătase. Le cîntărea şi le întorcea pe toate părţile. Tot nu înţelegea nimic.

Uşa de la etajul al doileaa se închise încetişor. Cîteva momente mai tîrziu, Bryce o auzi pe Anne coborînd. O aştepta nerăbdător. Tot sîngele i se strînsese parcă în capul pe care îl simţea gata să explodeze. Se simţea neputincios şi neajutorat. Era mai îndurerat decît fusese vreodată. Acum, mai mult ca niciodată, voia să facă ceva.

– A adormit, spuse Anne, din capătul scărilor, apoi tăcu.

O urmări pe Anne cum se aşează cu grijă într-un fotoliu şi era gata să o bombardeze cu întrebări, cînd observă că îi tremurau îngrozitor mîinile. Vrînd să se controleze, îşi puse cotul pe braţul fotoliului şi-şi sprijini capul de el.

– Vreau să sparg sau să rup ceva, spuse ea, tremurînd toată de furie. Îmi vine să rup mîna sau piciorul cuiva.

Buck, care era întotdeauna lîngă ea, întotdeauna în apropierea ei îşi trase scaunul mai aproape de ea.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă el încet, dîndu-i timp să se mai potolească. Unde este copilul ei?

– A fost... Lui Anne îi tremura bărbia şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Încercă însă să se abţină, înghiţi şi spuse: A fost nevoită să-l lase în Stony Hollow.

– De ce? Asta era tot ceea ce voia să ştie Bryce. De ce? De ce? De ce? De ce avea nevoie de bani? De ce a trebuit să-şi părăsească copilul? De ce nu ne-a spus?

Anne îl privi şi clătină din cap.

– Nu a avut de ales. Oftă din inimă şi-şi puse mîinile pe burtă pentru a-l linişti parcă şi pe micuţul de acolo. Nici nu vreau să mă gîndesc ce aş fi făcut dacă aş fi fost şi eu nevoită să fac o alegere, aşa cum a făcut ea... însă a fost singura ei şansă. Era tot ce putea să facă.

– De ce? Cum a putut să-şi lase acolo copilul?

– Nu o judeca cu asprime, Bryce...

– Nu o judec. Vreau doar să înţeleg, spuse el, trecîndu-şi nervos mîna prin păr.

– Copilul a venit... pe neaşteptate, din cîte am înţeles eu, spuse Anne repede. Soţul ei nu l-a dorit, căci avea deja copii mari, însă... nu a mai fost nimic de făcut. Atunci cînd el a murit nu i-a lăsat nimic lui Ellis. A introdus copilul în testa-

ment. I-a lăsat o parcelă de pămînt, egală ca mărime cu cele pe care le-a lăsat celorlalţi doi fii ai lui, spuse ea, luîndu-l de mînă pe Buck. Te iubeşte foarte mult, Bryce. Tu eşti singura persoană, din această lume, care s-a purtat frumos cu ea. Ştiai asta?

El clătină din cap apoi aprobă. Nu mai era sigur ce anume ştia şi ce nu ştia.

– Cînd soţul ei a murit, Ellis s-a simţit... liberă. Fiii soţului ei o priveau însă cu dispreţ, iar soţiile lor o considerau o ameninţare, fără nici un motiv, după cîte mi-a spus Ellis. Anne ezită. Ellis s-a mutat. Ea şi copilul s-au întors la acea bătrînă, cea care a învăţat-o multe leacuri de vindecat.

– Yeager.

– Da, la ea. Însă bătrîna nu a vrut-o înapoi. I-a spus asta foarte clar. I-a primit totuşi, temporar, pînă cînd Ellis îşi va găsi un loc unde să se stabilească. Şi-a căutat de lucru, însă ori nu angajau persoane în general, ori nu o angajau pe ea... Partea asta este mai încurcată. I-a venit atunci ideea să vîndă partea copilului ei şi să folosească banii pentru a se muta la oraş. Fraţii, spuse Anne pe un ton dispreţuitor, de parcă ar fi vorbit despre nişte şerpi veninoşi, nu au fost de acord. Au ameninţat-o că îi iau copilul.

Şi Bryce şi Buck ar fi putut să spună că un asemenea act ar fi fost ilegal. Şi, chiar dacă o

duceau în faţa judecătorului, tot ar fi trebuit să demonstreze că Ellis nu este o mamă bună pentru fiul ei, ceea ce era foarte greu, însă nici unul dintre ei nu scoase o vorbă. Justiţia care se făcea în acele locuri din munţii Apalaşi nu se compara cu aceea care se făcea în lumea civilizată. Acolo nu erau respectate legile statului şi se folosea încă legea junglei. Schimbările pătrundeau cu greu în acea comunitate de oameni care-şi păstra cu sfinţenie principiile, prejudecăţile şi tradiţiile de peste două sute de ani. Ellis, copil din flori şi fără casă, nu ar fi avut nici o şansă în faţa fraţilor Johnson.

– Nu mai lucrase niciodată pe salariu... ci numai pe lucruri materiale: îmbrăcăminte sau mîncare. Ştia că trebuie să plece din Stony Hollow, să-şi facă o nouă viaţă, pentru ea şi pentru copil, însă... Anne începu să plîngă în hohote. Mi-a spus că, chiar dacă ea nu ar fi mîncat nimic, copilul tot ar fi murit înaintea ei de foame. Nu ştia dacă va găsi de lucru în afara orăşelului Stony Hollow sau dacă va găsi unde să stea. Anne îşi şterse ochii şi-şi suflă nasul. Însă ea îi cunoştea pe oamenii din Stony Hollow. Ştia că, dacă va lăsa copilul acolo, el va trăi exact viaţa ei. Îl vor pune la muncă pînă la epuizare, vor rîde de el, îl vor jigni, dar nu-l vor lăsa să moară.

Tensiunea creştea în atmosferă şi aerul din

cameră se încălzea din ce în ce mai mult. Încercau să-şi imagineze durerea şi curajul care i-au trebuit lui Ellis să-şi părăsească temporar copilul şi să se avînte singură într-o lume despre care nu ştia nimic. N-au putut.

– Ce-i cu banii? întrebă în cele din urmă Bryce. Mi-a spus că are o datorie de plătit.

Anne dădu afirmativ din cap.

– Bătrîna, femeia aia numită Yeager. Ellis are încredere în ea. Este tăcută, nu vorbeşte mult, iar Ellis se temea că micuţul ei va uita să vorbească. Însă, în aparenţă, femeia este şi morocănoasă şi neprimitoare şi, din cauza puterilor ei de vindecare, oamenii din Stony Hollow se temeau de ea. Cred... că în felul ei bătrîna a fost bună cu Ellis. Aşa că a făcut o înţelegere cu ea.

– Ce fel de înţelegere?

– Ei bine... Anne căzu pe gînduri cîteva momente apoi spuse: De fapt, dacă asta n-ar face parte dintr-o poveste tragică, cred că ar fi amuzant. Bătrîna asta şi-a exilat soţul şi cei şapte copii şi nu se ataşează de nimeni... şi, pe scurt, Ellis ştia că este preocupată şi dorea să i se facă o înmormîntare ca lumea cînd, ei bine, a murit în cele din urmă, a spus Anne. Nu se mai putu abţine şi izbucni în rîs. Îmi pare rău. Da, este amuzant, spuse ea rîzînd în hohote.

Bryce şi Buck nu protestară. Dimpotrivă o

lăsară să rîdă căci ştiau că asta este o modalitate de a-şi descărca nervii.

– Îmi pare rău, spuse ea, ştergîndu-şi încă o dată ochii şi încercînd din răsputeri să se abţină. Unde am rămas? Ah, da! Ei bine, Ellis a făcut înţelegerea asta cu bătrîna. I-au dat o scrisoare preotului spunîndu-i să o deschidă în ziua în care bătrîna va muri şi să o contacteze pe Ellis oriunde va fi ea, căci ea se angajase să o înmormînteze cum se cuvine... ce-o mai însemna şi asta. În schimb, femeia va feri copilul lui Ellis de familia Johnson, îl va hrăni, va fi bună cu el pînă cînd Ellis se va putea întoarce.

– Şi pentru ce avea nevoie de bani? întrebă Buck, luînd astfel cuvintele din gura fratelui său. Bryce se străduia să asculte cu atenţie povestea, iar mintea lui mesteca bine şi digera fiecare detaliu al ei.

– Banii erau pentru înmormîntarea bătrînei, le explică Anne. Atît de mult pentru un coşciug, pentru o rochie, pentru preot. Femeia a cerut întreaga sumă în numerar, în schimbul promisiunii ei.

– 1536 de dolari şi 87 de cenţi, pronunţă Bryce absent întreaga sumă. În mintea lui nu o vedea decît pe Ellis bătînd disperată cu pumnii în maşină, aproape învăluită de flăcări pentru a recupera banii. Ducă-se dracului de bani!

– Ce putem face? îi întrebă Anne. Ellis trebuie

să-şi recupereze copilul.

– Să-i dăm economiile noastre? Să-i împrumutăm banii? sugeră Buck.

– Eu sînt lefter. I-am împrumutat aproape toate economiile mele lui Liddy şi am cheltuit restul pe cadouri de Crăciun. Nu avea nici un ban. Era iarăşi nefolositor. Oricum nu i-ar fi acceptat, continuă el. Nu-i sîntem rude şi i-a intrat în cap... ideea asta că... trebuie să facă... totul singură, fără ajutorul nimănui...

Cuvintele lui îi păruseră acum ca o sămînţă care îi încolţea în mine şi devenea din ce în ce mai solidă, împrăştiindu-şi rădăcinile peste tot. Ştia exact ce poate să facă şi ce va face să rezolve situaţia, ce putea şi ce va face să o facă pe Ellis fericită, complet fericită şi mulţumită.

Un mic zîmbet îi apăru în colţul buzelor. Anne şi Buck îl priveau curioşi.

– Am găsit! Totul va fi bine, spuse el.

– Ai nevoie de ajutor? îl întrebă Buck.

– În nici un caz. Pot să mă descurc şi singur. Mă duc la ea în cameră.

– Oh, nu mai poţi să aştepţi pînă mîine dimineaţă? protestă Anne. Are nevoie de odihnă, Bryce.

– Nu o voi trezi. Vreau doar să o privesc, spuse el, zîmbind ca un idiot, încîntat de ideea ce-i venise. Se opri pe la mijlocul scărilor şi-i

întrebă: Cum îl chema pe copil?

– Jonah, îi spuse Anne. A luat numele din Biblie. Ea credea că orice om care poate fi înghiţit, plimbat trei zile şi dat afară din stomacul unui peşte imens, va fi curajos şi puternic. Spunea că Jonah, copilul ei, trebuia să fie curajos şi puternic pentru a putea creşte în Stony Hollow.

Bryce nu mai zîmbea cînd deschise uşa la dormitorul lui Ellis. Îi simţea deja respiraţia. Asta îl consola. Era un semn că respiră şi trăieşte. Lumina aprinsă de pe hol arunca umbre peste chipul ei, iar Bryce rămase ţintuit locului, privindo. Nici o umbră nu-i ascundea însă frumuseţea.

Era doar un copil care visează frumos, un copil cu o faţă angelică. Adevărata ei frumuseţe se afla însă în interior, în sufletul ei. Acea frumuseţe nu putea fi schimbată de mînie, dezgust, suferinţă. Era o fată curajoasă şi puternică. O fată cu o inimă de aur. O inimă care bătea şi pentru el. Fata aceea era a lui. Închise încetişor uşa, gîndindu-se că este minunat să trăieşti.

Cînd o deschise din nou, Ellis dispăruse. Nu mai era acolo.

Capitolul 12

Bryce îşi găsi maşina parcată în faţa restaurantului lui Looty.

O căutase mai întîi pe drumul acela părăsit, unde o găsise prima oare pe Ellis dormind. Se dusese şi la Steel Wheel însă acolo era închis căci era prima zi din noul an. Aşa fusese întotdeauna. Inspectă cu grijă rămăşiţele maşinii ce arsese acolo aseară căutînd parcă un semn care să-i spună că şi ea a fost acolo. De fapt, Bryce întrebă pe toată lumea pe care o întîlnea dacă a văzut-o.

Văzîndu-şi maşina, răsuflă uşurat. O imensă greutate i se luase parcă de pe inimă. Odată ce uşurarea se risipi îi luă locul mînia. Era mînios pe el pentru că se comportase ca un nebun cînd ar fi trebuit să ştie că primul lucru pe care l-ar fi făcut Ellis după dezastru era să se adune şi să se întoarcă la lucru. Era mînios şi pe Ellis pentru că era aşa de... Ellis.

Simţind deci toate acestea, Bryce deschise bucuros uşa de la intrare.

– Hei, frumoaso, o salută el ca de obicei pe Looty care imediat îşi şterse mîinile de ceapă şi grăsime, apoi îşi încrucişă braţele bucuroasă că-l vede.

– Îţi jur că asta este o modalitate excelentă de a începe anul nou, spuse ea zîmbind. Cel mai chipeş bărbat din şapte state stînd lîngă marea expertă în preparatul biscuiţilor. Ce cuplu, nu-i aşa? Vrei să-ţi aduc?

– Da, chiar mi-e poftă de nişte biscuiţi făcuţi de tine, spuse Bryce care se simţea deja mai bine. Totuşi, pentru a se simţi excelent, trebuia să o vadă pe Ellis. Unde este domnişoara frumoasă care lucrează pentru tine? Vreau să vorbesc cu ea căci văd că mi-a furat maşina... Printre multe alte lucruri.

– Nu ţi-a furat-o. E parcată afară, îi spuse ea încruntată.

– Glumeam doar. Probabil că ai auzit şi tu ce s-a întîmplat aseară.

– Hmmm. Reuben Evans trebuie împuşcat sau băgat după gratii. E nebun de legat. Am auzit că l-au prins acum în zori pe undeva prin Knott County.

– Foarte bine. Nu ştiam.

– Ellis va fi încîntată să audă că nu îi va mai face probleme.

Auzind asta, Bryce îngheţă de tot.

– Nu i-ai spus?

– Nu aflasem încă cînd am văzut-o.

– Cum, nu este aici acum?

– Ei bine... nu. Cînd am venit să deschid, ea mă aştepta deja. M- a rugat să-i dau o zi liberă şi să o plătesc aşa cum ar fi trebuit.

– Să o plăteşti? repetă el îngrozit.

– Bineînţeles. Auzind ce s-a întîmplat m-am gîndit că o să aibă nevoie. I-am oferit mai mult. Ea mi-a spus că îi acceptă numai sub formă de împrumut. A luat însă numai atît cît i s-ar fi cuvenit în acea zi.

– Şi spui că şi-a luat zi liberă?

– Da. Mi-a spus că astăzi are ceva important de făcut. Spunea că nu mai poate întîrzia. A lăsat maşina ta afară şi a mers pe jos către motel. O aştept şi eu mai tîrziu.

De obicei de acolo se lua autobuzul.

– Nu se mai întoarce, Looty, spuse el sărind în picioare şi năpustindu-se spre uşă. S-a întors în Stony Hollow.

Ellis nu se mai putea controla. Îl strîngea în braţe în neştire. Luni de zile păstrase în inimă imaginea lui, iar acum să-l vadă în realitate! Se schimbase. Crescuse în înălţime, se făcuse mai dolofan şi vorbea mai repede şi mai coerent.

– Vezi, mamă, ăsta este iepuraşul meu, spuse mîndru Jonah neluîndu-şi ochii lui mari, albaştri de la mama sa. Avea deja patru ani. O privea nevenindu-i să creadă că venise într-adevăr. O mai privea pentru a se asigura parcă că nu va mai pleca din nou. Bunica mi-a spus că am fost băiat cuminte şi că dacă o las să se odihnească seara şi dacă am să am grijă de el, voi putea să-l păstrez. El mănîncă tot felul de verdeţuri. Şi bea apă. Eu îl hrănesc. Eu singur. Şi el este tăcut. Nu spune nimic dar ştiu că mă place. Face însă mizerie şi asta nu-mi place.

Ellis dădu din cap ascultîndu-l cu atenţie.

– Este deja un iepuraş mare, Jonah. Ellis nu uitase ce minunat era să-l privească vorbind,

zîmbind, rîzînd. Aşteptase de mult această clipă. Îi plăcea să-i privească părul lung, blond şi ondulat.

– Bunica mă ducea duminică la biserică cînd se întîlnea şi cu preotul. Pe noi ne pune să-i ocupăm locul pînă vine ea. Nu trebuie să facem nimic şi, mai important, nu trebuie să atingem nimic.

Ellis îl ciupi de obraz şi-l strînse tare în braţe. Jonah era prea mic ca să fie lăsat singur. Prea mic ca să nu o aibă alături pe mama lui.

– Eşti un băieţel cuminte şi frumos, Jonah. Te iubesc mult de tot, spuse ea străduindu-se din răsputeri să nu plîngă. Ştii că te iubesc, nu-i aşa? Te iubesc mai mult decît orice pe lumea asta. Şi să nu uiţi asta niciodată. Niciodată, auzi?

Copilaşul nu-i răspunse.

– Jonah? întrebă Ellis, întorcînd pentru o clipă privirea spre uşă căci bunica Yeager tocmai îşi scutura cizmele de zăpadă şi intra pe uşă. Jonah, spuse ea din nou, nu mă crezi?

Copilaşul o privi atent, apoi îşi întoarse capul. În acel moment, Ellis simţi că totul se prăbuşeşte în jurul ei, iar inima aproape că încetase să-i mai bată.

– Jonah?

– Ellis!

– Bryce? strigă Ellis. Mîinile îi căzură de pe micuţii umeri ai lui Jonah. Privea cu gura căscată umbra care tocmai păşea înăuntru.

– Ai un vizitator, o anunţă bunica Yeager.

Vizitatorul închise uşa şi păşi încrezător înainte. Se opri la cîţiva paşi de mamă şi de fiu cu ochii pironiţi asupra mamei. O studie îndelung şi cu atenţie, ghicindu-i gîndurile şi emoţiile. Cum nu auzea nimic îşi dădu seama că el ar trebui să înceapă o convesaţie.

– Da' bună gardă de corp ţi-ai mai ales, spuse el făcîndu-i semn cu capul spre bătrînă. Ellis nu putu decît să dea din cap şi să-l privească în continuare. Era atît de uimită, încît nici nu mai putea deschide gura. Observase însă că acum Bryce îl privea cu atenţie pe Jonah.

– Mi-a spus că-mi dărîmă toată casa, cărămidă cu cărămidă dacă nu-l las să te vadă, spuse bunica Yeager, aşezîndu-se încet pe un scaun. Este un om încăpăţînat, dar inofensiv. Am ştiut asta de prima dată.

Adelaide Yeager nu era obişnuită să explice nimănui faptele ei. De obicei nu lega mai mult de două vorbe la un loc. Nimeni din acea cameră nu păruse să audă ce a spus. Bryce examină cu atenţie copilul din cap şi pînă în picioare, în timp ce Ellis stătea ţeapănă şi mîndră cu mîinile pe umerii micuţului. Dorea mult ca Bryce să-l placă pe micuţ, însă la o adică era hotărîtă să-i ceară respectul.

– Tu eşti Jonah? îl întrebă el blînd.

Jonah, care cu cîteva momente în urmă credea că în mod sigur mama lui va pleca din nou, fără el, şi care îl privea cu atenţie pe străinul care o redusese la tăcere pe mama lui, dădu simplu din cap.

– Ţi-am adus ceva, spuse străinul. Un cadou.

Căută ceva în buzunarul paltonului şi scoase o maşinuţă roşie de jucărie care depăşea puţin ca mărime palma lui.

Jonah iubi pe loc maşinuţa. Totuşi nu o luă imediat, cerîndu-i voie din priviri mamei sale.

Ellis îi zîmbi îngăduitoare. Bryce era singura persoană din lumea asta largă în care putea să aibă încredere.

– Jonah, el este domnul LaSalle. El este... Cum ar fi putut oare să-i explice unui băieţel de patru ani cine era Bryce. El este prietenul meu cel mai bun. Mulţumeşte-i te rog, pentru maşinuţă.

Joanh zîmbi – Bryce se gîndi că are zîmbetul mamei sale – se apropie de Bryce, luă maşinuţa şi spuse un „mulţumesc" tare şi răspicat, apoi se aplecă şi începu numaidecît să se joace bucuros cu ea.

– Ce cauţi aici? îl întrebă ea, încercînd să zîmbească. Încă nu-i venea să creadă că Bryce se afla într-adevăr în faţa ei.

– Ţi-am adus ceva, spuse el apropiindu-se. Un cadou.

– Ai venit pînă aici numai să-mi dai un cadou?

Din celălalt buzunar, Bryce scoase un plic alb şi i-l întinse. Ellis rupse sigiliul şi se uită să vadă ce conţinea. Mîinile începură să-i tremure.

– Ce e asta? reuşi ea să întrebe.

– Banii de care aveai nevoie... şi ceva în plus ca să te poţi descurca pentru puţin timp, spuse el privind-o cu atenţie.

Erau o mulţime de întrebări pe care voia să i le pună însă prima care-i veni în minte şi o spuse cu voce tare fu:

– De unde ai făcut rost de ei?

– Nu asta este important, spuse el. Treaba e că îi ai şi acum poţi să pleci cu Jonah din orăşelul ăsta nenorocit. Să o iei de la început oriunde vei vrea tu, să-ţi faci o viaţă nouă pentru tine şi pentru el.

– Este important! De unde ai tu toţi banii ăştia? Nu eşti bogat.

– Ţi-am spus că nu asta este important, spuse el rănit. De unde ştii tu ce am şi ce nu am.

– Ştiu că nu aveai bani. În nici un caz suma asta.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ellis, ţipă el, apoi, observînd că l-a speriat pe Jonah spuse încet: I-ai odată şi pleacă din oraşul ăsta. Locul tău nu este aici. Niciodată nu a fost aici.

– Spune-mi de unde i-ai luat.

Ellis ştia, presimţea atunci cînd este în pericol. Ştia şi cunoştea şi sentimentul de a te şti iubit. Iar ea era sigură că Bryce o iubea. De aceea avea deplină încredere în el.

– Încerc să înţeleg de ce nu mi-ai spus despre băieţel... poate pentru faptul că ţi-am vorbit cu atîta dispreţ despre Evans, că şi-a părăsit copiii, şi te-oi fi gîndit că o să simt acelaşi lucru şi faţă de tine. Nu înţeleg însă cum de-ai renunţat şi te-ai întors aici, spuse el, ridicînd din umeri. Vreau să spun că eu... De ce, Ellis? Oamenii te iubeau şi te respectau în Webster. Noi te-am fi ajutat. Şi... şi ştiu că tu nu crezi că ai nevoie de un bărbat, însă eu nu te-aş fi dezamăgit niciodată. Aş fi fost întotdeauna lîngă tine. Ai fi putut face orice în viaţă. Încă ai mai putea face multe, dacă i-ai da banii bătrînei, ai păstra restul şi ai pleca dracului odată din orăşelul ăsta nenorocit, spuse el zdruncinînd-o de umeri. Ia-l pe Jonah şi pleacă, Ellis. Dacă nu vrei să stai cu mine, poţi să te duci oriunde altundeva. Însă nu te înmormînta de vie aici din pricina mîndriei tale. Ia banii ăştia şi du-te oricît de departe poţi de locul ăsta. Asta este tot ce-ţi cer să faci.

Bryce era cu adevărat supărat şi furios pe ea şi avea şi de ce.

– Nu te-ai supărat că ţi-am furat maşina? Sau că am plecat fără să-ţi spun? îl întrebă Ellis,

– Da' ce-ţi pasă de unde i-am luat? o întrebă el. Nu e treaba ta, mai spuse el, folosind cuvintele pe care Ellis obişnuia să le folosească cel mai des, cuvinte care de altfel îl scoteau din sărite.

– Îmi pasă, spuse ea blînd şi tandru. Îmi pasă foarte mult.

Alta acum! De data asta Bryce era cu totul buimăcit. Asta, plus durerea pe care o simţea în inimă, îl enervară de-a binelea. Însă în loc să admită ceea ce spusese Ellis, o atacă pe faţă.

– Ei bine, nu prea ştii să o arăţi, ţipă el. Observă însă repede că micuţul Jonah nu aprecia deloc faptul că el ţipa la mama lui. Nu putem să mergem să vorbim undeva? Între patru ochi?

Fără să spună un cuvînt, Ellis trecu pe lîngă el, îşi luă paltonul din cui, deschise uşa şi păşi pe micuţa alee din faţa casei. În sfîrşit erau singuri. Acolo, afară, Bryce găsi că este un loc ideal unde o putea mustra şi dojeni.

Ellis îl privea tăcută cum încerca să-şi găsească cuvintele. Chipul lui căpătase însă o expresie mai blîndă.

– La naiba, Ellis... Eu... Eu... spuse el, ridicînd mîinile în aer şi apoi lăsîndu-le deznădăjduit.

Ar fi avut atîtea să-i arunce în faţă însă, pur şi simplu, nu mai putea rosti o vorbă.

Ellis era foarte calmă. În mod ciudat furia lui nu o înspăimîntase nici fizic, nici psihic.

sperînd ca măcar odată să se supere şi el pe ea atunci cînd trebuie.

– Nu mi-ai furat maşina. Mi-ai lăsat-o parcată în faţa restaurantului lui Looty, spuse el uimit. Şi nu m-am supărat că ai plecat fără să-mi spui... doar că... doar că am suferit mult şi m-am simţit jignit, spuse el întorcînd capul într-o parte.

– Credeai că am fugit de tine şi că nu mă voi mai întoarce niciodată? Ai crezut că, dacă aseară am pierdut tot ce aveam, voi renunţa la visurile şi planurile mele de viitor? Ei bine, nu mă aşteptam la asta din partea ta, Bryce LaSalle!

Bryce se întoarse şi o privi cu atenţie. Era la fel de furioasă ca un leu în cuşcă.

– N-ai minte deloc, să ştii. Mă simt jignită şi insultată de cuvintele tale şi de faptul că m-ai crezut capabilă de aşa ceva. Sînt insultată de faptul că nu ţi-ai dat seama nici pînă acum cît de mult te iubesc. Te-ai înşelat, dacă ai crezut că nu am nevoie de tine. Ei bine, am nevoie de tine. Vreau să mă iubeşti, să mă aperi, să mă faci să rîd şi... Ellis coborî vocea. Nu aş fi putut... să te părăsesc niciodată, Bryce. Însă îmi era dor îngrozitor de copilul meu. Trebuia să mă întorc la el.

Puţinul aer care îi mai rămăsese în plămîni îi răbufni dintr-o dată, cînd Bryce o strînse puternic în braţe. De fapt o luase în braţe şi o rotea

sărutînd-o în neştire.

– La naiba, m-ai speriat îngrozitor, spunea el sărutînd-o apăsat pe gură. Data viitoare lasă-mi şi mie un bileţel, ai auzit?

– Îmi cumpărasem un bilet dus-întors. Aş fi fost acasă pînă diseară.

O împuşcătură puternică răsună în întreaga zonă iar ecoul ei parcă le spărsese timpanele.

– Nu mai vreau şi alţi vizitatori, spuse bunica Yeager ieşind în pragul uşii cu o puşcă.

– Jonah, ţipă Ellis luînd-o la fugă.

Bryce o urmă însă la o oarecare distanţă. Îi venea să ţipe şi să ţopăie de fericire. Era un om fericit şi norocos şi ştia asta foarte bine.

Ellis era din nou în pragul uşii, de data asta cu Jonah în braţe, şi se străduia din răsputeri să nu pară înspăimîntată, însă nu reuşea deloc. Ştia că mai are doar cîteva minute. Bunica Yeager simţea paşii oamenilor de la mile depărtare, aşa că-i avertizase, trăgînd în aer un foc de armă. Ellis ar fi vrut să fugă şi să se ascundă în pădure, însă se gîndi că era mai bine să rămînă şi să-i explice situaţia lui Bryce, care nici nu-şi dăduse seama de pericol. Dimpotrivă, stătea rezemat de perete, cu ochii ţintind un punct invizibil în tavan, cu o imensă fericire întipărită pe faţă.

– Sînt ei, fraţii Johnson, îi şopti ea, de parcă se temea că o puteau auzi. Am venit încoace prin

pădure, însă probabil că cineva m-a văzut şi le-a spus. Sigur au venit după Jonah.

– Plăteşte-ţi datoria faţă de bătrînă, Ellis, spuse Bryce trezindu-se la realitate. Vreau ca tu şi Jonah să vă întoarceţi la mine acasă şi să locuiţi acolo pentru totdeauna. Apoi am să te pun să- mi arăţi din nou cît de bine-ţi stă cu lănţişorul acela pe care ţi l- am dăruit.

– Bryce... ! strigă ea, căci doi bărbaţi spătoşi se vedeau deja pe aleea ce ducea spre căsuţă.

– Plăteşte-i bătrînei şi hai să mergem odată, strigă Bryce ducîndu-se spre ei parcă să-i oprească.

Ellis ezită neştiind ce să facă. Voia să-şi apere copilul, dar nu punînd în pericol viaţa lui Bryce. Nu era o decizie tocmai uşoară pentru ea.

Supravieţuirea ei însă nu mai era suficientă. Îşi dăduse seama de asta atunci cînd se născuse Jonah. Dorea să-şi facă o viaţă, să fie liberă şi dorea acelaşi lucru şi pentru fiul ei. Stony Hollow distrusese toată încrederea ei în poveşti şi în vise care ar fi putut deveni realitate. Ştia că nu este perfectă şi mai ştia că nici lumea nu este perfectă. Credea însă în puterea ei de a schimba ceva în privinţa asta. Credea cu putere în planurile ei de viitor. Credea în visele ei şi... credea şi în Bryce.

Îi plăti deci repede bunicii Yeager suma exactă pe care i-o datora şi, instinctiv, o sărută pe obraz

pe bătrînă, fugind prin uşa din sapte.

– Iepuraşul meu, ţipă Jonah. Ellis o privi pe bătrînă care-şi atingea obrazul mai simţind parcă sărutul ei.

– Ia-l, spuse ea, şi plecaţi mai repede.

Cu Jonah într-o mînă şi cu iepurele în cealaltă, Ellis ieşi din casă auzindu-l pe Bryce spunînd:

– De unde ştii tu dacă este o mamă bună sau nu? Iar faptul că are sau n-are grijă de copil nu e treaba voastră. Ea şi copilul fac parte din familia mea acum.

Ellis era foarte încîntată de spusele lui. Însă se întreba dacă Bryce observase că fraţii Johnson aveau arme şi erau hotărîţi să ia copilul.

– Pe naiba, spuse cel mai înalt dintre fraţi. Nu a cerut permisiunea nimănui să se mărite din nou.

– Nici nu avea de ce. Ellis nu este proprietatea nimănui, spuse el. A, era să uit. Am auzit că-i faceţi probleme şi nu poate să vîndă pămîntul copilului. Dacă încă este hotărîtă, va putea să-l vîndă.

– Cu cine dracu' crezi că vorbeşti tu? întrebă celălalt frate care arăta mai fioros. Noi locuim aici de cînd ne ştim. Însă locul ăsta poate fi cu adevărat periculos. Oamenii vin aici singuri şi, în scurt timp, dispar şi nimeni nu mai aude de ei vreodată. Dacă înţelegi ce vreau să-ţi spun.

– Da, înţeleg. Însă dacă în următoarele se-

cunde nu vă mişcaţi fundurile puturoase şi feţele astea ale voastre de tîmpiţi din faţa mea, mă văd nevoit să vă umplu de gloanţe, dacă înţelegeţi ce vreau să spun, spuse mîndru Bryce, care nici nu observase că el era neînarmat, spre deosebire de cei doi.

Asta i-au demonstrat-o imediat. Fiecare dintre ei a îndreptat puşca spre Bryce rînjind.

– Bryce! Nu! strigă Ellis alergînd spre el, oprindu-se însă cînd simţi mînuţa lui Jonah ţinînd-o strîns de gît.

Apoi, ca într-una din acele poveşti în care ea nu mai credea, pădurea parcă prinsese viaţă. Din tufele acoperite de zăpadă şi de după copaci, apărură ca din pămînt douăzeci din cei mai destoinici cetăţeni ai oraşului Webster. Printre ei erau: Tug Hogan, Wilbur Jordan, Jim Dobs, Buck La-Salle, Looty Miller şi Pete Harper. Toţi erau înarmaţi şi-i priveau pe cei doi încruntaţi, dîndu-le de înţeles că sînt capabili de orice.

Ellis nu era singura care observase că la petrecere veniseră şi persoane neinvitate. Fraţii Johnson se uitau unul la altul cu nişte feţe îngrijorate, incapabili să se mai mişte sau să mai spună ceva.

– Ellis şi cu mine vom lua copilul şi vom pleca, spuse Bryce rîzînd, simţind însă o poftă nebună să le spargă vreo cîţiva dinţi. Doar dacă, bine-

înţeles, nu aveţi ceva de obiectat. Bun. Sper să nu mai auzim de voi pînă cînd Ellis sau Jonah nu va vrea să vîndă pămîntul acela... apoi nu vrem să mai auzim de voi deloc. Aţi înţeles? Se întoarse apoi, o luă pe Ellis de mînă şi privi frumuseţea munţilor din jur. Maşina lui Bryce se afla jos, în vale. Bătrîna Yeager, cu puşca pe umăr, rămăsese în uşă fără să mai scoată o vorbă.

– Unde pleacă cu toţii? întrebă Ellis nevenindu-i încă să creadă ce se petrecuse numai cu cîteva secunde mai devreme.

– Cred că în partea cealaltă a pădurii, unde şi-au lăsat maşinile. Ei au plecat din oraş înaintea mea şi au venit prin pădure, aşa cum ai făcut şi tu.

– Vrei să-mi spui că nu ştiai că sînt aici?

– Bineînţeles că ştiam că sînt aici, că doar n-am înnebunit de tot. Numai că nu ştiam unde şi cînd anume o să-şi facă apariţia.

– De ce n-aţi venit toţi deodată?

– Eu am avut nişte treabă în oraş.

– Banii! îşi aminti ea. De unde ai făcut rost de ei?

– Mi-am ipotecat casa.

– Casa... ? Casa lui. Mîndria şi bucuria lui. Rădăcinile lui. Speranţa lui de viitor. Ai făcut tu asta pentru mine?

– Pentru tine şi pentru Jonah. Fără tine oricum

n-ar fi fost un adevărat cămin.

Incapabilă să mai vorbească, copleşită de prea multe emoţii, Ellis aştepta ca el să-i deschidă uşa de la maşină, apoi se urcă împreună cu Jonah şi cu iepuraşul.

Bryce întorsese deja maşina şi pornise, cînd ea îl întrebă:

– De unde ai ştiut că fraţii Johnson vor veni după Jonah?

– N-am ştiut, spuse el, făcîndu-i cu ochiul.

– Atunci de ce venise toată lumea? De ce n-ai venit singur?

– Simplu, spuse el, oprind maşina şi privind-o ţintă în ochi. Nu ştiam dacă te voi putea convinge singur să te întorci în Webster.

Sfîrşit

Loveswept

Bryce – zîmbetul lui strengăresc conținea sute de promisiuni...

Bryce LaSalle avea reputația unui bărbat neserios care putea iubi și părăsi o fată fără remușcări și fără a sta prea mult pe gînduri. Dar cînd a cunoscut-o pe frumoasa dar neprietenoasa străină ce tocmai venise în oraș, s-a îndrăgostit pe loc de ea, dorind din tot sufletul să o ajute. Ellis, o fată frumoasă cu păr blond și ochi albaștri ca cerul, era hotărîtă să-și ia trei slujbe pentru a se putea întoarce în orașul natal și a recupera ceea ce fusese nevoită să lase acolo: o părticică din inima ei.

A încerca să te apropii de el însemna să te joci cu focul.

Felul de a fi și comportamentul lui Bryce o făcea să se simtă iubită și adorată. ***Dar odată ce a făcut-o să tresară de plăcere și să înflorească în brațele lui, va avea curajul să riște totul pentru ceea ce-i oferea el?***

Lei 2598+52TL = 2650